ଏ ଘାଟିର

ଆନନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ପତି

(କ୍ଷୁଦ୍ର ନାଟକ ସଂକଳନ)

ଆନନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡି

ରେଖାଚିତ୍ର
(କ୍ଷୁଦ୍ର ନାଟକ ସଂକଳନ)

ନାଟ୍ୟକାର : ଆନନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ପହି

ପ୍ରକାଶିକା :
ଅରୁନ୍ଧତୀ ପହି
ଘର ନଂ. ୧୭୯, ଟାଇପ୍ - ଇ
ୟୁନିଟ୍ - ୮, ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୧୨

ପ୍ରଚ୍ଛଦ ଶିଳ୍ପୀ : ଅଧ୍ୟାପକ ବଳଦେବ ମହାରଥୀ

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ : ୧୯୯୩

ମୁଦ୍ରଣ : ଶ୍ରୀ ନିଶାମଣି ପ୍ରେସ୍
ଶାସ୍ତ୍ରୀନଗର, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ମୂଲ୍ୟ : ୨୮ ଟଙ୍କା (ବୋର୍ଡ ବନ୍ଧେଇ)

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :
* ଘର ନଂ ୧୭୯, ଟାଇପ୍ - ଇ, ୟୁନିଟ୍ - ୮, ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୧୨
* ଗ୍ରନ୍ଥାଳୟ, ପୂଜା ମାର୍କେଟ, ଭୁବନେଶ୍ୱର
* ସଦ୍‌ଗ୍ରନ୍ଥ ମନ୍ଦିର, ବାରକ୍‌ସ, ବ୍ରହ୍ମପୁର

REKHACHITRA
(Short Play Collection)

Play write : Ananda Chandra Pahi

Publisher : Arundhati Pahi
Qrs. No 179, Type - E, Unit-8, Bhubaneswar-12

Cover design : Baladev Moharatha

First Edition : 1993

Printer : Shree Nishamani Press, Sastrinagar, Bhubaneswar

Price : Rs. 28-00 (Board Binding)

Place of availability :
* Qrs. No. 179, Type - E, Unit-8, Bhubaneswar-12
* Granthalaya, Puja Market, Bhubaneswar
* Sadgrantha Mandir, Baraks, Berhampur

ନିଜକଥା

ନାଟକ ଆମ ସାହିତ୍ୟର ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ବିଭାଗ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ଓଡ଼ିଶାରେ କେତେଜଣ ନାଟକ ଲେଖୁଛନ୍ତି ? ପ୍ରଥମ ଧାଡ଼ିର ନାଟ୍ୟକାର (ମୃତ ଓ ଜୀବିତ)ଙ୍କ ନାଆଁ ଗଣି ବସିଲେ ଦଶ/ପନ୍ଦରରୁ ଅଧିକ ହେବ ନାହିଁ ।

ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ନାଟକର ଏ ଅବସ୍ଥା କାହିଁକି ? କାହିଁକି ସ୍ଥାୟୀ ନାଟ୍ୟ ମଞ୍ଚ ଭାଙ୍ଗିଗଲା, କାହିଁକି ସ୍ଥାୟୀ ନାଟ୍ୟ ସଂସ୍ଥା ଲୋପ ପାଇଗଲା ? କାହିଁକି ଆଜି ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାର ଯୁବକ/ଯୁବତୀ ନାଟକ ରଚନା ପାଇଁ ଆଗଭର ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି ? ପ୍ରକାଶକମାନେ କାହିଁକି ନାଟକ ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ?

ଏ ସବୁର କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ଯାଇ କେତେକ କହନ୍ତି ଚଳଚିତ୍ର ନାଟକ, ଦୂରଦର୍ଶନ ନାଟକ ଓ ବେତାର ନାଟକ ସହିତ ହେଉଥିବା ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ମଞ୍ଚ ନାଟକ ପଛରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଖୁବ୍ ସହଜରେ, ଅଳ୍ପ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଓ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ଲୋକମାନେ ମନୋରଂଜନର ସୁବିଧା ଚଳଚିତ୍ର, ଦୂରଦର୍ଶନ ଓ ବେତାରରୁ ପାଇଲେ । ତେଣୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ମଞ୍ଚ ନାଟକ ଠାରୁ ଲୋକମାନେ ଦୂରେଇଗଲେ । ତା ଛଡ଼ା ଅପେରା ମଞ୍ଚ ନାଟକର ବିକଳ୍ପ ଭାବେ ଠିଆ ହେଲା । ତାହା ଚଳଚିତ୍ର ଓ ମଞ୍ଚ ନାଟକ ଉଭୟର ମିଶ୍ରଣ ଶୈଳୀରେ ନାଟକ ପରିବେଷଣ କଲା । ବିଭିନ୍ନ ପର୍ବପର୍ବାଣି ସମୟରେ ସହର ଛାଡ଼ି ଗାଆଁ ଗାଆଁ ବୁଲି ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

ଆମ ନାଟକ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା କେତେକ ଉଠାନ୍ତି । ସେମାନେ କୁହନ୍ତି ୧୯୬୮ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ନାଟକ ଗୋଟିଏ ଧାରାରେ ଗତି କରୁଥିଲା । ତା'ପରେ ଆମ ରାଜ୍ୟର ନାଟକ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲା ପରୀକ୍ଷା ପବନ ଦମକାଏ । ଅବଶ୍ୟ ସାହିତ୍ୟର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଭାଗ ପରି ନାଟକରେ ପରୀକ୍ଷା ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ବୋଧ୍ୟ କବିତାପରି ଦୁର୍ବୋଧ୍ୟ ନାଟକ ଲେଖା ଚାଲିଲା । ମଞ୍ଚସ୍ଥ ମଧ୍ୟ ହେଲା । ନୂଆ କ'ଣ ହେଉଛି ବୋଲି ଦର୍ଶକମାନେ କିଛି ଦିନ ଅପେକ୍ଷା କଲେ ।

କିନ୍ତୁ ନୂଆ ନାଆଁରେ ଯାହା ଗ୍ଭଲିଲା ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିରସ, କ୍ଲାନ୍ତିକର, ବିରକ୍ତିକର । ଧୀରେ ଧୀରେ ଦର୍ଶକମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କମିଲା । ସ୍ଥାୟୀ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଗୁଡ଼ିକ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ । ନାଟକ ଜନ ଜୀବନଠାରୁ ଦୂରେଇ ଗଲା ।

ଅବଶ୍ୟ ମଞ୍ଚ ନାଟକର ଆଜି ଏ ଅବସ୍ଥା ନାହିଁ । ଲୋକମାନେ ପରୀକ୍ଷା ମୂଳକ ନାଟକକୁ ଗ୍ରହଣ ନ କରିବାରୁ ସିଏ ତା ବାଟରେ ଫେରି ଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାସ୍ତବଧର୍ମୀ, କଳାତ୍ମକ, ନିଜକ ନାଟକର ଧାର ମଞ୍ଚ ନାଟକ ଜଗତକୁ ଫେରି ଆସିଛି । ଏବେ ସଫଳ ମଞ୍ଚ ନାଟକ ତାର ଆତ୍ମା, କଳା, କାରିଗରୀ ସବୁଥିରେ ଦର୍ଶକଙ୍କୁ ମୁଗ୍ଧ, ତନ୍ମୟ ଓ ଚକିତ କରୁଛି । ଦର୍ଶକମାନଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ଦେଇ ପାରୁଛି ।

ନାଟକ ଗୁଡ଼ିକ ଯେ ପଠନୀୟ ଏଥିରେ ଦ୍ୱିମତ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ସମସ୍ୟା ଗୋଟିଏ ଗଳ୍ପ ବା ଉପନ୍ୟାସ ଜରିଆରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରଯାଇ ପାରିବ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ନାଟକ ଜରିଆରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରଯାଇପାରିବ । ଗଳ୍ପଟିଏ କି ଉପନ୍ୟାସଟିଏ ପଢ଼ିଲେ ପାଠକମାନେ ଯେତିକି ଆନନ୍ଦ ପାଇବେ, ନାଟକଟିଏ ପଢ଼ିଲେ ସେତିକି ଆନନ୍ଦ ପାଇବେ । ମାତ୍ର ଏ କଥା ସତ୍ୟ ଯେ ନାଟକଟି ମଞ୍ଚସ୍ଥ ହେଲେ ତାହା ଅପେକ୍ଷା ଯଥେଷ୍ଟ ଅଧିକ ଆନନ୍ଦ ଦେବ । ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସାହିତ୍ୟର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଭାଗ ଯଥା ଗଳ୍ପ ଉପନ୍ୟାସ ପୁସ୍ତକ ଠାରୁ ପ୍ରକାଶିତ ନାଟକ ପୁସ୍ତକ ସଂଖ୍ୟା ଯଥେଷ୍ଟ କମ । ନାଟକ ପୁସ୍ତକଟିଏ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରକାଶକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆଗ୍ରହ ଥିବା ପରି ମନେ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ନାଟକ ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ଆମ ରାଜ୍ୟରେ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପତ୍ରିକା ନାହିଁ । ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ସାହିତ୍ୟ ପତ୍ରିକା ଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରବନ୍ଧ, ଗଳ୍ପ କବିତା ଓ ଉପନ୍ୟାସ ସ୍ଥାନ ପାଉଥିବା ବେଳେ ନାଟକ ସେ ସୁବିଧାରୁ ପ୍ରାୟ ବଞ୍ଚିତ । କୌଣସି ପତ୍ରିକାରେ ନିୟମିତ ଭାବେ ନାଟକ ପ୍ରକାଶନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ।

ସ୍ଥାୟୀ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚଗୁଡ଼ିକ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିବାରୁ ନୂଆ ନାଟକଟିଏ ଲେଖା ହେଲେ ତାହା ମଞ୍ଚସ୍ଥ କରଯିବାର ସୁବିଧା ମିଳୁ ନାହିଁ । ଲିଖିତ ପାଣ୍ଡୁଲିପିଟିଏ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି ମଞ୍ଚ ଆଲୋକ ଦେଖିବାକୁ । ଅବଶ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ସୌଖୀନ ସଂସ୍ଥା- କ୍ଲବ୍, କଲେଜ କିଛି କିଛି ନାଟକ ମଞ୍ଚସ୍ଥ କରୁଛନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ନାଟକ ପାଣ୍ଡୁଲିପିଟି ସେମାନଙ୍କ ହାତକୁ ଯିବାର ସହଜ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବାଟ ଫିଟି ପାରି ନାହିଁ । ନୂଆ ନାଟକଟିଏ ଖୋଜୁଥିବା ସଂସ୍ଥା ମନ ମୁତାବକ ନାଟକଟିଏ ପାଉନାହିଁ ।

ନାଟ୍ୟକାର ପାଖରେ ତା ପାଣ୍ଡୁଲିପିଟି ପଡ଼ି ରହୁଛି । ମଞ୍ଚଟିଏ ପାଉ ନାହିଁ । ଏ ସବୁର ଯୋଗା ଯୋଗ ସୂତ୍ରଟିଏ ଏ ଯାଏ ମିଳିନାହିଁ । କେବେ ମିଳିବ ତାହା ମଧ୍ୟ କହି ହେଉ ନାହିଁ ।

ଦୂରଦର୍ଶନ ଓ ଆକାଶବାଣୀ ପାଇଁ କିଛି ନାଟକ ଅବଶ୍ୟ ଲେଖା ହେଉଛି । ଦୂରଦର୍ଶନ ଓ ଆକାଶବାଣୀ ନାଟକ ଲେଖୁଥିବା ଅନେକ ନାଟ୍ୟକାର ଗୋଟିଏ, ଦୁଇଟି ନାଟକ ଲେଖିବା ପରେ ନୀରବି ଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରାୟ କେହି ମଞ୍ଚ ନାଟକ ଲେଖାରେ ହାତ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି ।

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଭଲ ଗଳ୍ପଟିଏ କି ଭଲ ଉପନ୍ୟାସଟିଏ କିମ୍ବା ଭଲ ନାଟକଟିଏ ନିଆ ଯାଇ ସିନେମା କରିବାର ପରଂପରା ଏବେ ଆଉ ଓଡ଼ିଶାରେ ନଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଛି । ଭଲ ନାଟ୍ୟକାର ଦ୍ୱାରା ସିନେମା କାହାଣୀର ଚିତ୍ରନାଟ୍ୟ ଓ ସଂଳାପ ଲେଖାଇବାର ପରଂପରା ଅନେକ ଦିନରୁ ଅଚଳ ହୋଇ ଗଲାଣି । ହିନ୍ଦି ଓ ତେଲୁଗୁ ସିନେମା ଶୈଳୀରେ ପ୍ରଭାବିତ ଅନେକ ଫର୍ମୁଲା ସିନେମା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଓ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରଯାଉଛି । ଏ ସବୁ ସିନେମା ପାଇଁ ଚିତ୍ରନାଟ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାପାଇଁ ନାଟ୍ୟକାରର ଭୂମିକାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନେକେ ସ୍ୱୀକାର କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଫଳରେ ସିନେମାର କଳାତ୍ମକ ମାନ ହ୍ରାସ ପାଉଛି ।

ସ୍କୁଲ, କଲେଜ, କ୍ଲବ ଇତ୍ୟାଦିରେ ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବରେ ନାଟକ ଅଭିନୀତ ହେବା ବହୁଦିନର ପରଂପରା ଥିଲା । ହୁଏତ ସେମାନଙ୍କ ମନ ପସନ୍ଦର ନାଟକଟିଏ ନ ମିଳିବାରୁ ସେମାନେ ପ୍ରାୟ ବାର୍ଷିକୋତ୍ସବରେ ଆଉ ନାଟକ ମଞ୍ଚସ୍ଥ ନ କରି ଗୀତିନାଟ୍ୟ କିମ୍ବା ମେଲୋଡ଼ି କିମ୍ବା ଭିଡ଼ିଓ ସୋ କରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହୁଛନ୍ତି ।

ଏବେ ସିନେମା, ଅପେରା, ଦୂରଦର୍ଶନ ନାଟକ ଓ ରେଡ଼ିଓ ନାଟକ ଚାଲିଛି । ଏ ସବୁ ଚାଲୁ ରହିବାର ବିଧିବଦ୍ଧ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ବେସରକାରୀ ଓ ସରକାରୀ ପୃଷ୍ଠ ପୋଷକତା ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ମଞ୍ଚ ନାଟକର ସ୍ଥାୟୀ ମଞ୍ଚ ନାହିଁ, ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା ନାହିଁ । ଧାରା ବାହିକ ଭାବେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ମଞ୍ଚ ନାଟକ ଅଭିନୀତ ହେବାର କୌଣସି ନିର୍ଭର ଯୋଗ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ କି ଅନୁଷ୍ଠାନ ନାହିଁ ।

ଏ ବିଷୟରେ ଗଭୀର ଭାବେ ଚିନ୍ତା କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ସମସ୍ତ ନାଟ୍ୟକାର, ନାଟ୍ୟପ୍ରେମୀ ଦର୍ଶକ, ନାଟକ ସହିତ ବିଭିନ୍ନ ବାଟରେ ସଂପୃକ୍ତ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଏବଂ ନାଟ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କୁ ନିବେଦନ କରୁଛି । ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ଚିନ୍ତା

କରେ ମଞ୍ଚ ନାଟକର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ କିଛି ବାଟ ବାହାରିବ, ମୁଁ ଏ ବିଷୟରେ ଆଶାବାନ ।

ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ମୁଁ ଲେଖିଥିବା ବେତାର ଓ ଦୂରଦର୍ଶନ ନାଟକଗୁଡ଼ିକୁ ମଞ୍ଚୋପଯୋଗୀ କରି ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ମୋର ବହୁ ଦିନରୁ ଇଚ୍ଛା ଥିଲେବି ସମୟ ଅଭାବରୁ ତାହା କରି ପାରୁ ନଥିଲି । ପ୍ରକାଶିକା ଶ୍ରୀମତୀ ଅରୁନ୍ଧତୀ ପତିଙ୍କ ଆନ୍ତରିକ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଯୋଗୁ ଆଜି ଏ ପୁସ୍ତକଟି ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ।

ଏଥିରେ ପ୍ରକାଶିତ ତିନୋଟି ଯାକ ନାଟକ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ମଞ୍ଚସ୍ଥ କରଯାଇ ପାରିବ । ପ୍ରଥମ ନାଟକଟି ସଫଳ ଭାବେ ରବୀନ୍ଦ୍ରମଣ୍ଡପରେ ମଞ୍ଚସ୍ଥ ହୋଇ ସଚିବାଳୟ ଆନ୍ତଃ ବିଭାଗୀୟ ନାଟକ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ପୁରସ୍କାର ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସିତ ହୋଇଛି । ଏହି ନାଟକଟି ୧୯୯୨ ମସିହା ସର୍ବଭାରତୀୟ ବେତାର ନାଟକ ପ୍ରତିଯୋଗୀତାରେ ମେରିଟ୍ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ପାଇବାର ଗୌରବ ଅର୍ଜନ କରିଛି ।

ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି ନାଟକ ମଞ୍ଚସ୍ଥ ହୋଇ ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି ସଂସ୍ଥା ଏହି ନାଟକ ଦୁଇଟିକୁ କେବେ ମଞ୍ଚସ୍ଥ କରିବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ମୋତେ ଦୟାକରି ଜଣାଇଲେ ପରବର୍ତ୍ତି ସଂସ୍କରଣରେ ତାହା ସୁଧାରି ନେବାକୁ ମୁଁ ସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତି ।

ଏହି ନାଟକ ଗୁଡ଼ିକ ରଚନା ପାଇଁ ମୋତେ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିବାରୁ ଖ୍ୟାତି ସମ୍ପନ୍ନ ନାଟ୍ୟକାର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବିଜୟ ମିଶ୍ର, ବିଶିଷ୍ଟ ନାଟ୍ୟକାର ଓ ଗାଳ୍ପିକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଗୋପାଳ ଚନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ, ସମାଲୋଚକ ଡକ୍ଟର ସୁରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ମହାରଣା, ବିଶିଷ୍ଟ ଗାଳ୍ପିକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଉତ୍ତମ କୁମାର ପ୍ରଧାନ, ପ୍ରତିଭାବାନ ଗାଳ୍ପିକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର, ଔପନ୍ୟାସିକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରାଧାମୋହନ ମହାପାତ୍ର, ଓ ସଜୀବନୀର ସମ୍ପାଦକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଗଣେଶ ପ୍ରସାଦ ପରିଡ଼ା, ବିଶିଷ୍ଟ ଗୀତିନାଟ୍ୟକାର ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରଘୁନାଥ ରାଉତ, ବିଶିଷ୍ଟ ଲଳିତ ନିବନ୍ଧକାର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବୈଷ୍ଣବ ଚରଣ ମହାନ୍ତି ଏବଂ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଅନନ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନର ସମସ୍ତ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ କୃତଜ୍ଞ ।

ନିହଲ ପ୍ରସାଦ
ଢ଼େଙ୍କାନାଳ

ଆନନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ପତି

ନାଟକ ସୂଚୀ

ରେଖାଚିତ୍ର

(ସାମାଜିକ ନାଟକ)

* ଏହି ନାଟକଟି ୧୯୯୨ ମସିହା ସର୍ବ ଭାରତୀୟ ବେତାର ନାଟକ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ମେରିଟ୍ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ଲାଭ କରିବାର ଗୌରବ ଅର୍ଜନ କରିଛି ।

* ଏହି ନାଟକଟି ଓଡ଼ିଶା ସଚିବାଳୟ ଆନ୍ତଃବିଭାଗୀୟ ନାଟକ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ପୁରସ୍କୃତ ।

* ନାଟକଟି ପାଇଁ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ସେଟ୍ (ଗୃହଘର) ଆବଶ୍ୟକ ।

* ନାଟକଟି ମଞ୍ଚସ୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ମାତ୍ର ନାରୀ ଚରିତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ ।

* ନାଟକଟିର ଅଭିନୟ ସମୟ ଏକ ଘଣ୍ଟା ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ।

ସର୍ବଭାରତୀୟ ବେତାର ନାଟକ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପାଇଁ **ଆକାଶବାଣୀ,** କଟକ (ସି. ବି. ଏସ.)ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଓ ଓଡ଼ିଶା ସଚିବାଳୟ ଆନ୍ତଃବିଭାଗୀୟ ନାଟକ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ଶକ୍ତି ବିଭାଗ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭୁବନେଶ୍ୱରସ୍ଥ ରବୀନ୍ଦ୍ର ମଣ୍ଡପରେ ଅଭିନୀତ ନାଟକର ବିଭିନ୍ନ ଭୂମିକାରେ :—

ଚରିତ୍ର	**ଆକାଶବାଣୀ ନାଟକ**	**ସଚିବାଳୟ ଆନ୍ତଃବିଭାଗ ନାଟକ**
ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ	ଜୟଦେବ ଦାସ	ପରମାନନ୍ଦ ପାଲ
ପ୍ରଯୋଜକ	ସୟଦ ଅବଦୁଲ ଦୟାଲ	ନିରଂଜନ ରାଉତ
କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ	ରମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡା	ସୁଶାନ୍ତ କୁମାର ମହାନ୍ତି
ମେକଅପ୍ ମ୍ୟାନ	କିଶୋର ମହାନ୍ତି	ରମାକାନ୍ତ ଖୁଣ୍ଟିଆ
ଶୁଭେନ୍ଦୁ	ଜ୍ଞାନ ରଂଜନ ମହାନ୍ତି	ବିଜୟ କୁମାର ମହାନ୍ତି
ସରପଞ୍ଚ	ମାଧବାନନ୍ଦ କର	ଶ୍ୟାମ ଚରଣ ସାହୁ
ନଖିଆ	ଭୀମ ସିଂହ	ରାଧାମୋହନ ଜେନା
ନଟିଆ	–	ବାଳକୃଷ୍ଣ
ଜଳିଆ	ଶାରଦା ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି	ଗଙ୍ଗାଧର ପଲେଇ
ମନ୍ଦି	ଆଶାଲତା ରାୟ	ଉମାରାଣୀ ଦାସ

<u>ଶିଶୁ ଚରିତ୍ର</u>

ସେବତୀ	ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ମିଶ୍ର	ଲିପି
ଟିମା	କମଳନାଥ ସାହୁ	ବାପି
ପରିକଳ୍ପନା/ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା	ସୁହାସ କୁମାର ମହାନ୍ତି	ନିରଂଜନ ରାଉତ

ନିପଟ ମଫସଲ ଗାଆଁର ମାଟି ଝାଟିର ଘରଟିଏ । ଉପରେ ନଡ଼ା ଛପର । କାନ୍ଥରୁ କେଉଁଠି କେମିତି ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ମାଟି ଝଡ଼ି ପଡ଼ିଛି । ଚାଳରୁ ଏଠି ସେଠି ଉଡ଼ି ଯାଇଛି । ଘର ଆଗରେ ପାଣି ମାଠିଆ । ତା କଡ଼କୁ ଗୋଟିଏ ମାଟି କୁଣ୍ଡରେ ପାଣି ଥୁଆ ହୋଇଛି ।

ସମୟ ରାତି ପାହାନ୍ତା । ବାହାରେ ସାମାନ୍ୟ ଅନ୍ଧାର ଅଛି । ଦୂରରୁ ଶୁଭୁଛି କୁକୁଡ଼ାର ରଡ଼ି । କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଚାରିଜଣ । ଆଗରେ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ସରପଞ୍ଚ, ତାଙ୍କ ପଛରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଆସିଥିବା ଫିଲ୍ମ ସୁଟିଂ ଦଳର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ପ୍ରଯୋଜକ ଓ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ ।

ସରପଞ୍ଚ : ସାର୍ ! ଏଇ ଘରଟା କେମିତି ହେଇଚି ? [ପ୍ରଯୋଜକ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଓ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ ସେହି ଚାଳ ଘରକୁ ବିଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଦେଖିଲେ । ଘର ଆଗରେ, କଡ଼ରେ, କଣରେ ଏହିପରି ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଠିଆ ହୋଇ କ୍ୟାମେରା ଲେନ୍ସରେ ଦେଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ] କ'ଣ ସାର୍ ମନକୁ ପାଉଚି ନା ନାହିଁ ?

ପ୍ରଯୋଜକ : ପ୍ରଭଂଜନବାବୁ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ? ହାଓ ଡୁ ଇଉ ଲାଇକ୍ ଦି ସଟ୍ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ନାଇସ୍, ଭେରି ନାଇସ୍ । ଠିକ୍ ଅଛି । ଏଇ ଘର ଆମର ଦରକାର ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆମେ ଆଜି ଯେତେଟା ଘର ଦେଖିଲେ ସବୁଠୁ ଏଇ ଘରଟା ଭଲ, ମାନେ ସବୁଠୁ ଗରିବ ଗରିବ ଲାଗୁଛି । ଆଚ୍ଛା ସତ୍ୟବାବୁ ଆପଣଙ୍କୁ କେମିତି ଲାଗୁଛି ?

କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ : ରିଏଲି ଅତି ଚମତ୍କାର ହୋଇଛି ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ତିନି ଚାରିଟା ଷ୍ଟିଲ୍ ଫଟୋ ନିଅନ୍ତୁ ସତ୍ୟବାବୁ । ହଁ ସେଇଠୁ ଗୋଟେ ନିଅନ୍ତୁ ।

[କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ ଗୋଟିଏ ଫଟୋ ନେଲେ । ଆଉ ଗୋଟିଏ ଫଟୋ ନେବା ପାଇଁ ଭଲ ଆଙ୍ଗଲ୍‌ଟିଏ ଖୋଜିଲେ ।]

ପ୍ରଯୋଜକ : ଏତେ ପୋଜିସନ କ'ଣ ଦେଖୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟବାବୁ, ପ୍ରତି ଆଙ୍ଗଲ୍‌ରୁ ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଫଟୋ ନେଇ ଯାଆନ୍ତୁ । ଷ୍ଟିଲ୍ ଫଟୋ ବହୁତ ଦରକାର ।

[କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ ବିଭିନ୍ନ ଦିଗରୁ ବିଭିନ୍ନ ଦୂରତାରୁ ନଣିଆ ଘରର ଫଟୋ ନେଲେ ।]

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ସତ୍ୟବାବୁ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୋଟେ ଫଟୋ ନେଇ ଯାଆନ୍ତୁ । ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ ! ଆରେ ଏଇଠିକି ଆସନ୍ତୁ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆରେ ଆସନ୍ତୁନା ! ଫଟୋ ଉଠେଇବାରେ ସଙ୍କୋଚ କ'ଣ ? ରାଜନୀତି କରିବା ଲୋକ କ୍ୟାମେରା ଫେସ୍ କରିବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିବା କଥା । (ହେ, ହେ। ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ)

ସରପଞ୍ଚ : ନାଇଁ ସାର୍, ମୁଁ କିବା ରାଜନୀତି କରୁଚି ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ମୋ ଜାଣିବାରେ ଦେଶ ରାଜନୀତି ଠାରୁ ଗାଆଁ ରାଜନୀତି ବେଶୀ ଜଟିଳ । ଆଜି ଆପଣ ସରପଞ୍ଚ, କାଲିକି ବ୍ଲକ ଚେୟାରମ୍ୟାନ, ତାପରେ ଏମ୍. ଏଲ୍. ଏ. । ସେଇଠୁ ତ ଖାଲି କଳ କୌଶଳ କଥା । (ହସିଲେ) ଦଶ, ପଚିଶ ଏମ୍. ଏଲ୍. ଏ.ଙ୍କୁ ହାତ କଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ।

ସରପଞ୍ଚ : ନାଇଁ ଆଜ୍ଞା । (ଖୁସିରେ କୃତକୃତ୍ୟ ହେଲେ)

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆସନ୍ତୁ ଏଇଠି ଠିଆ ହୁଅନ୍ତୁ । (ପ୍ରଯୋଜକ ସରପଞ୍ଚଙ୍କୁ ଟାଣି

ଥାଣିଲେ । ସରପଞ୍ଚ ଆସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଓ ପ୍ରଯୋଜକଙ୍କ ମଝିରେ ଠିଆ ହେଲେ । କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ ଫଟୋ ନେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ ।]

କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ : (ସରପଞ୍ଚଙ୍କୁ ହାତରେ ଠାରି) ସାର୍ ଆପଣ ଆଉ ଟିକେ କ୍ଲୋଜହୋଇ ଯାଆନ୍ତୁ । ହଁ, ହଁ, ସେତିକି । ଲୁକ୍‌ଟା ଟିକେ ସାମ୍ନାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ । ହଁ, ହେଲା । ରେଡ଼ି ଓ୍ୱାନ, ଟୁ, ଥ୍ରୀ । (ସରପଞ୍ଚ ଖସିଯାଉଥିଲେ । ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ତାଙ୍କୁ ଅଟକାଇଲେ ।)

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଆଉ ଟିକେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତୁ ସରପଞ୍ଚବାବୁ । ସତ୍ୟବାବୁ ଆପଣ ଆସି ଏଇଠି ମୋ ଜାଗାରେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତୁ, ମୁଁ ଯାଏ ଗୋଟେ ସ୍ନାପ୍ ନେଇ ଯିବି ।

କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ : ଠିକ୍ ଅଛି । ନିଅନ୍ତୁ । [କ୍ୟାମେରା ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ଠିଆ ହେଲେ । ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ କ୍ୟାମେରା ଧରି ଆଉ ଗୋଟିଏ ସ୍ନାପ୍ ନେଲେ]

ପ୍ରଯୋଜକ : ଠିକ୍ ଅଛି ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ ! ଆମେ କ୍ୟାମେରା ଆଣି ଆସୁଛୁ, ଆପଣ ଏ ଲୋକ ସହିତ କଥା ପକ୍‌କା କରନ୍ତୁ । ତାଙ୍କୁ କହିବେ ସିଏ କୁଆଡ଼େ କାମକୁ ନଯାଇ ଘରେ ଥିବ । ହଁ ଶୁଣନ୍ତୁ । (ସରପଞ୍ଚବାବୁ ପ୍ରଯୋଜକଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଲାଗି ଆସିବା ବେଳେ) ଆପଣ ଟିକେ ସେଇଠି ଠିଆ ହୁଅନ୍ତୁ । ପ୍ରଭଂଜନ ବାବୁ ! ଆପଣ ଟିକେ ଶୁଣିଲେ । [ପ୍ରଯୋଜକ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଦୁହେଁ ମଞ୍ଚର ଗୋଟିଏ କଡ଼କୁ ଯାଇ ଫୁସ୍ ଫୁସ୍ ହୋଇ କ'ଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ । ତାପରେ ସରପଞ୍ଚଙ୍କୁ ଡାକି ବ୍ୟାଗ୍‌ରୁ ବାହାର କରି ବିଡ଼ାଏ ନୋଟ୍ ଦେଲେ । ସରପଞ୍ଚ ତରବର ହୋଇ ସେତକ ପକେଟରେ ପୂରାଉ ପୂରାଉ କ୍ୟାମେରାମ୍ୟାନ ତାଙ୍କର ଫଟୋ ଉଠାଇ ନେଲେ ।]

ସରପଞ୍ଚ : (ହସି ହସି ବେକ ଉପର ବାଳକୁ କୁଣ୍ଡାଉ କୁଣ୍ଡାଉ) ସାର୍ ଗାଆଁ କୁଳକୁ କିଛି ନ ଦେଲେ ସେ ଟୋକାଗୁଡ଼ା ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରିବେ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆପଣ ଖୁବ୍ ଚାଲାକ ଲୋକ । ସେମାନେ କ'ଣ ଆପଣଙ୍କୁ ବଳେଇ ଯିବେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ନାଇଁ ଯେ, ଏତେ ଅଡୁଆରେ କାହିଁକି ପଶିବା ? ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ଧରେଇ ଦେଲେ ସେମାନେ ଭୋଜିଭାତ କରି ଖାଇବେ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : କେତେ ହେଲେ ଚଳିବ ?

ସରପଞ୍ଚ : ମୁଁ କ'ଣ କହିବି ? ଆପଣ ଯାହା ଦେଖିକି ଦେବେ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ହଜାରେ ହେଲେ ଚଳିବ ?

ସରପଞ୍ଚ : ହଁ ସାର୍, ମୁଁ କହି ପୋଛି ଚଳେଇ ଦେବି ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ହଉ ତାହେଲେ ନିଅ । [ବ୍ୟାଗରୁ ଟଙ୍କା ଦେଲେ । କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ ଏଥରକ ମଧ୍ୟ ସରପଞ୍ଚ ଟଙ୍କା ନେଉଥିବାର ଫଟୋ ନେଲେ] ଆଉ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ ତ ?

ସରପଞ୍ଚ : ନାଇଁ ସାର୍ ମୁଁ ସବୁ ସମାଳି ନେବି । କେବଳ... ... ...

ପ୍ରଯୋଜକ : ପୁଣି ଆଉ କ'ଣ ବାକି ରହିଲା ?

ସରପଞ୍ଚ : ନାଇଁ ସାର୍, ମୁଁ କହୁଥିଲି ସେଇ ନଖିଆ କଥା । ସିଏ ଗରିବ ଲୋକ କାମକୁ ନଯାଇ ଘରେ ରହିଲେ ତା ଛୁଆ ପିଲା ଭୋକରେ ରହିବେ । ତାକୁ କିଛି ... ... ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ତାକୁ କେତେ ଦେଲେ ହେବ ?

ସରପଞ୍ଚ : ତା ପାଇଁ ଟଙ୍କା ବିଇଶ ହେଲେ ଢେର୍ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି ଦିଆଯିବ । କିନ୍ତୁ କାମ ସରିଲେ । ତାକୁ ସେ କଥା କହି ଦେଇଥିବ ।

ସରପଞ୍ଚ : ହଉ ସାର୍ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଆମେ ତା ହେଲେ ଆଉ ଦି, ତିନି ଘଣ୍ଟା, ଛାଡ଼ି କ୍ୟାମେରା ଧରି ଆସୁଛୁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ସାର୍ । [କୃତଜ୍ଞତାରେ ବେକମୂଳର ବାଳକୁ କୁଣ୍ଡାଇ କୁଣ୍ଡାଇ ଦାନ୍ତ ଦେଖାଇ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ହସୁଥିଲେ । ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ପ୍ରଯୋଜକ ଓ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନଙ୍କର ପ୍ରସ୍ଥାନ । ସେମାନେ ଚାଲିଯିବା ପରେ ସରପଞ୍ଚ ସେମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ କିଛି ସମୟ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ତାପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ନଖିଆର ଘର ଆଡ଼କୁ ଗଲେ । ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଠିଆ ହୋଇ ନଖିଆକୁ ଡାକିଲେ]

ନଖିଆ ! ନଖିଆ ! ଏ ନଖିଆ । [କେହି ଶୁଣିଲେ ନାହିଁ । କିଛି ସମୟ ଠିଆ ହେଲେ । ଏ କଡ଼ ସେକଡ଼ ଚାହିଁ ଘର ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ତାଟିକୁ ଧଡ଼ ଧଡ଼ କଲେ ।] ନଖିଆ ! ଏ ନଖିଆ !

ନଖିଆ : (ଘର ଭିତରେ ଥାଇ) କିଏ ? ଏତେ ସକାଳୁ କିଏ ?

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ପଦାକୁ ଆସୁନଉଁ ? କ'ଣ ଏତେ ବେଳଯାଏ ଶୋଇଚୁ ?

ନଖିଆ : [ତାଟି ଫିଟାଇ ପଦାକୁ ଆସିଲା । ହାଇମାରି ଆଖି ମଳିଲା । ନଖିଆର ବୟସ ପ୍ରାୟ ୩୦ ବର୍ଷ । ପିନ୍ଧିଛି ଚିରା ଲୁଙ୍ଗି । ରଙ୍ଗ ସାବନା । ଚେହେରା ପତଳା] ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ ! ଏତେ ବେଳେ କୁଆଡ଼େ କେମିତି ?

ସରପଞ୍ଚ : ତୋ ନିଦ କ'ଣ ଏତେ ବେଳଯାଏ ଭଙ୍ଗି ନେଇଁ ?

ନଖିଆ : [ପୁଣି ଥରେ ହାଇ ମାରିଲା ।]

ସରପଞ୍ଚ : ଯା, ମୁହଁ ଧୋଇ ହେଇକି ଆ ।

ନଖିଆ : [ଘର ଆଗରେ ଥିବା ପାଣି ମାଠିଆ ଗଡ଼ାଇ ମୁହଁ ଧୋଇଲା । ଗାମୁଛାରେ ମୁହଁ ପୋଛୁ ପୋଛୁ] ମୋ ଠେଇଁ କଣ କାମଥିଲା ?

ସରପଞ୍ଚ : ତୁ ଏଠିକି ଆ କଉଚି । [ଏହି ସମୟରେ ନଖିଆର ସ୍ତ୍ରୀ ମନ୍ଦି ଘର ଭିତରୁ ବାହାରି ପହଁରା ଧରି ଗୋବର ପାଣି ପକାଇ ଦୁଆର ଓଳାଇଲା । ସରପଞ୍ଚ ଓ ନଖିଆ ଦୁହେଁ ଅଣ ଆଡ଼ିଆକି ଠିଆ ହୋଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ ।]

ନଖିଆ : ମୋ ଠେଇଁ କଣ କାମ ଥିଲା କଉନ! ?

ସରପଞ୍ଚ : କଥା କ'ଣ କି ... ... ଏଇ ଆମ ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ସିନେମାବାଲା ଆସିଚନ୍ତି ।

ନଖିଆ : ଆଜି ସିନେମା ହବ ? କେତେ ବେଳେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ନାଇଁ ନାଇଁ ସେମାନେ ସିନେମା ଦେଖେଇବାକୁ ଆସି ନାହାନ୍ତି । ସିନେମା ସୁଟିଂ କରିବାକୁ, ମାନେ ସିନେମା ତିଆରି କରିବାକୁ ଆସିଚନ୍ତି ।

ନଖିଆ : କୋଉଠି ? ଆମ ଗାଁଆରେ ସିନେମା ତିଆରି କରିବେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ହଁ, ତୋରି ଘରେ ତିଆରି କରିବେ ।

ନଖିଆ : ମୋ ଘରେ ? ମୋ ଘରେ କଣ ଅଛି ଯେ ସିନେମା ତିଆରି କରିବେ ? ତମ ଘରେ କି କେନା ଘରେ କରୁ ନାହାନ୍ତି ? ବଡ଼ କୋଠା ଘର ଅଛି, ଭଲ ହୁଅନ୍ତା ।

ସରପଞ୍ଚ : ନାଇଁ, ନାଇଁ ସେମାନେ ସବୁ ତୋ ଘର ଦେଖି ଯାଇଚନ୍ତି, ଫଟ ଉଠେଇ ନେଇଚନ୍ତି । ତୋ ଘର ସେମାନଙ୍କ ମନକୁ ଯାଇଚି । ତୋ ଘରେ ସିନେମା କରିବେ । [ମହି ପାଣି ମାଠିଆ ପାଖରେ ରସ ବାସନ ମାଜୁ ମାଜୁ ସିନେମା ହେବା କଥା ଶୁଣି ସେ ଆଡ଼କୁ ବୁଲିକି ଅନେଇଛି ।] ସେମାନେ ତୋ ଘରର ଫଟ ଉଠେଇବେ । ତୋ ଫଟ ଉଠେଇବେ ଓ ତୋ ସ୍ତ୍ରୀ, ଛୁଆ, ପିଲଙ୍କ ଫଟ ଉଠେଇବେ ।

ନଖିଆ : ଆମ ଫଅଟ କାଇଁକି ଉଠେଇବେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ତୋ ଘର ଆଉ ତୋ ଉପରେ ସେମାନେ କ'ଣ ଗୋଟେ ସିନେମା କରିବେ ।

ନଖିଆ : ତମେ କ'ଣ କଉଚ, ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନେଇଁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ତୋର କିଛ ବୁଝିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ତୁ ଖାଲି ବସିବୁ ସେମାନେ ତୋ ଫଟ ନେବେ । ତତେ ଯାହା ପଗ୍ଭରିବେ ନ ଡରିକି ତାର ଉତ୍ତର ଦବୁ ।

ନଖିଆ : ମତେ ଏସବୁ କେମିତି କେମିତି ନାଗୁଚି । ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନେଇଁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ଏଥିରେ ବୁଝିବାର କ'ଣ ଅଛି ? ସେମାନେ ଫଟ ନେବେ । ଦେଖିବୁ ଦିନେ ଏସବୁ ଟିଭିରେ ସିନେମା ହେଇକି ବାହାରିବ । ଆରେ ଏମିତି ଭେଲେକାମିତି ଅନେଇଁଚୁ କ'ଣ ?

ନଖିଆ : ମୁଁ ଆଜି ନୂଆ ଗାଁଆ ସାମୁଲ ଘର କାମକୁ ଯିବି ।

ସରପଞ୍ଚ : ତୁ କାମକୁ ଗଲେ କେମିତି ହବ ? ସେମାନେ ଆଉ ଘଣ୍ଟେ ଦେଢ଼ ଘଣ୍ଟା ପରେ କ୍ୟାମେରା ଧରିକି ପହଞ୍ଚିବେ । ତୋ ଫଟ ନେବେ ।

ନଖିଆ : ମୁଁ ଆଜି ପେଇଁ ସାମଲଘରୁ କାଲିଠୁଁ ମୂଲ ଆଣିଚି ।

ସରପଞ୍ଚ : ତାକୁ ତାଙ୍କ ମୂଲ ଫେରେଇ ଦେ ।

ନଖିଆ : ଅଉ ଅଛି ଯେ ଫେରେଇ ଦେବି ?

ସରପଞ୍ଚ : ତାକୁ କହିଦେବୁ କାଲିଯିବି । ଆଜି ମୋ ଘରକୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ କୁଣିଆ ଆସିଚନ୍ତି ।

ନଖିଆ : ସିଏ କ'ଣ ମାନିବେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ଅସଲ କଥାଟା ଏ ଯାଏ ତତେ କହି ନେଇଁ ?

ନଖିଆ : କ'ଣ କଉନା ?

ସରପଞ୍ଚ : ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କଇଚି ସେମାନେ ତତେ ଟଙ୍କା ଦେବେ ?

ନଖିଆ : କେତେ ଦେବେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କଇଚି ତତେ ଦିଇଶ ଟଙ୍କା ଦେବେ ।

ନଖିଆ : ଦିଇଶ ? (ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବା)

ସରପଞ୍ଚ : ସେମାନେ ମୋତେ ପଚିଶ ଟଙ୍କା ଦବାକୁ କହୁଥିଲେ । ମୁଁ କହିଲି – କ'ଣ ସିଏ ତମକୁ ଭିକ ମାଗୁଛି ? ନାଇଁ ଏତିକି ହବ ନେଇଁ । ପୁର ପାଆଁଶ ଟଙ୍କା ଦିଅ ।

ନଖିଆ : ପାଆଁଶ (ଆଖି ବଡ଼ ବଡ଼ କରି)

ସରପଞ୍ଚ : ପାଆଁଶ କ'ଣ ବେଶୀ ହେଇଗଲା ? ସେମାନେ ମଦ ପାଣିରେ କେତେ କୁଆଡ଼େ ଉଡ଼େଇ ଦଉଚନ୍ତି, ଦିଅନ୍ତୁ ଗୋଟେ ଗରିବ ଲୋକକୁ । ତାଙ୍କର ମୋର ଗଲିଲା ଝିଙ୍କା ଝିଙ୍କି । ସିଏ ଉଠିଲେ ଶହେକୁ । ମୁଁ ଖସିଲି ଖରିଶକୁ ।

ନଖିଆ : ଖରିଶ (ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ)

ସରପଞ୍ଚ : ସେ ଆଉ ପାହାଚେ ଚଢ଼ିରହିଲେ ଦେଢ଼ଶରେ । ମୁଁ ଖସିଲି ତିନିଶକୁ । ସିଏ ଚଢ଼ିଲେ ଦିଇଶକୁ । ମୁଁ ଗଳି ହେଇଗଲି ।

ନଖିଆ ସିଏ ମତେ ଦିଇଶ ଟଙ୍କା ଦେବେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ଆରେ ମୁଁ କ'ଣ ତତେ ମିଛ କହୁଚି ? ସେ ଟଙ୍କା ପାଇଁ ମୁଁ ଦାୟୀ ରହିଲି । ସିଏ ନ ଦେଲେ ତୁ ମୋଠୁଁ ନବୁ ।

ନଖିଆ : ତମେ ଦବ ?

ସରପଞ୍ଚ : ମୁଁ କଣ ହାତୁକୁ ଦଉଚି ? ମୁଁ ତାଙ୍କଠୁଁ ଆଣିବି ତତେ ଦେବି । ମୁଁ ଯାଉଚି, ଦେଖେ ସେମାନେ କୁଆଡ଼ିକି ଗଲେ । ତୁ ଘରେ ଥିବୁ, କୁଆଡ଼େ ଯାଇ ନଥିବୁ ।

ନଖିଆ : ହଉ ।

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ହଉ କ'ଣ ? କହ ହଁ ଥିବି ।

ନଖିଆ : ଥିବି ।

ସରପଞ୍ଚ : ମୁଁ ତା ହେଲେ ଯାଉଚି, ସିନେମାବାଲାଙ୍କୁ ପାଖରେ ଆଣିକି ଆସିବି ।

(ପ୍ରସ୍ଥାନ)

(ନଖିଆର ସ୍ତ୍ରୀ ମନ୍ଦି ତରବର ହୋଇ ନଖିଆ ପାଖକୁ ଆସିଲା । ମନ୍ଦିର ବୟସ ୨୮ ବର୍ଷ ପାଖା ପାଖି । ରଙ୍ଗ ସଫା । ପିନ୍ଧିଛି ଖଣ୍ଡେ ମଇଳା ଶାଢ଼ି । ପତଳା ଚେହେରା ।)

ମନ୍ଦି ସରପଞ୍ଚ କ'ଣ କହୁ ଥିଲେ କି ?

ନଖିଆ : ଆମ ଘରେ ସିନେମା ହବ ?

ମନ୍ଦି ଆମ ଘରେ କ'ଣ ସିନେମା ହବ ?

ନଖିଆ ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଲୋକ ଆଇଚନ୍ତି । ଫଅଟ ଉଠିବ । ଆମ ଘରର ଫଅଟ ।

ମନ୍ଦି : ଫଅଟ ଉଠିବ ?

ନଖିଆ : ଫଅଟ ଉଠିବ । ତୋ ଫଅଟ, ମୋର ଫଅଟ ଆଉ ଆମ ଛୁଆଙ୍କର ଫଅଟ ଉଠିବ ।

ମନ୍ଦି : କି ଅଲିଆ କଥା ତମେ କହୁଚ ? କାଲିଠୁ ଘରେ ଭାତ ନାହିଁ । ଛୁଆଗୁଡ଼ା କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ରାତି ଅଧରେ ଭୋକରେ ଶୋଇଚନ୍ତି । ନିଦରୁ ଉଠିଲେ କ'ଣ ଖାଇବାକୁ ଆଉଣ୍ଡେଇ ହେବେ । ଏଣେ ପେଟ ପୋଡ଼ି ଯାଉଚି ଫଅଟ ଉଠିବ କ'ଣ ? ତମେ ଆଗେ ଯାଇ କୋଉଠୁ କ'ଣ ଦିଇଟା ଆଣିବ ।

ନଖିଆ : କାଲି ରାତି ଘଡ଼ିଏ ଯାଏଁ ତ ବୁଲି ବୁଲିକି ଆଇଲି କୋଉଠୁ କିଛି ପାଇଲି ନେଇଁ, ଏତେ ସକାଳୁ ଲୋକେ ବିଛଣାରୁ ଉଠି ନଥିବେ, କିଏ କ'ଣ ଦବ ?

ମନ୍ଦି : ତମେ ସେ ସରପଞ୍ଚ ବାବୁକୁ କହିଲ ନେଇଁ ।

ନଖିଆ : ଆଲୋ ମୁଁ କହିବି କ'ଣ ? ସିଏତ ଆଗତୁରୁ କହିଲେ ।

ମନ୍ଦି : କ'ଣ କହିଲେ ?

ନଖିଆ : ସିଏ କହିଲେ – ନଖିଆ ତୁ ଆଜି କାମକୁ ଯିବୁ ନଇଁ । ତୋର, ଆଉ ତୋ ଘରର ଫଅଟ ଉଠିବ । ତତେ ଟଙ୍କା ମିଳିବ ।

ମନ୍ଦି : ଟଙ୍କା ମିଳିବ ? (ଖୁସିହୋଇ) କେତେ ଟଙ୍କା ?

ନଖିଆ : ଦିଇଶ ଟଙ୍କା ।

ମନ୍ଦି : (ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ) ଦିଇଶ ଟଙ୍କା ?

ନଖିଆ : ସେମାନେ ଭାରି ବଡ଼ ଲୋକ । ଦିଇଶ ଟଙ୍କା ଆମକୁ ବଡନା, ତାଙ୍କୁ

କ'ଣ ? ତିରିଶ ଟଙ୍କା ତାଙ୍କ ଦିହର ମଳି ।

ମଦି : ତମେ ଆଗତୁରା କିଛି ଟଙ୍କା ମାଗିଲ ନେଇଁ ?

ନଖିଆ : କିଛି କାମ ହେଲ ନେଇଁ କେମିତି ମାଗି ଥାଆନ୍ତି ?

ମଦି : ଧନ୍ୟ ତମକୁ କଇବ ? କିହୋ କାଲିଠୁ ଘରେ ଖାଇବାକୁ ନାହିଁ । ବିଷ୍ଣୁର ଛୁଆଗୁଡା ଖାଡ଼ା ଖାଡ଼ା ଉପାସ । ସିଏ ତିରିଶ ଟଙ୍କା ଦେବେ ବୋଲି କଇଚନ୍ତି, ତମେ ତାଙ୍କୁ ଆଗତୁରା ଦଶ, କୋଡ଼ିଏଟା ଟଙ୍କା ମାଗି ପାରିଲ ନେଇଁ ?

ନଖିଆ ହଁ ତ ସରପଞ୍ଚକୁ ଦଶ, କୋଡ଼ିଏ ଟଙ୍କା ମାଗିଥିଲେ ହେଇ ଥାଆନ୍ତା ।

ମଦି : ତମେତ ମୁହଁ ଖୋଲି କାହାକୁ କିଛି କଇବ ନେଇଁ ତମକୁ ସିଏ କ'ଣ ଯାଚିକି ଦେଇ ଥାଆନ୍ତେ ?

ନଖିଆ : ତୁ ଠିକ କଇଚୁ । ମୁଁ ଯାଉଚି ସରପଞ୍ଚ ବାବୁଙ୍କୁ କଇବି ।
(ଗ୍ଲେଲି ଯାଉଥିଲା, ମଦି ପଛରୁ ଡାକିଲା)

ମଦି : ଟିକେ ଶୁଣ ।

ନଖିଆ : ପଛରୁ କାଇଁକି ଡାକିଲୁ, କ'ଣ ହେଲା ?

ମଦି : ଖାଲି ହାତରେ ନୋଉଟିବ ନେଇଁ । ଦଶଟଙ୍କା ନ ଦେଲେ ପାଞ୍ଚଟଙ୍କା ତିନିଟଙ୍କା ଯାହା ଦେବେ ଆଣିବ । କିଛି ନ ହେଲେ ମୁଡି ତିଲଟା କିଣି ଦେଲେ ଛୁଆଏ ମୁଠାଏ ମୁଠାଏ ପାଟିରେ ପକେଇ ପାଣି ମୁନ୍ଦେ ମୁନ୍ଦେ ପିଇ ଦେବେ ।

ନଖିଆ : ହଁ ମୁଁ ଯେମିତି ହେଲେ କିଛି ଆଣିବି । ତୁ ଛୁଆଙ୍କୁ ନିଦରୁ ଉଠା । ସେମାନେ ଦାନ୍ତ ପତର ଘସି ପକାନ୍ତୁ । ତୁ ବି ମୁଣ୍ଡ ଫୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡା । ସେମାନେ ଘଡ଼ିକ ପରେ ଫଥଟ ଉଠେଇବାକୁ ଆସିବେ ।

ମଦି : ନାଇଁ ମୁଁ ମୋର ଫଥଟ ଉଠେଇବି ନେଇଁ ।

ନଖିଆ : କାଇଁକି, କ'ଣ ହେଲା ? ଏମିତି ରାଗି ଯାଉଚୁ କାହିଁକି ?

ମଦି : ରାଗିବି କାଇଁକି ?

ନଖିଆ : ଆଉ କାହିଁକି ଫଥଟ ଉଠେଇବୁ ନାହିଁ ?

ମଦି : ଏମିତି ସାତସିଆଁ ଚିରା ଲୁଗା ପିନ୍ଧିକି ମୁଁ ମୋର ଫଥଟ ଉଠେଇବି ନେଇଁ ।

ନଖିଆ : ତୁ ଫଅଟ ଉଠେଇବୁ ବୋଲି ମୁଁ ଏଇନେ ନୂଆ ନୁଗା କୋଉଠୁ ଆଣିବି ?

ମନ୍ଦି : ମତେ ରଗାନା କର ଦଉଚି । ନୂଆ ନୁଗା ଆଜିଯାଏ କେବେ କରିଚ ? ଭୁଆଷୁଣୀ ଥିଲବେଳେତ ଦେଇନା, ଆଉ ଏଇନା ଦବ ? ତମ ମୁହଁକୁ ନାକ ସରମ ଥିଲେ ତମେ ଏମିତି କଥା କଅନ୍ତ ନେଇଁ ।

ନଖିଆ : ଜାଣିଚୁତ ନୂଆ ନୁଗା ଦବାକୁ ମୋ ହାତରେ ଧନ ନାହିଁ । ସେଇ କଥାକୁ ଏତେଥର ଏଡ଼େ ହାନ୍ତେ ଦୋହଗେଇଚୁ କାଇଁକି ?

ମନ୍ଦି : ନୂଆ ନୁଗା କଥା କିଏ କଇଲା ? ତମେ ଆଗ କଇଲ ନା ମୁଁ ଆଗ କଇଲି ?

ନଖିଆ : ତୁ ଫଅଟ ଉଠେଇବୁ ନଇଁ ବୋଲି କାହିଁକି କଇଲୁ ?

ମନ୍ଦି : ତମର କି ବୁଦ୍ଧି ଅକଲ କେଇ ଜାଣି । ନିଜ ପିଲା ମାଇପଙ୍କ କାଙ୍ଗାଳିଆ ବେଶ ନେଇ ଦାଣ୍ଡରେ ଦେଖେଇବାକୁ କଉଚ ? ତମେ ନାହିଁ କରି ଦିଅ । ଆମର ଫଅଟ ଉଠିବ ନେଇଁ ।

ନଖିଆ : ହାତକୁ ହ ତ ଦିଗର ଟଙ୍କା କିଏ ଛାଡ଼େ ? ତୁ ନଉଠା, ଆମେ ଆମର ଉଠେଇବୁ ।

ମନ୍ଦି : ଏମିତି ଅଭେକା, ଅବରଗ ହେଇ ମୋ ଛୁଆ ପିଲା ଫଅଟ ଉଠେଇବେ ନେଇଁ । କାହାରି ଭଲ ଜାମା ଖଣ୍ଡେ କି ଭଲ ପେଣ୍ଟ୍ ଖଣ୍ଡେ ନାହିଁ । ଦିହ ମୁଣ୍ଡ ନୁଖୁର । ଚିର ମିରକି ଯୋଉ ଖଣ୍ଡେ ଅଧେ ଜାମା ପେଣ୍ଟ ଅଛି ସେ ସବୁ ମଣିଆ, କୋତର ।

ନଖିଆ : ସବୁ କଥାରେ ଫଟଙ୍ଗ କାଢିବା ତୋର ଗୋଟେ ଖୋଇ ।

ମନ୍ଦି : ମୁଁ ଭଲକଥା କହିଲେ ତମକୁ ଗନ୍ଧାଏ । ତମେ ଅଣେ ଦି ଅଣାର ସୋଢ଼ା ଆଣନା ମୁଁ ଛୁଆଙ୍କ ଜାମା ପେଣ୍ଟ୍ ଆଜି କାଚି ଦେବି, କାଲିକି ଫଅଟ ଉଠିବ ।

ନଖିଆ : ସେ ମାଇପି ବୁଦ୍ଧି ରଖି ଦେଇଥା । ଆମେ ଏମିତି ଗୋଡ଼ ନଧୋଇଲେ ସେମାନେ ଯଦି ଆଉ କାହା ଫଅଟ ନେଇଯିବେ ସେଇଠୁ ?

ମନ୍ଦି : ତା ବୋଲି ଏମିତି ମଣିଆ, କୋତର, ଚିର ନୁଗାରେ କିଏ ଫଅଟ ଉଠାଏ ?

ନଣିଆ : ସେମାନେ ଟଙ୍କା ଦେଲେ ମୁଁ ତୋ ପେଇଁ ମାଳହାଟରୁ ନୂଆ ବେଡ଼ାଣ ଖଣ୍ଡେ କିଣି ଆଣିବି ।

ମଦି : ଛୁଆଙ୍କ ପେଇଁ ହଳେ ହଳେ ପେଣ୍ଟ ଜାମା ନ ହେଲେ ପିଲଗୁଡ଼ାକ କାଙ୍ଗାଳିଆ ପରି ଦିଶୁଚନ୍ତି ।

ନଣିଆ : ହଉ ଆଣିବା, ସେମାନେ ପଇସା ଦିଅନ୍ତୁ ।

ମଦି : ଏଇନା ଏ ଚିରା ମିରା ପିନ୍ଧି କିଏ କେମିତି ପଅଟ ଉଠିବ ? କାହା ମନ ହବ ?

ନଣିଆ : ଆମେତ ପଇସା ଦେଇକି ପଅଟ ଉଠଉନା, ସେମାନେ ଆମ ପଅଟ ଉଠେଇ ଆମକୁ ପଇସା ଦେବେ । ଯାହା ଯେମିତି ହଉଚି ହଉ । ସେମାନେ ପଇସା ଦେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଲୁଗା ପଟା କିଣି ଆଣିବା । ସେଇଆକୁ ପିନ୍ଧି ଭଲ ପଅଟ ଉଠେଇବା ।

ମଦି : ଆଉ ଗୋଟେ କାମ କଲେ ହୁଅନ୍ତା ।

ନଣିଆ : କି କାମ ?

ମଦି : ଛୁଆଙ୍କ ଜାମା ପେଣ୍ଟ ଆଉ କାହା ଛୁଆଙ୍କ ଠଉଁ ମାଗି ଆଣିକି ଚଳେଇ ଦେଲେ ହୁଅନ୍ତା ।

ନଣିଆ : ସତ କଥାତ ? ଏଇ ଛୋଟ କଥାଟା ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ପଶୁ ନଥିଲା । ଭେଜିଲା ମୁଣ୍ଡକୁ କିଛି ଦୁଶେ ନେଇଁ ।

ମଦି : ହେଇଟି ତମେ ଗୋଟେ କାମ କର ।

ନଣିଆ : କି କାମ ?

ମଦି : ତମେ କ'ଣ ଏମିତି ଖାଲି ଦିହଟାରେ ପଅଟ ଉଠିବ ?

ନଣିଆ : ମୋର ସେମିତି ଚଳିବ ।

ମଦି : ନାଇଁ ତମେ ସେ ମଦନାଠୁ ନୁଗା, କାମିଜି ମାଗି ଆଣ ।

ନଣିଆ : ଆମ ଏଇ ବରଜା ଘରିଯାଉ ଭଲ ନୁଗା ନାହିଁ ?

ମଦି : କାଇଁକି କ'ଣ ହେଲା ?

ନଣିଆ : ଯାଉ ନଉଁ ତା ନୁଗାରୁ ଗୋଟେ ମାଗି ଆଣିବୁ, ସେଇଟାକୁ ପିନ୍ଧ ପଅଟ ଉଠେଇବୁ ଆଉ ପଅଟ ଉଠି ସାଇଲେ ଫେରେଇ ଦବୁ ।

ମଦି : ନାଇଁ ମୁଁ ମୋର କାହାଠୁ ମାଗିକି ଆଣିବି ନେଇଁ ।

ନଖିଆ : ଏମିତି ହେଲେ ହବ ? ସବୁ କଥା ଚଳେଇ ନବାକୁ ହବ ।

ମନ୍ଦି : ହଉ ହେଲା । ତମେ ଆଉଲା ବେଳକୁ ମଦନାଠୁ ନୁଗା, କମିଜି ମାଟିକି ଆଣିବ ।

ଢଳିଆ : (ବାହାରେ ଥାଇ) ନଖିଆ ! ନଖିଆ !

ନଖିଆ : (ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଇତଃସ୍ତତ ହେଇ) ହେଇତ ସାମୁଲଘର କାମକୁ ଯିବାକୁ ଢଳିଆ ଡାକି ଆଇଲାଣି ? କ'ଣ କରିବି ? ଯେତେ କଇଲେ ସିଏ କ'ଣ ଶୁଣିବ ?

ମନ୍ଦି : କଇଦବ ମୋ ଦିହ ଭଲ ନାଗୁ ନେଇଁ । ଅସକତିଆ ନାଗୁଚି । ମୁଁ ଆଜି କାମକୁ ଯାଇ ପାରିବି ନେଇଁ । ଦିହ ଭଲ ହେଲେ କାଲି ଯିବି ।

ନଖିଆ : ନାଇଁ, ସେ କଥା ସିଏ ମୋଟେ ଶୁଣିବ ନେଇଁ । ମୁଁ ଘର ଭିତରେ ନୁଚୁଚି । ତୁ କଇଦବୁ ସିଏ ଘରେ ନାହାନ୍ତି ।
(ନଖିଆ ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଗଲା)

ଢଳିଆ : ନଖିଆ ! କିରେ ତତେ କ'ଣ ଶୁବୁ ନେଇଁ ?
(ଢଳିଆ ପଶି ଆସିଲା) ନଖିଆ କାଇଁ ?

ମନ୍ଦ : (ଓଢ଼ଣା ଦେଇ ଗୋଟେ କଡ଼କୁ ଆଡ଼େଇ ହେଇ ଠିଆ ହୋଇ) ସିଏ ଘରେ ନାହାନ୍ତି ।

ଢଳିଆ : ଘରେ ନାହିଁ ? ଏତେ ସକାଳୁ ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ? ଆଜି ପଗ ବାବୁଘର କାମକୁ ଯିବ ?

ମନ୍ଦି : ସିଏ ଆଇଲେ ମୁଁ ତାକୁ କଇ ଦେବି ।

ଢଳିଆ : ସିଏ କେତେବେଳେ ନାଇଁ କେତେବେଳେ ଆସିବ, କାମ କେମିତି ହବ ? ସିଏ ଆଜି ପେଇଁ ଆଉ କାହାଠୁ ମୂଲ ଆଣି ଥିଲାକି ?

ମନ୍ଦି : ନାଇଁତ ।

ଢଳିଆ : ଗାଆଁ ଭିତରେ କୋଉଠିକି ଯାଇଚି କି ?

ମନ୍ଦି : ସେ କଥା ମୁଁ କଇ ପାରିବି ନେଇଁ ।

ଢଳିଆ : (ରାଗିଗଲା) ଶଳା ମୂଲ ପାଇଁଲା ବେଳକୁ ହକ ହକ, କାମକୁ ଯିବାର ନାଆଁ ନାହିଁ । ଏଗୁଡ଼ାକୁ ଆଗିଆ ମୂଲ ଦେଲେ ବଡ଼ ହଟ ହଟା । ଗୋଡ଼େ ଗୋଡ଼େ ନ ଲାଗିଲେ ପାରି ହବ ନେଇଁ । ସିଏ ଆଇଲେ ତାକୁ କହିଦବ ନେଇକି ମୂଲ ଫେରେଇ ଦେଇ ଆସିବ । (ଯୋଉ ଯାଉ ଫେରି

ଆସି) ଆସିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଯିବକୁ କହିବ । ଏତେ ସକାଳୁ କୁଆଡ଼େ ଛୁ ମାରି ଦେଲଣି । ଆଉ କେତେ ବେଳୁ ଅଛ ଥାଆନ୍ତି ? ବାବୁ ନାହିଁ କରୁଥିଲେଟି ମୁଁ ତାଙ୍କ କଥା ନ ମାନି ଅଗିଲ ମୂଲ ଦେଲି । ଏଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଆଉ ଦୟା ମାୟା ନାହିଁ । ଯୋଉ ପତରରେ ଖାଇବେ ସେଇ ପତରରେ ହଗିବେ । ହଉ ମୁଁ ଯାଉଚି । ନଖିଆ ଆସିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପଠେଇବ ।

ମନ୍ଦି : ହଉ ସିଏ ଆଇଲେ ମୁଁ ପଠେଇବି ।

କଳିଆ : କଇବ ସିଏ ବାରବାରକି କଇ ଯାଇଚନ୍ତି କାମ ମାଡ଼ କରିବ ନେଇଁ । (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

[ନଖିଆ ଲୁଚିବା ସ୍ଥାନରୁ ଅସ୍ତେ ଅସ୍ତେ ବାହାରିଲା । ମନ୍ଦି ତାକୁ ହାତରେ ଠାରିଲା – ଆଉ ଟିକେ ସମୟ ସେଇ ଘର ଭିତରେ ରୁହ, ସେ ଲୋକ ପୂର ଯାଇ ନାହିଁ । ମନ୍ଦି କଳିଆର ଗତିପଥକୁ ଗୁହିଁ ରହିଲା ।]

ନଖିଆ : [କିଛି ସମୟ ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ପଦାକୁ ଆସିଲା] ଗଲାଚ ?

ମନ୍ଦି : (କଳିଆର ଗତିପଥକୁ ସେମିତି ଗୁହିଁ) ହଁ, ଗଲା ।

ନଖିଆ : ଗୋଟେ ଗୁହ ଗଲା । ତୁ ଛୁଆଙ୍କୁ ନିଦରୁ ଉଠା । ମୁଁ ସରପଞ୍ଚଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସେ ।

ମନ୍ଦି : ଆଇଲା ବେଳେ ମଦନାଠୁ ତା ନୁଗା, କମିଜି ମାଗିକି ଆଣିବ ।

ନଖିଆ : ତୁ ବରଜା ଘରୁ ଭଲ ବେଡ଼ାଣ ଖଣ୍ଡେ ଆଣିଥିବୁ ।

ମନ୍ଦି : ସେମାନେ କେତେବେଳେ ଆସିବେ କି ?

ନଖିଆ : କଇକିତ ଗଲେ ଆଉ ଦି' ଘଡ଼ି ପରେ ଆସିବେ ବୋଲି । ସିଏ ଯେତେବେଳେ ଆଉଚନ୍ତି ଆସନ୍ତୁ । ତମେ ସବୁ ସଜ ହେଇ ପଡ଼ । ମୁଁ ଆଉଚି ।

ମନ୍ଦି : ସରପଞ୍ଚଙ୍କ ଠଉଁ ଯେମିତି ହେଲେ ପାଞ୍ଚ ଦଶ ଟଙ୍କା ଆଣିବ ।

ନଖିଆ : ହଁ ହଁ । [ନଖିଆ ବାହାରକୁ ଗଲା । ମନ୍ଦି ଦରମଜା ବାସନକୁ ଆଉ ଟିକେ ଧୋଇଧାଇ ଘରକୁ ନେବାବେଳେ ପିଲମାନଙ୍କୁ ଡାକ ପକାଇଲା ।]

ମନ୍ଦି : ଏ ସେବ ! ଟିମା ! ଏତେ ବେଳଯାଏଁ କ'ଣ ଶୋଇଚ ଉଠ ଉଠ ଖରା ପଡ଼ିଲଣି । ସେବ, ଟିମା !

[ପିଲଙ୍କୁ ଡାକି ଡାକି ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଲା]

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଙ୍କ

[ନଣିଆର ଘେର ମାଟି ଝାଟି ଘର । ସମୟ ସକାଳ ୯ଟା ଫଟ ଉଠିବା ପାଇଁ ନଣିଆର ପରିବାର ଗାଆଁରୁ ମାଗି ଯାଚି ଲୁଗା ପଟା ଆଣି ପିନ୍ଧା ପିନ୍ଧ କରି ସଜ ହେଉଛନ୍ତି । ମନ୍ଦି ତାର ଝିଅ ସେବତୀର ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇ ଦେଇ ରିବନ ବାନ୍ଧି ଦେଉଛି । ଟିମା ଆରିସିରେ ମୁହଁ ଦେଖୁଛି । ଗୋଟାଏ କାମିଜର ଚିର ଅଂଶକୁ ସିଲାଇ କରୁଛି ନଣିଆ । ଟିମାର ବୟସ ୮ବର୍ଷ ଓ ସେବତୀର ବୟସ ୧୦ବର୍ଷ ।]

ଟିମା : ବୋଉ ! ମତେ ଟିକେ ପାନିଆଁଟା ଦେଲୁ ।

ମନ୍ଦି : ତୁ ପାନିଆଟା ନେଇ କଣ କରିବୁ ? ମୁଁ ଦେଇର ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇ ଦେଇ ସାରେ, ତୋ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇ ଦେବି ।

ସେବତୀ : ଟିମା ଏଟିମା !

ଟିମା : କାହିଁକି ଏମିତି ରଡ଼ି ଛାଡୁଚୁ ?

ସେବତୀ : ମତେ ଟିକେ ଆରିସିଟା ଦେ ।

ଟିମା : ବୋଉତ ତୋ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇ ଦଉଚି ତୁ ଆରିସିଟା ନେଇ କ'ଣ କରିବୁ ? (ଅଙ୍ଗୁଠିରେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇ ଆରିସିରେ ଦେଖିଲା)

ସେବତୀ : ବୋଉତ ପାନିଆଁରେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇ ଦଉଚି, ତୁ ଆରସିଟା କାହିଁକି ଧରିଚୁ ? ସେ ପାତିଆ ମୁହଁକୁ ଏତେ କାଇଁକି ଦେଖୁଚୁ ?

ଟିମା : ତୋ ମୁହଁଟାତ ଘରି ବାଘ । ତୋର ସେ ଚେପେଟା ନାକକୁ ଆରିସିରେ ଦେଖିବାକୁ ଏମିତି ଉଛନ୍ନ ହୋଉଚୁ କାଇଁକି ?

ସେବତୀ : ବୋଉ ! ଦେଖିଲୁ ତୋ ପୁଅ ମତେ କେମିତି କଉଚି ଚେପଟା ନାକି । ମୋ ନାକ କଣ ଚେପଟା ?

ମନ୍ଦି : ତୁ ସେ ଫିସାଦିଆଟା କଥା କାଇଁକି ଶୁଣୁଚୁ ? ମୋ ଝିଅର ନାକତ ଖଣ୍ଡାଧାର ପରି ଠିଆ, ଚେପଟା ହବ କାଇଁକି ?

ଟିମା : ଆଉ ମୋ ମୁହଁ କଣ ପାତିଆ ?

ମନ୍ଦି : ତା କଥାରୁ ତୁ କ'ଣ ପାଇବୁ ? ତୋ ମୁହଁତ ଖଡ଼ି ଗୋଟକି ପରି ଗୋଲ୍ । (ସେବ ଉଠି ଯାଇଁ ଟିମା ହାତରୁ ଆରିସିଟା ଛଡ଼େଇଲା ।

ଆରିସିଟାକୁ ଧରି ଦୁହେଁ ଟଣା ଟଣି ହେଲେ । ନଖିଆ କାମିଜି ସିଲେଇ କରୁ କରୁ କଟି ନ ଲଗିବା ପାଇଁ ଆକଟ କଲା ।)

ନଖିଆ : କିରେ ଏମିତି କଳି ନାଗୁଚ କ'ଣ ? ଆରେ ଗ୍ଲହ ।

ମନ୍ଦି : ଟିମା, ଏ ଟିମା । ଆରେ ଏମିତି କ'ଣ ହଉଚୁ ? ସେବ ! ଶୁଣ ଶୁଣ ।

[ବୋପା ମାଆଙ୍କ କଥା ନ ମାନି ଦୁହେଁ ଆରିସିଟାକୁ ଧରି ଟଣା ଟଣି କରୁ କରୁ ତଳେ ପଡ଼ି ଆରିସିଟା ଭାଙ୍ଗିଗଲା ।]

ମନ୍ଦି : ଗଲା ଭାଙ୍ଗିଗଲା ? ଦିଇଟା ଯାଙ୍କ ପାଇଁକି ଏମିତି ଉତ୍ପାତେଇ ହଉଚ ?

ନଖିଆ : (କାମିଜି ସିଲେଇ ଛାଡ଼ି ଉଠି ଆସିଲା) ଏ ବଦମାସ ପିଲା କିଛି ରଖିବେ ନେଇଁ । ଦେଖୁଥା, ଏଥର ଆରିସିରେ ମୁହଁ ଦେଖୁଥା ।

ମନ୍ଦି : ଅତି ଦୋଶାସନିଆଁ ହେଇ ଯାଉଚନ୍ତି । ଦିଅମ ଦିଇଟା ତାଙ୍କ ପିଠିରେ ।

ନଖିଆ : (ଟିମାକୁ) ଆରିସି ନହେଲେ ଏ ଗୋଢା ମୁହାଁର ଚଳୁ ନେଇଁ ।

[ଟିମା ଓ ସେବତୀ ଦୁହେଁ ଅପରାଧୀ ପରି ଭୟରେ ମୁହଁ ତଳକୁ କରି ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ ।]

ମନ୍ଦି : ଏକୁଟିଆ କ'ଣ ତାର ଦୋଷ ? ଏ ଝିଅ ଖଣ୍ଡକ କ'ଣ କଅମ କି ? ମୁଁ ନାହିଁ କରୁଚି, ଯାଇଁକି ତା ସାଙ୍ଗରେ ଛଡ଼ା ମଡ଼ା କରୁଚି । ତାକୁ କଅଁଳେଇ କି କଇଥିଲେ ସିଏ କ'ଣ ଦେଇ ନଥାନ୍ତା ?

ନଖିଆ : ଆରିସିଟା ଥିଲା ଅଡୁଆ ହଉଥିଲା, ଯାଉ ସେଟା ।

[ପୁଣି ଫେରିଯାଇ କାମିଜି ସିଲେଇ କରିଚି]

ମନ୍ଦି : (ସେବତୀ ପ୍ରତି) ଏମିତି ମୁହଁ ଶୁଖେଇକି ଠିଆ ହେଲେ କ'ଣ ହବ ? ଏଡ଼େ ଝିଅଟେଇ ହେଲୁଣୁ ତୋର ବୁଦ୍ଧି ଅକଲ କିଛି ନାହିଁ ? ଛୁଆଟା ସାଙ୍ଗରେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଚୁ । ନେ, ସେ ଭଙ୍ଗା କାଚ ଗୁଣ୍ଡକ ଗୋଟେଇ ନେ, ପଦାରେ ପକେଇ ଦେ ।

[ସେବତୀ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ଭଙ୍ଗା କାଚ ଗୋଟେଇଲା । ଟିମା ମନ ଦୁଃଖରେ ସେଇ ଭଙ୍ଗା କାଚଗୁଡ଼ିକୁ ଅନାଇଁ ଥିଲା ।]

ମନ୍ଦି : ଟିମା ଦେ, ତୋ ପେଣ୍ଟଟା ଦେ, ଗୋତାମ ନଗେଇ ଦେବି ।

ଟିମା : କେମିତି ଦେବି ?

ମନ୍ଦି : କେମିତି ଦବୁ କ'ଣ ? ନଙ୍ଗଳା ହେଇକିନା ପେଣ୍ଟଟା ଦେ ।

ଟିମା : ନାଇଁ ମୋର, ମୁଁ ପିନ୍ଧି ଚି ତୁ ସେମିତି ନଗେଇ ଦେ ।

ମନ୍ଦି : ଇଏ କୋଉ ଅଭିଧାନ କଥା ? ମତେ ସେମିତି ଆସିବ ନେଇଁ । ତୁ ତୋର ସେମିତି ମୋଡ଼ିକି ପିନ୍ଧିଥା ।

ଟିମା : ନାଇଁ ପଅଟରେ ଏଟା ବାଗ ଦିଶିବ ନେଇଁ ।

ମନ୍ଦି : ପେଣ୍ଟଟା ଦଉନଇଁ ମୁଁ ଗୋତାମ ନଗେଇ ଦେବି ।

ଟିମା : ନାଇଁ ମୁଁ ଘର ଭିତରକୁ ଯାଉଚି । ପେଣ୍ଟଟା ପଦାକୁ ପକେଇ ଦେବି । ତୁ ଗୋତାମ ଲଗେଇ ସାରି ମୋ ପାଖକୁ ପକେଇ ଦବୁ ।

ମନ୍ଦି : ଛୁଆ ବକଟେ କେତେ ଫଟଙ୍ଗ କାଢୁଚି । ହଉ ଯା ।

(ଟିମା ଘର ଭିତରକୁ ଗଲା । ଝରକା ବାଟେ ହାତ ଗଳେଇ ପ୍ୟାଣ୍ଟଟା ପଦାକୁ ପକେଇ ଦେଲା । ମନ୍ଦି ପ୍ୟାଣ୍ଟଟା ଆଣିବା ବେଳକୁ ଦେଖିଲା ସେବତୀ ଭଙ୍ଗା କାଚରେ ଏକ ଧ୍ୟାନରେ ମୁହଁ ଦେଖୁଛି । ହସୁଛି, ମୁହଁର ବିଭିନ୍ନ ପୋଜ୍ କରୁଛି ।)

ମନ୍ଦି : କିଲୋ ତୁ ଏତେ ଝିଅଟେ ହେଲୁଣୁ ଏତିକି ଜାଣି ନଇଁ ? ଭଙ୍ଗା କାଚରେ ମୁହଁ ଦେଖିଲେ ଅଶୁଭ । (ହାତରୁ ଭଙ୍ଗାକାଚକୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ) ଦେ ସେଗୁଡ଼ାକ ମୁଁ ପକେଇ ଦିଏ ।

ସେବତୀ : ନାଇଁ ମୁଁ ଭଲକି ଦେଖି ସାରି ନେଇଁ ।

ମନ୍ଦି : ଏତେ କ'ଣ ଦେଖୁଚୁ ? ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛି । ନେ କାଚକୁ ବାରିପଟେ ପକେଇ ଦବୁ ।

[ସେବତୀ ଭଙ୍ଗା କାଚ ଧରି ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ଗ୍ଲଲିଗଲା । ମନ୍ଦି ନଖିଆ ପାଖକୁ ଗଲା] କ'ଣ ତମର ସିଲେଇ ସରଲା ?

ନଖିଆ : ନାଇଁମ, ସୂତାଟା ଛୁଞ୍ଚିରୁ ଖସିଗଲା । ଆଉ ପୁରେଇ ହଉ ନେଇଁ ।

ମନ୍ଦି : ନେ, ତୁ ସିଲେଇ କରିଦେ ।

[ମନ୍ଦି ନଖିଆଠାରୁ ଛୁଞ୍ଚି ସୂତା ନେଲା]

ମନ୍ଦି : ରହୁ ! ମୁଁ ଆଗ ତା ପେଣ୍ଟରେ ଗୋତାମ ନଗେଇ ଦିଏଁ ।

[ଏହି ସମୟରେ ପଶି ଆସିଛି ଦୋକାନୀ ନଟିଆ । ହାତରେ ଗୋଟିଏ ବାକି ଆଦାୟ ଖାତା । କାନରେ ପେନ୍‌ସିଲ୍ । ଆଖିରେ ଗ୍ଲଳିଶା ଚଷମା ।]

ନଟିଆ : ନଖିଆ ! ନଖିଆ ଘରେ ଅଛୁକି ?

[ମେଢି ଆଡ଼ ହୋଇ ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲା]

ନଖିଆ : କୁଆଡ଼େ ନଟିଆଭାଇ ?

ନଟିଆ : କିରେ କୁଆଡ଼େ କ'ଣ ? ତତେଯା ବାରବାରକି ତାଗିଦି କରିଥିଲି ଦୋକାନ ବାକି ତୁଟେଇ ଦବାକୁ । ଆଠଦିନ ହେଲା ମୁଁ ଅନେଇଚି ତୋର ଦେଖାନାହିଁ ।

ନଖିଆ : (ଆସନ ଖଣ୍ଡେ ଆଣି ପିଣ୍ଡାରେ ପକାଇ) ମୁଁ କ'ଣ ବୁଡ଼େଇ ଦବା ଲୋକ ହେଇଚି ଯେ ବୁଡ଼େଇ ଦେବି ।

ନଟିଆ : (ଆସନରେ ବସି) ତୁ ପତରରେ ପଡ଼ଲରେ ଗଲେ ମୁଁ ଶିରରେ ଶିରରେ ଯିବି । ହ୍ୟାଲିପୋ ଆଜି କାଲି କାହାକୁ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ ।

ନଖିଆ : କ'ଣ ହେଲା ? ଏମିତି ରାଗୁଚ କାହିଁକି ?

ନଟିଆ : ରାଗିବି ନେଇଁ ? ମୁଁ ବାକି ପଇସା ମାଗିଲି ବୋଲି ତୁ ହ୍ୟାଲିପୋ ଆଠ ଦିନ ହେଲା ମତେ ନୁଚି ନୁଚି ବୁଲୁଚୁ ।

ନଖିଆ : ନୁଚିବି କାହିଁକି ?

ନଟିଆ : ନୁଚି ନଇଁ ? ତା ହେଲେ ଆଠ ଦିନ ହେଲା ମୋ ଦୋକାନକୁ ଯାଇ ନଇଁ କାହିଁକି ?

ନଖିଆ : ତମେ ତ ନାହିଁ କଲ ବାକିଆ ନ ତୁଟେଇଲେ ଆଉ ବାକି ଦବ ନେଇଁ ଆଉ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତି କାହିଁକି ?

ନଟିଆ : ତା ବୋଲି ତୁ ସଟ୍‌କିନି ସେ ନିଧିଆ ଦୋକାନକୁ ଚାଲିଗଲୁ ? ସେଇଟା ଗୋଟେ ପରମା ବୋଲି ଜାଣିଚୁନା ନାଇଁ ? ସେଇଟା ଶଳା ବାଉଁଆ ଟାଏ ପରା ।

ନଖିଆ : ବାଉଁଆ ? ନାଇଁତ ସିଏ ଡାହାଣ ହାତରେ ସବୁ କାମ କରେ ।

ନଟିଆ : (ହସିଲା) ତୁ ତା' ବାଉଆଁଗିରି ଜାଣିନଇଁ । ତୋର ଯଦି ଦଶଟଙ୍କା ବାକି ହେଇଥିବ ସିଏ ଆଗ୍ରେକିନା ତା ବାଆଁରେ ଆଉ ଗୋଟେ ଏକ ଲେଖି ତାକୁ ୧୧୦ ଟଙ୍କା କରିଦବ ।

ନଖିଆ : ମୁଁ କ'ଣ ଏତେ କଥା ଜାଣିଚି ।

ନଟିଆ : ହଉ ସେ କଥା ଛାଡ଼ । ବାକି ଟଙ୍କା ଆଣ । ହଁ, ତୋର କେତେ ଟଙ୍କା ? (ହିସାବ ଖାତା ବାହାର କରି ଦେଖିଲା) ପଚସରା ଟଙ୍କା ପଞ୍ଚାବନ ପଇସା ।

ନଖିଆ : ଏତେ ଦିନତ ଗଲଣି, ଆଜି ଦିନଟା ସବୁରୁ କର । କାଲି ତମ ପଇସା ଦେଇ ଦେବି ।

ନଟିଆ : କାହିଁକି ଏହିନେ ଦଉ ନହିଁ, କାଲି ସକାଳୁ କୋଉଠୁ ଆଣିବୁ ?

ନଖିଆ : ଏଇନେ କୋଉଠୁ ଆଣିବି ? ତମକୁ ନୁଚେଇବି କ'ଣ କାଲିଠୁ ମୋ ଘରେ ଭାତ ନାହିଁ ।

ନଟିଆ : ତୋ ଘରେ ତ ଅଧାଦିନ ରନ୍ଧା ବଢ଼ା ନାହିଁ । ତା ବୋଲି ମୋ ବାକି କ'ଣ ଭଡ଼ାଯିବ ?

ନଖିଆ : ମୁଁ ସେ କଥା କେତେବେଳେ କଇଛି ? ଏତେ ,ଦିନତ ସମାଳିଲଣି ଆଉ ଗୋଟେ ଦିନ ସମାଳ ।

ନଟିଆ : ତୁ କାଲି କୋଉଠୁ ଆଣିବୁ ?

ନଖିଆ : ମତେ ଆଜି ଟଙ୍କା ମିଳିବ ।

ନଟିଆ : ତତେ ଟଙ୍କା ମିଳିବ ? କିରେ ତତେ ପୁଣି ଟଙ୍କା କୋଉଠୁ ମିଳିବ ? ତୁ କ'ଣ ବେଙ୍କ୍ ଲୁନ୍ କରିଚୁକି ?

ନଖିଆ : ନାହିଁ ...

ନଟିଆ : ଆଉ ତା ହେଲେ ଟଙ୍କା କୋଉଠୁ ମିଳିବ ?

ନଖିଆ : ଭୁବନିଶରରୁ ଗୋଟେ ସିନେମା ଦଳ ଆଇଛନ୍ତି ।

ନଟିଆ : ଆମ ଗାଆଁ କୁବ ଘରେ ଯୋଉ ଦଳକ ଅଛନ୍ତି ?

ନଖିଆ : ହଁ । ସେଇ ଦଳକ ।

ନଟିଆ : କିରେ ତତେ ସେମାନେ କାହିଁକି ଟଙ୍କା ଦେବେ ?

ନଖିଆ : ସେମାନେ ମୋ ଘର ଉପରେ ଗୋଟେ ସିନେମା କରିବେ ।

ନଟିଆ : ସିନେମା କରିବେ ? ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି, ମୁଁ ଯାଉଚି । ତୁ କାଲି ସକାଳୁ ନେଇ ଦେଇ ଆସିବୁ ।

ନଖିଆ : ନିଶ୍ଚେ ନେଇ ଦେଇ ଆସିବି ।

ନଟିଆ : ମୁଁ କଟକ ଯିବା ଆଗରୁ ଦେଇ ଆସିବୁ ?

ନଖିଆ : ହଁ [ନଟିଆର ପ୍ରସ୍ଥାନ]

ମନ୍ଦି : [ଘର ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିଛି । ହାତରେ ଧରିଛି ସିଲେଇ କରିଥିବା କାମିଜଟା ।] ସିଏଁ ଦେଖି, ନିଅ ପିନ୍ଧି ପକା ।

ନଖିଆ : [ମନ୍ଦିଠୁ କାମିଜିଟା ନେଇ ପିନ୍ଧିଲା । କାଲରଟା ମୋଡ଼ି ହୋଇ ଭିତରକୁ ରହିଥାଏ ।]

ମନ୍ଦି : କାମିଜିଟା ମୋଡ଼ି ହେଇ ଯାଇଚି । [କାମିଜିର କାଲରଟା ସିଧା କରି ଦେଲା । କାମିଜିଟାକୁ ଚିହ୍ନିବା ଚିହ୍ନିବା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଲା] ଏଟା କାହା କାମିଜି ? ଏଟାତ ମଦନା କାମିଜିମିନ୍ତି ଦିଶୁ ନେଇଁ ।

ନଖିଆ : ନା, ମଦନା କାମିଜିଟା ଶଙ୍କର ଘଡ଼େଇ ପୁଅ ଅଇଁଠା ପିନ୍ଧିକି ତା ଶଶୁର ଘରକୁ ଯାଇଚି । ଏଟା ପଦିଆର ।

ମନ୍ଦି : ଆଜି ସେ ସିନେମାବାଲା ଟଙ୍କା ଦେଲେ ତମ ପେଇଁ ଖଣ୍ଡେ କାମିଜି କରିବ । ଗଲା ଆଇଲାକୁ ଘରେ ଭଲ ମନ୍ଦକି ଖଣ୍ଡେ ନଥିଲେ କେତେ କାହାକୁ ମାଗିବ ?

ନଖିଆ : ହଉ ଦେଖିବା । [ଟିମା ଅସିଲା । ହାତରେ ଧରିଚି ଗୋଟେ ବେଲ୍ଟ]

ଟିମା : ବୋଉ ! ମତେ ଟିକେ ପିନ୍ଧେଇ ଦେଲୁ ।

ନଖିଆ : କିରେ ସେ କମର ପେଟିଟା କୋଉଠୁ ଅଇଁଲୁ ?

ଟିମା : ମୋ ସାଙ୍ଗ ଟୁମୁରି ଠଉଁ ।

ମନ୍ଦି : (ଟିମାକୁ ବେଲ୍ଟ୍ ପିନ୍ଧାଇ ଦେଉ ଦେଉ) କିରେ ସେବ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ?

ଟିମା : (ବୁଲି ବୁଲି କି ନିଜ ଅଣ୍ଟାର ବେଲ୍ଟ ଦେଖୁ ଦେଖୁ) ବାଇରେ ଅଛି । ଅରିସି ଭଙ୍ଗିଗଲା ବୋଲି ପାଣି ହାଣ୍ଡିରେ ମୁହଁ ଦେଖୁଚି । (କହି କହି ବାହାରକୁ ଗ୍ଲିଗଲା)

ନଖିଆ : ତତେ ଏ ବେଢ଼ାଣ ଭଲ ମାନୁଚି ।

ମନ୍ଦି : ତମକୁ ବି ଏ ନୁଗା, କାମିଜି ଭଲ ମାନୁଚି । ହେଲେ ତମ ଦିହ ହାତ କଳା କାଠ ପଡ଼ି ଗଲଣି ।

ନଖିଆ : ଭେକ ଓପାସରେ ରହି, ରହି ତୋ ଚେହେର କ'ଣ ହେଲଣି ?

ମନ୍ଦି : ମୋ କଥା କିଏ ପଗ୍ରେ ? ମୁଁ ମାଇପି ଲୋକ ଘରେ ଅଛି । ତମେ ମରଦ ଲୋକ, ନଖାଇ ନ ପିଇ ଖଟି, ଖଟି ତମ ଅନ୍ତ ଦୁହିଁ ହେଇଗଲଣି ଆମର ଜମି ବାଡ଼ି କିଛି ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ । ତମ ହାତ, ଗୋଡ଼ ଆଉ ଦିହ ମିହନତ ଉପରେ ଆମେ ଚଳୁଚେ । ତାକୁ ଅଣଦେଖା କଲେ ଆମ ଭେଳା ବୁଡ଼ିଯିବ ।

ନଖିଆ : ତୁ ଏ ଘରର ଲକ୍ଷ୍ମୀ । ତୁ କିଭଳି ଚିରା ନେଳୁରା ପିନ୍ଧୁଚୁ । ତୋ ହାତରେ, ଗୋଡ଼ରେ, ନାକରେ, କାନରେ କୋଉଠି ହେଲେ କିଛି ଗହଣା ନାହିଁ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏଇ ସିନେମା ବାଲାଙ୍କୁ ମାଗିବି — କାଇଁବି ଚମର କେତେ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ଆଉ ତିରିଶ ଟଙ୍କା ଦିଅ । ମୋ ଘରିଙ୍କା ବେକକୁ ଜେଟର ରୂପା ଚେନେ କରିବି ।

ମନ୍ଦି : ଗହଣା ପିନ୍ଧିବାକୁ ମୋର ଆଉ ବୟସ ନାହିଁକି ସରାଗ ନାହିଁ । ସେଇ ସେବଟା କାନପେଇଁ ଫାସିଆ ଦିଇଟା ହେଲେ କରନ୍ତ । ସିଏ ଆଉ କେତେ ଦିନ ନିମ କାଠି ନଗେଇ ଥିବ ? ତମେ ଟିକେ ସରପଞ୍ଚଙ୍କୁ କହୁନା ?

ନଖିଆ : ସେ ଘଡ଼ କଥା କହନା । ଆଜି କେତେ କାକୁତି ମିନତି କରି କରି ଜମା ଟଙ୍କା ପାଞ୍ଚଟା ଦେଲ । ଯେମିତି ସେ ଶଙ୍କା ହାତରୁ ଦଉଚି ।

ମନ୍ଦି : ତମେ ତା ହେଲେ ସେ ହେଗୁଖିଆ ପେଞ୍ଚୁଆ ସରପଞ୍ଚକୁ ନମାଗି ସିନେମା ବାଲାଙ୍କୁ ମାଗ ।

ନଖିଆ : ହଁ ସେମାନେ ବଡ଼ ଲୋକ । କାମ ସଇଲେ ସେଇମାନଙ୍କୁ ମାଗିବି । ତାଙ୍କ ମନ ତଟିଗଲେ ଶହେ, ତିରିଶ ଟଙ୍କା ପକେଇ ଦବାଟା ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । (ଏଇ ସମୟରେ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଆସିଛି ଟିମା।)

ଟିମା : ସିନେମା ବାଲା ଆଉଛନ୍ତି, ସିନେମା ବାଲା ଆଉଚନ୍ତି ।

ନଖିଆ : କାଇଁ କୁଆଡେ ଗଲେ ?

ଟିମା : ଗୁଡ଼ିଆ ଘର ଅଙ୍କି ପାଖେରେ ହେଲେଣି । ବୋଉ ! ଦେଲୁ ମୋ ମୁଣ୍ଡଟା ଟିକେ ଆଉ ଥରେ କୁଣ୍ଡେଇ ଦେ । ଟମୁରି ଫୁରୁ ଫୁରୁ କରି ଦେଲ ।

ମନ୍ଦି : ହଉ ଆ । (ମନ୍ଦି ଟିମାର ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇ ଦେଉଛି । ନଖିଆ ଇତସ୍ତତ ହେଉଛି । ଏଇ ସମୟରେ ନଖିଆ ଘର ଦୁଆର ମୁହଁରେ କାର ରହିବାର ଶବ୍ଦ ।)

ନଖିଆ : ହେଇ ସେମାନେ ଆଇଲେ । ତମେ ସବୁ ଝଅଟ ସଜ ହେଇପଡ଼ । (ପେଶି ଆସିଛନ୍ତି ସରପଞ୍ଚ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ପ୍ରଯୋଜକ । ନଖିଆ ସେମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଛି । ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଓ ପ୍ରଯୋଜକ ନଖିଆ ଓ ତାର

ପରିବାରଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆଖିରେ ଗୁହିଁଥିଲେ ।)

ସରପଞ୍ଚ : ଇଏ ହଉଚି ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ପାତ୍ର । ଗାଆଁରେ ସମସ୍ତେ ନଙ୍ଖିଆ ବୋଲି ଡ କନ୍ତି । ଆଉ ସେ ଜଣକ ତାର ସ୍ତ୍ରୀ ମନ୍ଦାକିନୀ । ତାକ ନାଆଁ ମନ୍ଦି । ଆଉ ସେ ପିଲଟି ନଖିଆର ପୁଅ ।

(ନଖିଆ ଠିଆ ହୋଇ ହ ତଯୋଡ଼ି କୃତକୃତ୍ୟ ଭଙ୍ଗି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥାଏ । ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଓ ପ୍ରଯୋଜକ ଦୁହେଁ କ'ଣ ଫୁସ୍‌ଫାସ୍ ହେଲେ । ସରପଞ୍ଚଙ୍କୁ ଗୋଟେ କଡ଼କୁ ଡାକିନେଲେ ।)

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଏଟା କ'ଣ ସେଇ ଘର ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ ?

ସରପଞ୍ଚ : ଆଜି ସକାଳେ ଆସିଥିଲେ, ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ କଣ ଭୁଲିଗଲେ ?

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆମେ ଆଜି ସକାଳେ ଏଇ ଜାଗାକୁ ଆସିଥିଲୁ ସେକଥା ଠିକ୍ । କିନ୍ତୁ ଆପଣ କହୁଥିଲେ ଏ ଲୋକଟି ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ସବୁଠୁ ଗରିବ ଲୋକ ବୋଲି । ଏ ଲୋକର ବେଶ ପୋଷାକରୁତ ସେମିତି ଗରିବ ବୋଲି ଜଣା ଯାଉନାହିଁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ସିଏ ଆମ ଅଞ୍ଚଳର ସବୁଠୁ ଗରିବ । ଏ ବେଶ ପୋଷାକ ତାର ନୁହଁ । ସିଏ କାହାଠୁ ମାଗି ଆଣିଚି । ହଉ ଆପଣ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତୁ, ମୁଁ ତାକୁ ପଗ୍ଭରୁଚି ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ହଉ ପଗ୍ଭର ।

ସରପଞ୍ଚ : (ନଙ୍ଖିଆ ପାଖକୁ ଆସି) କିରେ ନଖିଆ । ଏ ବେଶ ପଟା କୋଉଠୁ ଆଣିଲୁ ?

ନଙ୍ଖିଆ : (ହସି, ହସି କାନ କୁଣ୍ଡେଇ) ନାଇଁ ଆଜ୍ଞା, ଛୁଆଏ ସାଇଭିତରୁ ମାଗି ଆଣିଚନ୍ତି । ଫଅଟ ଉଠେଇବେତ, ସେଇଥି ପେଇଁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ନାଇଁ, ନାଇଁ ଏ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଲେ ଫଟ ଉଠିବ ନେଇଁ । ଏସବୁ ଖୋଲିପକା । ତୋ ସ୍ତ୍ରୀ ପିଲଙ୍କୁ କହ ସେମାନେ ଏସବୁ ଥୋଇ ଦେଇ ପ୍ରତିଦିନ ଯାହା ପିନ୍ଧନ୍ତି ସେଇଆ ପିନ୍ଧିବେ ।

ନଙ୍ଖିଆ : ନାଇଁ ଆଜ୍ଞା, ସେମିତି କେମିତି ହବ ? ଏ ମସିଆ, କୋତରା ଚିରା, ଫଟା ଲୁଗାରେ ଫଅଟ ଭଲ ଉଠିବ ନେଇଁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ସେମାନେ ଏତେ ବାଟରୁ ଆଇଚନ୍ତି କ'ଣ ତୋର ଭଲ ଫଟ ଉଠେଇବାକୁ ? ଯା ତୋ ଲୁଙ୍ଗି ବଦଳି ପକା । କିରେ ଏମିତି

ଭେଲେକାମିତି ଅନେଇଚୁ କ'ଣ ?

ନଖିଆ : ନାଇଁ ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ ମୋ ଛୁଆଏ କେତେ ଖୁସିରେ ମାଗି ଯାଚିକି ଆଣି ପିନ୍ଧିଚନ୍ତି ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଦେଖ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର, ଆମେ ତମ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଡକୁମେଣ୍ଟାରୀ ସିନେମା କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । ଆମର ଯେମିତି ଦରକାର ସେମିତି ନ ହେଲେ ଆମେ ସୁଟିଂ କରିବୁ ନାହିଁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ତୁ ଯଦି ନାଇଁ କରିବୁ ତା ହେଲେ ସେମାନେ ଆଉ କାହା ଘରକୁ ଯିବେ ।

ନଖିଆ : ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ ! ତମେ ଟିକେ ବାବୁଙ୍କୁ ବୁଝା ।

ସରପଞ୍ଚ : କ'ଣ ବୁଝେଇବି ?

ନଖିଆ : ମୋ ଠେଇଁ କିଛି ନାହିଁ, ମୁଁ ଏ ନୁଗା, କାମିଜ ବଦୁଳି ଦେଇ ନୁଙ୍ଗି ଗାମୁଛା ପିନ୍ଧି ଦେବି । ହେଲେ ଛୁଆପିଲା ଯାହା ପିନ୍ଧିଚନ୍ତି ସେମିତି ଥାଉ ।

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ତା କେମିତି ହବ ? ତୁ ଗରିବ ଲୋକ ବୋଲି ସିଏ ତତେ ଓ ତୋ ଘରକୁ ନେଇ ସିନେମା କରିବେ । ତୁ ଏମିତି ଜାମା ଯୋଡ଼ ହେଲେ କି ତୋ ସ୍ତ୍ରୀ ପିଲାଏ ଭଲ ଲୁଗାପଟା ପିନ୍ଧିଲେ ସିଏ କେମିତି ସୁଟିଂ କରିବେ ? ଏମିତି ଜାମା ଯୋଡ଼ ପିନ୍ଧିଥିବା ଲୋକ କ'ଣ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଅଭାବ ଥିଲାଯେ ସିଏ ଏତେ ବାଟ ଆସିଲେ ?

ନଖିଆ : ନାଇଁ ବାବୁ, ଚିରା ନୁଗାରେ ଫଅଟ ଉଠିଲେ ଆମକୁ ଲାଜ ମାଡ଼ିବ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ସବୁଦିନ ଚିରା ଲୁଗା ପିନ୍ଧୁଚ, ସେତେବେଳକୁ ଲାଜ ମାଡୁନାହିଁ ।

ନଖିଆ : ସିଏ ନିଆରା କଥା ଆଜ୍ଞା, ଫଟ ଉଠିଲା ବେଳେ ସମତେ ବେଶ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିକି ଫଅଟ ଉଠାନ୍ତି । ଆମେ ଗରିବ ହେଲୁ ବୋଲି କ'ଣ ମଣିଷ ନୁହଁ ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଆରେ ତମେ ଏମିତି Sentimental କାହିଁକି ହେଉଛ ? ତମେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଭଲ ମଣିଷ । ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ଏତେ ଦୂରରୁ ଆସିଚୁ ତମ ଉପରେ ସିନେମା କରିବାକୁ । ତମେ ଯଦି ଫଟ ଉଠେଇବ ଆମେ ତାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବୁ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ହଁ, ସିନେମା ସରିଲେ ତମେ ଏଇ ଭଲ ପୋଷାକ ପୁଣି ଥରେ ପିନ୍ଧିବ । ଆମେ ଫଟ ଉଠେଇ ଦବୁ ।

ନଖିଆ : ସତ କହୁଚ ଫଅଟ ଉଠେଇ ଦବ ନା ମିଛରେ ଠକି ଦଉଚ ?

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ଏତେ ବଡ଼ ଲୋକ କ'ଣ ମିଛ କୁହନ୍ତି ?

ପ୍ରଯୋଜକ : (କ୍ୟାମେରା ଦେଖାଇ) ହେଇ ଦେଖ ଏଇଟା ଫଟ ଉଠା କ୍ୟାମେରା ସିନେମା ସରିଲେ ତମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଠ, ଦଶଟା ଫଟ ଉଠେଇ ଦେବି ତମେ ରଖିବ ।

ସରପଞ୍ଚ : (ନଖିଆର ପିଠିରେ ହାତମାରି) ହଉ ଯା, ତୋ ଘରିଜାକୁ ବୁଝା । ଡେରି ହଉଚି ।

ନଖିଆ : ହଉ ତା ହେଲେ ମୁଁ ତାକୁ ପଗ୍ରରେ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଠିକ୍ ଅଛି ପଗ୍ରର । ଜଲ୍‌ଦି ପଗ୍ରର, ନ ହେଲେ ଆମେ ଅନ୍ୟ ଘର ଦେଖିବୁ । [ନଖିଆ ମନ୍ଦି ପାଖକୁ ଗଲା । ମନ୍ଦିକୁ ଗୋଟେ କଣକୁ ଡାକିନେଇ ଦୁହେଁ ଗୁପା ଗୁପା କଣ୍ଠରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ ।]

ମନ୍ଦି : ନାଇଁ, କାମ ସରିଲେ କିଏ କୁଆଡ଼େ ପଳେଇବେ । ତମେ କୁହ ସିଏ ଆଗ ଆମ ଫଅଟ ଉଠେଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ନଖିଆ : ଏବୁ କଥାରେ ଏତେ ଅବିଶ୍ୱାସ କଲେ ହବ ନେଇଁ । ବାବୁ ନିଜେ କହିଲେ ଉଠେଇବେ ବୋଲି ।

ମନ୍ଦି : ସିଏତ ବଡ଼ ଲୋକ, କାମ ସରିଲେ ତମେ ତାଙ୍କୁ ସାହାସ କରି କହିବତ ?

ନଖିଆ : କହିବି ନେଇଁ କାହିଁକି ?

ମନ୍ଦି : ସେମାନଙ୍କ ଠେଇଁ କିଛି ନାହିଁ, ଏଇ ପେଞ୍ଚୁଆ ସରପଞ୍ଚର ସବୁ ନବରଙ୍ଗ ।

ନଖିଆ : ଆସ୍ତେ କହ, ତାଙ୍କୁ ଶୁବିବ ।

ସରପଞ୍ଚ : [ଏଇ ସମୟରେ ସରପଞ୍ଚ ବଡ଼ ପାଟିରେ ନଖିଆକୁ ଡାକିକି କହିଲେ] କ'ଣ ହେଲା କିରେ ନଖିଆ ? ତୋ ଘରିଜା ମଙ୍ଗିଲା ?

ନଖିଆ : ହଁ, ଆଜ୍ଞା ତାକୁ ମଙ୍ଗେଇଲି ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆଉ ତା ହେଲେ ଡେରି କାଇଁକି ? ଶୀଘ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅ । ଚଟାପଟ ଲୁଗା ବଦଳି ପକା ।

ନର୍ଷିଆ : ଯାଉଛି ଆଜ୍ଞା । (ନର୍ଷିଆ ମଦ ପାଖକୁ ଆସିଲା । ନର୍ଷିଆ, ମଦ, ସେବତୀ, ଟିମା ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ । ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ପ୍ରଯୋଜକ ନର୍ଷିଆର ଘରକୁ ବିଭିନ୍ନ ଆଙ୍ଗେଲ୍ରୁ ଦେଖିଲେ ।)

ପ୍ରଯୋଜକ : ପ୍ରଭଂଜନ ବାବୁ ! **Script** କପି କରାଯାଇଛି ତ ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ହଁ । ସେ କାମ କାଲି ରାତିରୁ ସରିଛି ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ସର୍ଟ ଡିଭିଜନ କଟା ଯାଇଛି ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ସେ ସବୁ ରେଡ଼ି । [Imported ସିଗାରେଟ୍ ବାହାର କଲେ ପ୍ରଯୋଜକ । ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କୁ ଦେଲେ ।]

ପ୍ରଯୋଜକ : ସରପଞ୍ଚବାବୁ ! ଆପଣ ଖଣ୍ଡେ ନିଅନ୍ତୁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ଇଏତ ବିଦେଶୀ ସିଗାରେଟ୍ ପରି ଜଣାଯାଉଛି । ଦିଅନ୍ତୁ ଖଣ୍ଡେ ଚାଖି ଦେଇଥିବା ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଚାଖିବେ ? ଏଟା କ'ଣ ମଟନ ନା ଚିକେନ୍ ହୋଇଛି ଯେ ଚାଖିବେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ଏ ବିଦେଶୀ ସିଗାରେଟ୍ ମୁଁ କମା ଖାଇ ନଥିଲି ।

ପ୍ରଯୋଜକ : [ଲାଇଟର୍ ମାରି ସିଗାରେଟ୍ ଲଗାଇଲେ । ସେହି ଲାଇଟର୍ରୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଓ ସରପଞ୍ଚ ଉଭୟ ସିଗାରେଟ୍ ଲଗାଇଲେ ।]

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆଜ୍ଞା ! ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ, ଆପଣ ଆଉ ବିଦେଶୀ ଜିନିଷ କଣ ଚାଖିଛନ୍ତି ?

ସରପଞ୍ଚ : ନା, ଆଉ କିଛି ଚାଖି ନାହିଁ । [ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣ ଟାଣ କହିଲେ]

ପ୍ରଯୋଜକ : ବିଦେଶୀ ମଦ ଚାଖି ନାହାନ୍ତି ?

ସରପଞ୍ଚ : (ଧୂଆଁ ଅଟକିଲା,କାଶି ପକାଇଲେ) ସେ ସବୁ ମୁଁ କୁଆଡୁ ପାଇବି ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : କାଲି ରାତିରେ ତମେ କୁଆଡେ଼ ଗଲ ? ଦେଶୀ କୁକୁଡ଼ା ସାଙ୍ଗକୁ ବିଦେଶୀ ମାଇଟା କାଲି ଭରି ଜମିଗଲା ।

ସରପଞ୍ଚ : ମତେ ସେ କଥାଟା ଆଗରୁ ଟିକେ ସୂଚକ ଦେଇଥିଲେ ମୁଁ କ'ଣ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତି ?

ପ୍ରଯୋଜକ : ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି । ଆଜି ସୁଟିଂ ସରିଗଲେ ପୁଣି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା । ଆଜ୍ଞା ସେ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ ଆଉ ମେକ୍ଅପ୍ ମ୍ୟାନ୍ ଗଲେ କୁଆଡେ଼ ?

ସରପଞ୍ଚ : ଆମ ଗାଁଆଁ ତୋଟାରେ ପଣି ଭଣ ଫଟ ଉଠୋଉଥିଲେ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆପଣ ଟିକେ ଦେଖିଲେ ସେମାନେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ଦେଖୁଛି ଆଜ୍ଞା । (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏ ଘରଟାକୁ ଟିକେ ଟଚ ଅପ୍ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଟଚ ଅପ୍ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଘରର ଅବସ୍ଥାକୁ ଆଉ ଟିକେ ଖରାପ ବୋଲି ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : You are right !

ସରପଞ୍ଚ : (ପୁନଃ ପ୍ରବେଶ)

ପ୍ରଯୋଜକ : କ'ଣ ହେଲା ? ତାଙ୍କୁ ପାଇଲେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ସିଏ ସେଇ ତୋଟାରେ ଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ଜଣକୁ ପଠେଇଛି ସେ ଡାକିଦବ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି । ଆପଣ ଆଉ ଗୋଟେ କାମ କଲେ ।

ସରପଞ୍ଚ : ଆଉ କି କାମ ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଏ ଘର ଛାଳରୁ ଏଠୁ ସେଠୁ ଘରିବିଢ଼ା ନଡ଼ା ଟାଣି ଆଣନ୍ତୁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ନଡ଼ା କାହିଁକି ଟାଣିବି ?

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆପଣଙ୍କୁ ଆହୁରି ବୁଝେଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସରପଞ୍ଚ : ଆଜ୍ଞା କି ଦେଖେଇ ଦେଲେ ମୁଁ ବାହା ଗିଳିଦେବି । ଟିକେ କଥାର ଖିଅଟା ଧରେଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଏତିକି ଧରି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି ? ଛାଳରୁ ଆଉ ଘରିବିଢ଼ା ନଡ଼ା ଟାଣି ଆଣିଲେ, ଘରଟା ଅଧିକ ଦରିଦ୍ର ଦିଶିବ ।

ସରପଞ୍ଚ : ବୁଝିଗଲି ସାର୍, ବୁଝିଗଲି ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ବୁଝିଲେ ଯେ କିଛୁ ଡେରିରେ । (ପ୍ରଯୋଜକ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ହସି ଉଠିଲେ ।)

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି । ଏଥର ଛାଳରୁ ଘରିବିଢ଼ା ଓଲାରି ଆଣନ୍ତୁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ଆଣୁଚି ସାର୍ । (ସରପଞ୍ଚ ଛାଳ ପାଖକୁ ଗଲେ)

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ହଁ ସେଇଠୁ ଟାଣନ୍ତୁ । [ସରପଞ୍ଚ ନଡ଼ା ଟାଣିବା ବେଳେ ଘର ଭିତରକୁ ଖସ୍ ଖସ୍ ଶବ୍ଦ ହେଲା । ନଖିଆ ଘର ଭିତରୁ ଚିତ୍କାର କଲା]

ନଖିଆ : [ଘର ଭିତରୁ] ଛାଳ କିଏ ଓଲାରୁଚି ? ହାୟ୍ ହାୟ୍ । ଯେତେ କହିଲେ ପଧାନଘର ହଡ଼ାଟାକୁ ଫିଟେଇ ଦଉଚନ୍ତି । ଦଉଚି ଆଜି ଶଳାର ଅଣ୍ଟା

ଭର୍ଗି । କୁଆଡ଼େ ଗଲ ମୋ ବାଉଁଶ ଠେଙ୍ଗା । [କେହି କହି ଠେଙ୍ଗାଧରି ପଦାକୁ ଆସିଲ ।]

ସରପଞ୍ଚ : ହାଁ ହାଁ । ମୁଁ, ମୁଁ ସମାଜି, ସମାଜି ।

ନଖିଆ : କିଏ ? ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ ? (ଠେଙ୍ଗାଟା ତଳକୁ କରିଦେଇ । ସେତେବେଳକୁ ସରପଞ୍ଚବାବୁ ବିଡ଼ାଏ ନଡ଼ା ଧରି ଥରୁଥିଲେ) ମୁଁ ଜଇଲି ପଧାନ ଘର ହଡ଼ା ।

ସରପଞ୍ଚ : ଆଉ ଟିକକେ ମୋ ମୁଣ୍ଡଟା ଛତୁ ହେଇ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତା ।

ନଖିଆ : ତମେ ଗୁଜ କାହିଁକି ଓଇଲୁ ଥିଲ ? [ସରପଞ୍ଚ ଥରି ଥରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ହାତ ଦେଖାଇ ଦେଲେ]

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ତୁମେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ! ସୁଟିଂ ସରିଲେ ଆମେ ଯୋଉଠୁ ଯାହା କାଢ଼ିଚୁ ସେଇଠି ଥୋଇ ଦେବୁ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ତମେ ଯା ଶୀଘ୍ର ଲୁଗା ଚେଞ୍ଜ କରିପକା । [ନଖିଆ କିଛି ନ କହି ଗୁମ୍ ହୋଇ କିଛି ସମୟ ଠିଆ ହେଲ, ତାପରେ ଘର ଭିତରକୁ ଗଲ । ସରପଞ୍ଚ ସେମିତି ଥରୁଥିଲେ]

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : [ସରପଞ୍ଚର ପିଠି ଥାପୁଡାଇ] ଆପଣ ଖୁବ୍ ଡରିଯାଇଚନ୍ତି ଦେଖୁଛି ।

ସରପଞ୍ଚ : ଡରିବି ନେଇଁ ? ସିଏ ଯୋଉ ନିଗଣିଆ ଠେଙ୍ଗା ପାହାର ଉଞ୍ଚେଇ ଥିଲ, ମୋ ମୁଣ୍ଡର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ଭବି ପାରୁଛନ୍ତି ?

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆମେ ସବୁ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଆପଣଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଫାଟି ଥାଆନ୍ତା ବୋଲି କେମିତି ଭବୁଛନ୍ତି ? ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି । ଆଉ ଦି ବିଡ଼ା ନଡ଼ା ଟାଣନ୍ତୁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ନାଇଁ, ନାଇଁ ମୁଁ ଆଉ ସେ କାମ କରିବି ନେଇଁ ଯେତିକି ହେଲ ସେତିକି ।

ପ୍ରଯୋଜକ : କାଇଁକି କ'ଣ ହେଲ ?

ସରପଞ୍ଚ : ଆଉ ଅଳପକେ ମୋ ଜୀବନ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତା ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ହଉ, ସେଇ ଦି'ବିଡ଼ା ଟଣା ହେଇ ଥାଉ, ଚଳିବ ।
[ଏଇ ସମୟରେ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ ଓ ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ କ୍ୟାମେରା ଧରି ପ୍ରବେଶ କଲେ ।] ହେଇତ ସତ୍ୟବାବୁ ଆସି ଗଲେଣି । ହଁ ସେଇଠି କ୍ୟାମେରା ରଖନ୍ତୁ । ହଁ, ପ୍ରଥମେ ଘରର ବ୍ୟାକ୍‌ଗ୍ରାଉଣ୍ଡଟା ନିଅନ୍ତୁ । ରେଡ଼ି, ସ୍ଲେଟ ଦେଖାନ୍ତୁ ।

ଆ. କ୍ୟା. : ସ୍ଲେଟ୍‌ରେ କେତେ ଲେଖିବି ? ସିନ୍ ଓ୍ୱାନ୍, ସଟ୍ ଓ୍ୱାନ୍, ଟେକ୍
ମ୍ୟାନ ଓ୍ୱାନ ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ହଁ ଠିକ୍ ଅଛି । ସ୍ଲେଟ ଦେଖାନ୍ତୁ । (ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ୍ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ୍ ସ୍ଲେଟ୍ ଦେଖାଇଲେ) ରେଡ଼ି ଓ୍ୱାନ, ଟୁ, ଥ୍ରି, ଫୋର ଫାଇଭ୍ ଷ୍ଟାର୍ଟ । [କ୍ୟାମେରାମ୍ୟାନ ସଟ୍ ନେଲେ । ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ତାଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଥାଆନ୍ତି । ଘରର ବିଭିନ୍ନ ଆଙ୍ଗଲ୍‌ର ଫଟ ନେଲେ । ଏହି ସମୟରେ ନଣିଆ ଘରୁ ପଦାକୁ ଆସିଛି । ତାର ପିଲା ଦୁଇଟିଙ୍କୁ ଧରି ମଦି ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଅଧା ମୁହଁ ଦେଖାଇଛି । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ଚିଗ ମଇଳା ଲୁଗା ପଟା ପିନ୍ଧିଚନ୍ତି ।]

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଦ୍ୟାଟସ୍ ରାଇଟ୍ । ଏଥର ହେଲା । ଅଉ ଟିକେ ମେକ୍‌ଅପ୍ ଦରକାର ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ମେକଅପ ମ୍ୟାନ୍ କୁଆଡେ଼ ଗଲେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ଛକ ଦୋକାନ ପାଖରେ ଠିଆ ହେଇ ଚ୍ୟ' ପିଉଥିଲେ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ତାଙ୍କୁ ଟିକେ ଶୀଘ୍ର ଡାକି ଦିଅନ୍ତୁ ।

(ମେକ୍‌ଅପ୍ ମ୍ୟାନ୍ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି)

ପ୍ରଯୋଜକ : କାମ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ନା ବୁଲିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ?

ମେ. ମ୍ୟାନ୍ : ନାଇଁ ସାର୍ । ଏଇ ଟିକେ ଚ୍ୟ' ପିଉଥିଲି ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଠିକ୍ ଅଛି, ମେକ୍ ଅପ୍ ବାକ୍‌ସ ବାହାର କରନ୍ତୁ । ତୁମେ ଟିକେ ସେଇଠି ବସ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର । ତମର ମେକ୍‌ଅପ୍ ହେବ । (ନଣିଆକୁ ବସାଇଲେ)

ନଣିଆ : ସିଏ କ'ଣ ବାବୁ ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ତମେ ସିନେମା କରିବ, ମେକ୍ ଅପ୍ ନବ ନାହିଁ କେମିତି ? [ତଥାପି ନଣିଆ କିଛି ବୁଝି ନପାରି ବୋକାଙ୍କ ପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନାଇଁ ରହିଲା] ଏମିତି ବୋକା ପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନାଇଁ ରହିଲା] ଏମିତି ବୋକା ପରି ଅନେଇଚ କ'ଣ ? ତମ ଗାଆଁରେ କ'ଣ କେବେ ଥିଏଟର କି ଯାତ୍ରା ହୁଏ ନାହିଁ ?

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ନଣିଆ ! ଏ ବରଷ କୁଆଁରପୁନେଇଁକି ତାରପୁରବାଲା ଯାତରା କରୁଥିଲେ ଦେଖିନଇଁ ?

ନଖିଆ : ହଁ, ଦେଖିଚି ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ସେମାନେ ଯାତ୍ରା କରିବା ଆଗରୁ ମୁହଁରେ ପାଉଡର ମାରୁଛନ୍ତି ଦେଖିନା ?

ନଖିଆ : ହଁ, ଯାତରା ପାଟି ବଙ୍ଗ ପାଉଁଶର ନରେଇବା ଦେଖିଚି ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ତମେ ଏଇଠି ବସ । ତମ ଦେହରେ, ମୁହଁରେ ପାଉଡ଼ର ମରାଯିବ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ବସ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର, ବସୁନ

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ଏମିତି ଇଆଡକୁ ସିଆଡ଼କୁ ଅନଉଁଚୁ କ'ଣ ? ବସ, ସେଇଠି ବସ । (ମାଡ଼ିକି ବସାଇ ଦେଲ)

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଶରତବାବୁ ଶୀଘ୍ର କାମ କର ।

ମେ. ମ୍ୟାନ୍: କେମିତିଆ ମେକଅପ୍ କରିବି ସ.ର୍ ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଦେହକୁ ଟିକେ ହାଡୁଆ ଆଉ ଖିଉଳ କର । ମୁହଁରେ ଅନେକ ଘଙ୍ଗ ସୃଷ୍ଟି କର !

ମେ. ମ୍ୟାନ୍: [କିଛି ପାଉଡ଼ର ଘୋଳାଇଲେ ଓ ମେକ୍ଅପ୍ କରିବାକୁ ରେଡ଼ି ହୋଇଗଲେ ।] ହାତଟାକୁ ଟିକେ ଏଆଡ଼କୁ ବଢ଼ା ।

ନଖିଆ : (ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ହାତ ବଢ଼ାଇଲା)

ମେ. ମ୍ୟାନ୍: [କଳା ରଙ୍ଗ ମାରି ହାତରେ ଶିର ତିଆରି କଲ] ହଁ, ଆର ହାତଟା ଦେଖା ।

ମନ୍ତ୍ରି : [ଶୁଣେଇ ଶୁଣେଇ କହିଲା] ସେମିତି କଳା ବୋଳିଲେ ଆମର ଫଅଟ ଉଠେଇବୁ ନଇଁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ରୁହ ତମେ ମାଇପି ଲୋକ କାହିଁକି ପାଟି କରୁଚ ? ଟିକେ ପାଉଡ଼ର ମାରିଦେବେ, କାମ ସଇଲେ ତମେ ଧୋଇ ଦବ । ଏସବୁ କ'ଣ ସବୁଦିନେ ରହିବ ?

ନଖିଆ : [ନଖିଆ ମେକ୍ଅପ ବାଲାକୁ ଠେଲି ଦେଇ ଉଠି ପଡ଼ିଲା] ନାଁ, ଏମିତି ହାଡ଼ କଙ୍କାଳ ବେଶ ମୁଁ ହେବି ନେଇଁ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ତୁମେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ।

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ନଖିଆ, ଏମିତି ଛୋଟ ଛୁଆଙ୍କମିତି କ'ଣ ହଉଚୁ ?

ପ୍ରଯୋଜକ : ଶୁଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ! ତମକୁ ଆଉ ଅଧିକା ଶହେ ଟଙ୍କା ଦିଆଯିବ ।

ବଡ଼ ଶୀଘ୍ର କାମ ସରିଯାଉ । (ନଖିଆ କାନ୍ଧକୁ ଧରି ମାଡ଼ି ବସିଲେ, ସେ ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ପଇସା ଲୋଭରେ ବସିଲା ।)

ସହପାଠୀ : ସିଏ ସିନା ମାଇପି ଲୋକ କିଛି ବୁଝୁନେଇଁ, ତୁ ଜାଣିବା ଶୁଣିବା ଲୋକ ହୋଇ ଏମିତି ଅବୁଝା ହେଲେ ହବ ? ମୁହଁରେ ଦିହରେ ଯୋଉଠି ଯେତେ ପାଉଡ଼ର ମାଖୁଚନ୍ତି ମାଖନ୍ତୁ । ଧୋଇଦେଲେ ସବୁ ଛାଡ଼ି ଯିବ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଶରତବାବୁ ଶୁଣିଛ କ'ଣ ମେକ କରିଯା । ଏମିତି ମେକ୍ଅପ୍ କରିବ ଯେମିତି ଜଣା ପଡ଼ିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଆମ ରାଜ୍ୟର ସବୁଠୁ ଗରିବ ଲୋକ । [ମେକ୍ଅପ୍ ମ୍ୟାନ୍ ନଖିଆର ମୁହଁ ଓ ଦେହରେ କଳା ଧଳା ମାରି ମେକ୍ଅପ୍ କଲେ । ତା ଦେହରେ କଙ୍କାଳ ଦେଖାଇଲେ ।]

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଏଠି ଟିକେ କଳା ମାର । ହଁ, ଏପଟେ ଗୋଟେ ସ୍ଟ୍ରୋକ୍ ମାର । ହଁ, ହାତ ପୂର୍ତ୍ତି କରନ୍ତୁ ।

ମେ. ମ୍ୟାନ୍: ସରିଲା ସାର ଆଉ ଟିକେ !

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଆପଣ କ୍ୟାମେରା ରେଡ଼ି କରନ୍ତୁ । ଏଇଠି ପିଣ୍ଡା ଉପରେ ବସିବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର । ମୁଁ ଏଇଠି ଠିଆ ହୋଇ ତାକୁ କେତେଟା ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବି । ଦେଖନ୍ତୁ ଯେମିତି ଏଘରର ଘର, ଘରର ଭଙ୍ଗା ଭଙ୍ଗା ଅଂଶ ଆଉ ସେ ପାଣି ମାଠିଆ, ଏଠି ଯୋଉ ଚୂଲି ଟଙ୍ଗା ହେଇଛି ସବୁ କଭର କରିବେ ।

କ୍ୟା. ମ୍ୟାନ୍: ଠିକ୍ ଅଛି । [ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ୍‌କୁ କହିଲେ] ହଁ କ୍ୟାମେରା ଏଇଠି ଫିକ୍ସ କରନ୍ତୁ । [ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ୍ କ୍ୟାମେରା ସେଟ୍ କଲେ] ହଁ ଠିକ୍ ଅଛି ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଲକ୍ଷ୍ମୀଧରର ମୁହଁ ଆଉ ଚିରାଫଟା ଢାଞ୍ଚାର କ୍ଲୋଜ୍ ଫଟୋ ନେବେ । ଆଚ୍ଛା ଶରତ ବାବୁ ! କ'ଣ ମେକଅପ୍ ସରିଲା ?

ମେ ମ୍ୟାନ୍: ହଁ ଆଜ୍ଞା ସରିଗଲା ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଏଠିକି ଆସ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ! [ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଆସି ପ୍ରଯୋଜକ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆହେଲା । ହଠାତ୍ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧରର ଚିରା ଲୁଙ୍ଗିରେ ଆଙ୍ଗୁଳି ପୂରାଇ ବଡ଼ କରି ଚିରି ଦେଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ।]

ନଖିଆ : ଏଁ, ମୋ ଲୁଙ୍ଗିଟା, ଗଲା ଗଲା ବାବୁ ଚିରିଗଲା । ଇଏ କ'ଣ କରୁଚ

ବାବୁ ! ମୋର ଏଇ ଖଣ୍ଡକ । ମୁଁ କ'ଣ ପିନ୍ଧିବି ?

ପ୍ରଯୋଜକ : ତୁମେ କିଛି ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା ଇକ୍ଷ୍ୱାଧର । ଏ ଲୁଙ୍ଗିଟା ଏମିତି କେତେ ଟଙ୍କା ? ନୂଆ ବେଳେ ଯା ଦାମ୍ ଅତି ବେଶୀରେ ୨୫ ଟଙ୍କା ହୋଇଥିବ । ତମକୁ ମୁଁ ଏଥିପାଇଁ ୩୦ଟଙ୍କା ଦେବି । ତୁମେ ନୂଆ ଲୁଙ୍ଗିଟେ କିଣିବ ।

ନଖିଆ : (ଲୁଙ୍ଗିର ଚିରା ଜାଗାକୁ ହାତରେ ଘୋଡ଼େଇ କି ଠିଆ ହେଲା ।)

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ସେ ଚିରାକୁ ନୁଖେଉଚୁ କ'ଣ ? ସେଇ ଚିରା ଜାଗାର ଫଟ ନିଆଯିବ, ହାତ କାଢ଼ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : (ପୁଣି ନଖିଆ କାନ୍ଧରୁ ଗାମୁଛାଟା ଝାମ୍ପିନେଇ ଚିରି ପକେଇଲେ)

ନଖିଆ : [ଚିତ୍କାର କରି] ମୋ ଗାମୁଛା ଚିରନା ବାବୁ, ମୋର ଆଉ ମୋଟେ ଗାମୁଛା ନାହିଁ । ବାବୁ ମୋ ଗାମୁଛା ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ତମେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା । ମୁଁ ତୁମକୁ ଆଉ ୧୫ଟଙ୍କା ଦେବି । ତୁମେ ନୂଆ ଗାମୁଛାଟାଏ କିଣିବ ।

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ତୁ ବୋକାଟାଏ କିରେ ? ପୁରୁଣା ବଦଳରେ ତତେ ନୂଆ ଲୁଙ୍ଗି ଗାମୁଛା, ମିଳିବ । ତୁ ଏମିତି ମୁହଁ ଶୁଖେଉଚୁ କ'ଣ ? ତୋର କେତେ ହେଲା ? ସିଏ ଦିଇଣ, ଶହେ ଏମିତି ତିନିଶ । ଇଏ ତିରିଶ ପନ୍ଦର ମିଶି ପଇଁଚାଳିଶ୍ । ଏମିତି ସବୁ ସବୁ ମିଶି ହେଲା ତିନିଶ ପଇଁଚାଳିଶ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ନିଅ ତମ ଗାମୁଛା । ପକା କାନ୍ଧରେ । ହଁ ସେମିତି ପକା । ଚିରଟା ଆଗକୁ ରହୁ । ଠିକ୍ ଅଛି ତମେ ଏଇଠି ପିଣ୍ଡା ଉପରେ ବସ । ଏଇ ଆଡ଼କୁ ଅନା । ମୁଁ ଯାହା ପଚାରିବି ଜମା ନଡ଼ରିକି କହିବ । [ନଖିଆକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ବସାଇ ଦେଲେ] ହଁ, ସେଟ୍, ସେଟ୍ । [ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ୍ ସ୍ଲେଟ୍ ଦେଖାଇଲେ ।] ରେଡ଼ି, ଓ୍ୱାନ୍, ଟୁ ଥ୍ରି, , ଫୋର୍, ଫାଇଭ, ଆକସନ ।

[କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ୍ କ୍ୟାମେରା ଧରି ସୁଟିଂ ଆରମ୍ଭ କଲେ]

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : [ନଖିଆ ପ୍ରତି] ତୁମର ଜମିବାଡ଼ି କେତେ ?

ନଖିଆ : [ନଖିଆ ଥତମତ ହେଲା । ତଣ୍ଟି ପାଖକୁ ଉଠି ଆସୁଥିବା ଛେପକୁ ଢୋକି ନେଇ ମୁଣ୍ଡ ହଲଇଲା ।]

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : କଟ୍, କଟ୍ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ତୁମକୁ ମୁହଁ ଖୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ ।

ସହଯନ୍ତ୍ର : କିରେ ତୁ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହୁନୁ ? ଡରିବାରେ କ'ଣ ଅଛି ? ଏଥର କହିବୁତ ?

ନଖିଆ : ହଁ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ସିନ୍ ଓ୍ୱାନ, ସଟ୍ ଟୁ, ଟେକ ଟୁ । ସ୍ଲେଟ୍ ଦେଖାନ୍ତୁ, ସ୍ଲେଟ । ବି କୁଇକ୍ । (ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ ସ୍ଲେଟ ଦେଖାଇଲେ – ସେଥିରେ ଲେଖାଥିଲା – ସିନ୍ - ଓ୍ୱାନ, ସଟ-ଟୁ, ଟେକ୍-ଟୁ)

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ରେଡ଼ି, ଓ୍ୱାନ, ଟୁ, ଥ୍ରି, ଫୋର୍, ଫାଇଭ୍ ଆକସନ୍ । ତୁମର ଜମିବାଡ଼ି କେତେ ?

ନଖିଆ : ଜମା ନାହିଁ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ତୁମେ ତାହେଲେ ଚଳୁଚ କେମିତି ?

ନଖିଆ : କାମ କରି ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : କି କାମ କର ? ବିଲ ବାଡ଼ି କାମ ?

ନଖିଆ : ହଁ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ତୁମକୁ କ'ଣ ସବୁ ଦିନେ କାମ ମିଳେ ?

ନଖିଆ : ନା ରୁଷ ବେଳେ ମିଳେ । ଧାନ କଟା ସଇଲେ ଆଉ କାମ ମିଳେ ନେଇଁ । [ଏଇ ସମୟରେ ଟିମା କ୍ୟାମେରା ଜୋନ୍ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲା ।]

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : [ଟିମାକୁ କହିଲେ] ବସ ବାବୁ ! ସେଇଠି ବସ ।

[ଟିମା ତା ବାପା କୋଳରେ ବସିଲା] ତମ ନାଆଁ କ'ଣ ?

ଟିମା : [ଟିମା କିଛି ନ କହି ଲାଜ କଲା]

ନଖିଆ : କହୁନୁ, ତୋ ନାଆଁଟା କଇଦେ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ସୁନା ପିଲା ନାଆଁ କହି ଦିଅନ୍ତି ।

ଟିମା : ହାତରେ ମୁହଁ ଲୁଗ୍ଇଲା]

ନଖିଆ : [ଟିମାର ମୁହଁରୁ ହାତ କାଢ଼ି] ମୁହଁ ଉପରୁ ହାତ କାଢ଼ । କହ କହୁ ନଉଁ ? ତୋ ନାଆଁଟା କଇଦେ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ତମ ନାଆଁ କ'ଣ କୁହ ।

ଟିମା : ଟିମା ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ହଉ, ତମେ ସୁନା ପିଲା । ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସ । ଆଚ୍ଛା ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ତୁମ ପିଲମାନେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ?

ନଖିଆ : ନା ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଏବେ ପଢୁ ନାହାଁନ୍ତି ନା ଆଦୌ ସ୍କୁଲ ଦେଖି ନାହାଁନ୍ତି ?

ଟିମା : ମୁଁ ଇସ୍‌କୁଲ ଦେଖିଚି । ମୋ ଦେଇ ଦେଖିଚି । ଆମ ଗାଆଁ ବରଗଛ ମୂଳେ ଇସକୁଲ ଅଛି । ତମେ ଦେଖିନକି ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : (ମୁରୁକି ହସି) ତୁମେ ସେ ସ୍କୁଲ ଭିତର ଦେଖିଚ ?

ଟିମା : ନାଇଁ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ସ୍କୁଲ ଭିତର ଦେଖିବାକୁ ତମର ମନ ହୁଏ ନାହିଁ ?

ଟିମା : [ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ମନା କଲା ।]

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : କାହିଁକି ମନ ହୁଏନା ?

ଟିମା : ତା ଭିତରେ ମାଷ୍ଟର ବାଡ଼ାଏ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ନା, ମାଷ୍ଟର ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ବାଡ଼ାନ୍ତି ନାହିଁ । ଯିଏ ଦୁଷ୍ଟ ହୁଏ, କଥା ମାନେ ନାହିଁ କି ପଢ଼ା କରେ ନାହିଁ, ତାକୁ ମାଷ୍ଟର ବାଡ଼ାନ୍ତି । ତୁମେ ଦୁଷ୍ଟ କି ? [ଟିମା ଏଥର ଲାଜରେ ନଖିଆ କୋଳରେ ମୁହଁ ଲୁଗାଇଲା ।] ଆଚ୍ଛା ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର, ତମେ ଏଥର କୁହ – ତୁମ ଜୀବନର ସ୍ୱପ୍ନ କ'ଣ ?

ନଖିଆ : ମୁଁ ଦିନଯାକ ଖଟି ଖଟି ଆସିକି ହାଲିଆ ହୋଇ ଶୋଇ ପଡ଼େ । ଏକା କରରେ ମୋର ଗତି ପାଇଯାଏ । ନିଦ ପାଇଁତ ଗତି ନିଅଣ୍ଟ ହୁଏ । ସପନ ପାଇଁ ଗତି ଆସିବ କୋଉଠୁ ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ନା, ମୁଁ ସେ ସପନ କଥା କହୁନାହିଁ ।

ନଖିଆ : ଆଉ କୋଉ ସପନ ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ମୁଁ ପଗ୍ଧୁଚି ଜୀବନରେ କ'ଣ କ'ଣ କରିବାକୁ ତୁମେ ଆଶାରଖିଛ ? ଏଇ ଯେମିତି ଭଲ ଘର ତୋଳିବା, ଜମିବାଡ଼ି କିଣିବା, ସୁନା ଗହଣା କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ।

ନଖିଆ : ପେଟ ନିଆଁରେ ଆମର ସବୁ ପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହେଇ ଯାଉଚି । ଆମ ଆଖିରେ ସବୁବେଳେ ଗୋଟିଏ ସପନ – କାଲି ଆମ ପିଲା କ'ଣ ଖାଇବେ ? ଗ୍ଭଉଳ, ତେଲ, ଲୁଣ, ଜିରା, ହଳଦୀ କୋଉଠୁ ଆଣିବି ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଓକେ । ସଟ୍ ଟୁର ଟେକ ଟୁ ଓକେ । ଏଥର ସଟ୍ ଥ୍ରି ରେଡ଼ିକର ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ସଟ୍ ଥ୍ରିରେ କ'ଣ ଅଛି ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଲକ୍ଷ୍ମୀଧରର ସ୍ତ୍ରୀ ଆଉ ଝିଅର ସାକ୍ଷାତକାର ନେବା । ତା ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମେକ୍ ଅପ୍ ମାର, ଶରତ ବାବୁ !

ମେ. ମ୍ୟା. : ସାର୍ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଯା ଶୀଘ୍ର ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ସ୍ତ୍ରୀର ମେକ୍‌ଅପ୍ ସାର ।

ସରପଞ୍ଚ : ନଖିଆ ମହିକି ଡାକ । କିରେ ଅନେଚୁ କ'ଣ ? ଆରେ ଯା' ଡାକି ଆଣ । କାମ ସଇଲେ ବାବୁମାନେ ଯିବେନା, ତୁ ଏମିତି ମଠ, ମଠ, କାଠ, କାଠ ହେଲେ ଚଳିବ ?

ନଖିଆ : ଟିମା ଯା ତୋ ବୋଉକୁ ଡାକ ।

ଟିମା : ଯାଉଚି ।

ସରପଞ୍ଚ : ତା ସାଙ୍ଗରେ ତୋ ଭଉଣୀକି ଡାକି ଦେଇ ଥିବୁ ।

[ଟିମା ଘର ଭିତରକୁ ଗଲା ସମସ୍ତେ ତା ଆଡ଼କୁ ଅନାଇଁ ରହିଲେ । ଟିମା ମହି ଓ ସେବତୀକୁ ଟାଣି ଟାଣି ଆଣିଲା । ସେମାନେ କୁଣ୍ଠିତ ପାଦରେ ଆସୁଥିଲେ]

ସରପଞ୍ଚ : କିଲେ ଜଲଦି ଜଲଦି ଗୁଛି ଆସୁନା, ଏମତି ଗାଈ ବାଛୁରୀ ପରି ପଛକୁ ଓଟାରୀ ହଉଚ କ'ଣ ? କାମ ସଇଲେ ବାବୁମାନେ ପରା ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯିବେ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଶରତ ବାବୁ ! ଇଗା ମେକ୍‌ଅପ୍ । ବି କୁଇକ ।

ମହି : ନାଇଁ ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ ବୋଳି ହେବି ନେଇଁ । ମୋ ଫଅଟ ନ ଉଠୁ ପଛେ, ମୁଁ ସେ ହାଡ଼ କଙ୍କାଳ ବେଶ ହେବି ନେଇଁ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଇଏତ ବଡ଼ ମୁସିଲ୍ କଥା । ଜଣେ ମେକ୍‌ଅପ୍ ନେଲା, ଆଉ ଜଣେ ନ ନେଲେ ହବ କେମିତି ? ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ !

ସରପଞ୍ଚ : ସାର୍ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆପଣ ଆମକୁ ବଡ଼ ଅଡୁଆ ଜାଗାରେ ପକାଇଲେ ।

ସରପଞ୍ଚ : ଆପଣ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନେଇଁ ସାର୍ । ସବୁ ଠିକ୍ ହେଇଯିବ । ନଖିଆ ! ଏ ନଖିଆ !

ନଖିଆ : ଆଜ୍ଞା ।

ସରପଞ୍ଚ : ଆଛା, ହଜୁରରେ କାମ ଚଳିବ ନେଇଁ । ତୋ ଘରିଜାକୁ ବୁଝା ।
ନଖିଆ : ମୁଁ କ'ଣ କରିବି, ସିଏତ ମଙ୍ଗୁ ନେଇଁ ।
ପ୍ରଯୋଜକ : ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ ! ତାଙ୍କୁ କୁହ ଆଉ ଶହେ ଟଙ୍କା ଅଧିକା ଦିଆଯିବ । ମେକ୍ଅପ୍ ପାଇଁ ରେଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତୁ ।
ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ନଖିଆ, ମୋ ମୁହଁକୁ କ'ଣ ଏମିତି ବଇ ବଲକି ଅନେଇଚୁ ? ଶୁଣିଲୁ ନା ନାଇଁ ?
ନଖିଆ : କ'ଣ ?
ସରପଞ୍ଚ : ବାବୁ ପର କହିଲେ ଆଉ ଶହେ ଟଙ୍କା ଅଧିକା ଦେବେ । ଯା, ତୋ ଘରିଜାକୁ ବୁଝା ।
ନଖିଆ : ଆଉ ଶହେ ଟଙ୍କା ଦେବେ ?
ସରପଞ୍ଚ : ହଁ ଆଉ ଶହେ ଟଙ୍କା ।
ନଖିଆ : ହଉ ମୁଁ ବୁଝଉଚି । (ନଖିଆ ଉଠିକି ମନ୍ଦି ପାଖକୁ ଗଲା)
ପ୍ରଯୋଜକ : ଶରତବାବୁ ! ଆପଣ ଠିଆ ହେଇ କାହିଁକି ? ମେକ୍ଅପ୍ ବାକ୍ସ ନେଇ ତା ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତୁ । [ଶରତବାବୁ ମେକ୍ଅପ୍ ବାକ୍ସ ଧରି ଗଲେ, ମନ୍ଦି ପାଖରେ ଥୋଇଲେ ।
ନଖିଆ : [ମନ୍ଦି ପ୍ରତି] ସେଇଠି ଅଣ ଆଡ଼ିଆକି ବସ ।
ମନ୍ଦି : ନା, ମୁଁ ସେ ଗୁଗ ମୁହଁରେ ମାରିବି ନେଇଁ । ତମ ଦିହ ମୁହଁ କ'ଣ ଦୁଉଚି ? ଛି ଛି ଏମିତି ବେଶ ହେଇ କିଏ ଫଅଟ ଉଠାଏ ? ମୁଁ ମୋର ଉଠେଇବି ନେଇଁ ।
ନଖିଆ : ଆଉ ଟିକେ ପରେ ଧୋଇଦେଲେ ଛାଡ଼ି ଯିବ ।
ସେବତୀ : ନାଇଁ ବାପା । ବୋଉ ସେ ଗୁଗ ମୁହଁରେ ମାରିବ ନେଇଁ ।
ନଖିଆ : କିଲେ ହୁଣ୍ଡି, କଳା ଟିକେ ମୁହଁରେ ମାରିଦେଲେ କ'ଣ ହେଇ ଯାଉଚି ? ଆହୁରି ଶହେ ଟଙ୍କା ଦେବେ । [ମନ୍ଦିକି ଟାଣିକି ବସାଇଲା] ବସ, ସେଇଠି ବସ । ଝଅଟ ବସ ମ । ଏମିତି କାଠ କାଠ କାଇଁକି ହଉଚୁ ?
ମନ୍ଦି : ନାଇଁ, ମୁଁ ମୋର ସେମିତି ହାଡ଼ୁ ଜଙ୍କାଳ ବେଶ ହେବି ନେଇଁ ।
ନଖିଆ : ଥୋଇବି ଗୋଟେ ବାଆଁ ହାତିଆକି ଯେ ନାଇଁ ମୋର, ନାଇଁ ମୋର ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିବ । (ମାରିବାକୁ ବାଆଁହାତ ଉଠାଇଲା ।) ବସୁଚୁନା ଏଇନା ? ବସ କହୁଚି । ବସ ।

ମନ୍ଦି : (ବେଡ଼ ପାଟିରେ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା)

ନକ୍ଷିଆ : ଚୁପ୍ କର୍ । (ମନ୍ଦି କାନ୍ଦ ବନ୍ଦ କରି ସକ୍ସକ୍ ହେଲା) ସେ ସକ ସକ ବନ୍ଦ କର । ବସ୍ । ବସ କହୁଚି ।
[ମନ୍ଦି ଡ଼ରି ଡ଼ରି ବସିଲା । ସେମିତି ସକ ସକ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଥାଏ । ମେକ୍ଅପ୍ ମ୍ୟାନ୍ ମେକ୍ ଅପ୍ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି । ଏହି ସମୟରେ ଗାଆଁ ଲୋକଙ୍କ ମେଳରୁ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାହାରିଲା । ମେକଅପ୍‌ମ୍ୟାନକୁ ଠେଲି ଦେଇ ମେକଅପ୍ ବକ୍ସ ଛଡ଼ାଇ ଆଣିଲା ।]

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏଠି ଏ ସବୁ କ'ଣ ଚାଲିଛି ? ଆପଣମାନଙ୍କୁ କିଏ କହିଲା ଆମ ଗାଆଁରେ ପଶି ଏସବୁ କାମ କରିବାକୁ ? [ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଅନାଇଁ ରହିଲେ]

ସରପଞ୍ଚ : [ଶୁଭେନ୍ଦୁ ହାତରୁ ମେକ୍ଅପ୍ ବକ୍ସ ଛଡ଼ାଇଲେ] କିରେ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଇଏ କ'ଣ ? ଏମାନେ ସବୁ ଭଦ୍ର ଲୋକ । ଆମ ଅଞ୍ଚଳର, ଆମ ଗାଆଁର ଅତିଥି । ଏମିତି ଛଡ଼ା ଛଡ଼ି କ'ଣ କରୁଛୁ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମୁଁ ତୁମକୁ ପଚାରୁଚି, ଏ କ'ଣ ହେଉଛି ? ଏସବୁର ଫଟ ଉଠେଇ ସିନେମା କରିବାକୁ ଏମାନଙ୍କୁ କିଏ ଅନୁମତି ଦେଲା ?

ସରପଞ୍ଚ : ତୁ ପିଲା ଲୋକ, କିଛି ବୁଝିନାହୁଁ । ଏସବୁ ଆମ ଭଲ ପାଇଁ, ଆମ ଅଞ୍ଚଳର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ତୁମେ ଚୁପ୍‌କର । ମୁଁ ବେଶ୍ ଜାଣିଛି । ଏମାନେ ସବୁ ମତଲବୀ ସୌଦାଗର । ଦରିଆପାରି ବେପାର ଏମାନଙ୍କର ।

ସରପଞ୍ଚ : [ସରପଞ୍ଚ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ପାଖକୁ ଲାଗିଯାଇ ତା କାନ ପାଖରେ ଚାପା କଣ୍ଠରେ କହିଲେ] ଏମାନେ ତମ କ୍ଲବକୁ ପାଞ୍ଚଶ ଟଙ୍କା ଦେଇଚନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : [ଚଡ଼ା ଗଳାରେ] ସେ ଟାଉଟରୀ ଧନ୍ଦା ମୋ ଆଗରେ କୁହନା । ଏସବୁ ତମରି ଫନ୍ଦି । ତମେ କେତେ ହଜାର ପକେଇଚ ? ତୁମ ଭାଇରେ ଗୋଡ଼ ଗଳେଇବା ଲୋକ ମୁଁ ନୁହଁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ମୁହଁ ସମାଳି କଥା ବାର୍ତ୍ତା କର କହି ଦଉଚି । ତୁ ଦେଖିଚୁ ମୁଁ ଏମାନଙ୍କଠୁଁ ଟଙ୍କା ପକେଇଚି ? ଆରେ ... ... କିଛି ନ କହିବାରୁ ଯା ମୁହଁ ପାଇ ଯାଉଚି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମୁଁ ସବୁ ଖବର ରଖିଚି । ଆଜି ଲୋଭରୁ ଲୋଭରୁ ତମେ ଏମାନଙ୍କୁ ନକ୍ଷିଆର

ଘର ଦେଖେଇ ସାରିବା ପରେ ତମକୁ ଏମାନେ ଦି ବିଡ଼ା ନୋଟ ଦେଇଚନ୍ତି । ଏକଥା ସପନି ବଡ଼ପା ପୁଅ ସାଇଙ୍କ ଦେଖିଚି ।

ସରପଞ୍ଚ : ଏଗୁଡ଼ା ନିହାତି ମିଛ କଥା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଡାକିବି ସାଇଙ୍କୁ ?

ସରପଞ୍ଚ : କିଏ କ'ଣ କହିଲା ମୋର ସେଥିରେ କ'ଣ ଯାଉଚି । ମୁଁ କାହାଠୁ କିଛି ନେଇ ନାହିଁ । ଏ ବାବୁମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁ ନହିଁ, ସେମାନେ ମତେ ଟଙ୍କା ଦେଇଚନ୍ତିନା ନାହିଁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏ ସବୁ ପ୍ରହସନ ବନ୍ଦ୍ କର । ଏମିତି ମଘା ଯଗ୍ୟରେ କାହାର ପେଟ ପୂରେ ନାହିଁକି କୌଣସି ଅନୁଷ୍ଠାନର ଉନ୍ନତି ହୁଏ ନାହିଁ । କାଉ, କୁକୁର ଆଗରେ ଖୁଦ କଣିକାଏ କଣିକାଏ ବିଞ୍ଚିଦେଇ ଏମାନେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଫାଇଦା ଉଠାଇବେ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଶୁଣନ୍ତୁ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁ ! ଆପଣ ଆମକୁ ଭୁଲ ବୁଝୁଛନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆଉ ଠିକ୍‌ଟା ଟା ହେଲେ କ'ଣ ?

ପ୍ରଯୋଜକ : ଆପଣଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳର ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଫଟୋ ଉଠାଇ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଡକୁମେଣ୍ଟାରୀ ପିକ୍‌ଚର କରିବୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ସେ କଥା ମୁଁ ବୁଝିଛି ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଏଇ ପିକଚର ଜରିଆରେ ଆପଣଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳର ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ପ୍ରତି ସରକାରଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିବୁ । ସରକାର ଆପଣଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳର ଉନ୍ନତି କରିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରିବେ ।

ସରପଞ୍ଚ : ଏ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥାର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ କଳ କାରଖାନା କରିବେ । ରାସ୍ତାଘାଟ ତିଆରି କରିବେ । କୃଷିର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଜଳ ସେଚନ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବେ । ଲୋକମାନେ କାମ ପାଇବେ । ଆମ ଅଞ୍ଚଳରେ ଆଉ ଜଣେ ହେଲେ ଗରିବ ରହିବେ ନାହିଁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏ ସବୁ ଡାହାମିଛ । ପ୍ରତାରଣା । ଆମ ଏ ଅଞ୍ଚଳକୁ କେତେ ମନ୍ତ୍ରୀ, କେତେ ପ୍ରଧାନ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆସନ୍ତୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଆମର ଅଭାବ, ଅସୁବିଧା କଥା ଆମକୁ ପଚାରି ବୁଝିଛନ୍ତି । ଆମେ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବା ଆଶାରେ ଆମ ଦେହର, ଆମ ଘରର ଚିରା, ଫଟା ଜାଗାମାନ ସେମାନଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଦେଖାଇଛୁ । କିନ୍ତୁ କି ଉନ୍ନତି ହୋଇଛି ଆମର ? କିଏ

ଆମ ପାଇଁ କ'ଣ କରିଚି ?

ସରପଞ୍ଚ : ଏ ଯାଏ ଆମ ଅଞ୍ଚଳର କିଛି ଉନ୍ନତି ହୋଇ ନାହିଁ ବୋଲିତ ଏ ବାବୁମାନେ ଆସିଛନ୍ତି ସରକାରଙ୍କୁ ସେ କଥା କହିବେ । ନ ମାନିଲେ ଆମ ଅଞ୍ଚଳର ଅଙ୍ଗୋ ଏଇ ସିନେମାରୁ ଦେଖାଇବେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ସେ ଗଳ୍ପକି ରଖିଦେଇଥା । ଆମ ଅଞ୍ଚଳର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଏମାନେ ହାତରୁ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଏତେ ବାଟ ଆସିଛନ୍ତି ? ଏସବୁ ମିଛ କଥା । ଏମିତି ଭଲଲୋକ । ଏମିତି ନିସ୍ୱାର୍ଥପର ଲୋକ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି ।

ସରପଞ୍ଚ : ତୁ ପିଲାଲୋକ ସେ ସବୁ କୁଆଡୁ ବୁଝିବୁ ? ଏ କଳିକାଳରେ ମଧ୍ୟ ଏମିତି କିଛି ଭଲଲୋକ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଦୁନିଆ ରହିଛି । ନହେଲେ କେଉଁ ଦିନରୁ ପୃଥୀ ପ୍ରଳୟ ହେଇ ଯାଇସାରନ୍ତାଣି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏ ସବୁ ବାଜେ କଥା ବନ୍ଦ୍ କର । ତମ ଗୁଣ ଗ୍ରାମ ଆମକୁ ଅଜଣା ନାହିଁ । ଟଙ୍କା ପାଇଲେ ତମେ ମିଛକୁ ଗୋଳେଇକି ପିଇଯିବ ।

ସରପଞ୍ଚ : ଶୁଭେନ୍ଦୁ ! ତୁ କାହାକୁ ଏ କଥା କହୁଚୁ ? ତୁ ହୋସ୍‌ରେ ଅଛୁତ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମୁଁ ଠିକ୍ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଟଙ୍କା ଲୋଭରେ ତମେ ନିଶା ଗ୍ରସ୍ତପରି କଥା ବାର୍ତ୍ତା କରୁଛ ।

ସରପଞ୍ଚ : (ଚିତ୍କାର କରି) ଶୁଭେନ୍ଦୁ !

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏ ନାଲି ଆଖି କାହାକୁ ଦେଖାଉଛ ? ମୁଁ ତୁମକୁ ଚିହ୍ନିଛି । ଆଉ ଏମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଛି । ଏ ସିନେମା ଆମ ସରକାରଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଏମାନେ ତିଆରି କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ।

ସରପଞ୍ଚ : ଆଉ କ'ଣ ପାଇଁ କରୁଛନ୍ତି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ପଗ୍ରର ତୁମଭ ଏ ମତଲବୀ ସୌଦାଗରମାନଙ୍କୁ, ଏମାନେ ଏ ଫଟକୁ ନେଇ ବିଦେଶରେ ଲକ୍ଷ, ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାରେ ବିକିବେ । ଏଇନା ଆମ ଦେଶର ବଡ଼ ସମ୍ପଦ ହେଉଛି ଆମର ଏଇ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ । ଆମ ଦେଶର ସବୁ ଅର୍ଥ ଏମାନେ ଲୁଟି ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ଏମାନଙ୍କର ଶାଗୁଣା ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଛି ଆମ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଉପରେ । ଏଇଆକୁ ପଣ୍ୟକରି ଏମାନେ ବିଦେଶରେ ବେପାର କରି ଲକ୍ଷପତିରୁ କୋଟିପତି ହେବେ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଏସବୁ ନିହାତି ପିଲାଳିଆ କଥା । ବିଦେଶରେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଭଲ

ସିନେମା ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଯେମାନେ ଆମଠୁ ଏ ଧରଣର ସିନେମା କାହିଁକି କିଣିବେ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ବିଦେଶର ଲୋକମାନେ ଧନ ସମ୍ପଦର ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟରେ ଭସୁଛନ୍ତି । ଦାରିଦ୍ର୍ୟ କ'ଣ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତିନାହିଁ । ଗରିବ ମଣିଷଟିଏ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ କାଳ ଭିତରେ ଦେଖି ନାହାନ୍ତି । ଆପଣମାନେ ଏଇ ଯେଉଁ ସିନେମା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରୁ ଆମର ଭଙ୍ଗାରୁଜା, ମାଟି ଝାଟିର ଘର, ଶୀରକ ଲୋଗ୍ କ୍ଳୋଗ୍ ଦୁର୍ବଳ ଶରୀର ଦେଖି ଦାରିଦ୍ର୍ୟ କ'ଣ ସେମାନେ ଚିହ୍ନିବେ । ଆମ ଭାରତ ଗୋଟିଏ ଦରିଦ୍ର ଦେଶ ବୋଲି ସାରା ପୃଥିବୀରେ ପରିଚିତ ହେବ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ମୁଁ ଭାବୁଛି କୌଣସି ରାଜନୀତିବାଲା ଆପଣଙ୍କୁ ବିଭ୍ରାନ୍ତ କରିଛି । ରାଜନୀତି ବାଲାଙ୍କ ଘୋଷା ଡାଇଲଗ୍ ଆପଣ ଏଠି ଝାଡୁଛନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ରାଜନୀତି ବାଲାଙ୍କ କଥା କହି ଏହାକୁ ଆପଣ ରାଜନୀତି ରଙ୍ଗ ଦେଇ ମୋତେ ଫାଙ୍କି ଦେବାକୁ ବସିଛନ୍ତି । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ମତଲବ ବୁଝିଛି । ଆମ ଦାରିଦ୍ର୍ୟକୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଆନନ୍ଦ ପାଇବେ, ଉପଭୋଗ କରିବେ । ଆଉ ଆପଣମାନେ ଆମର ଦାରିଦ୍ର୍ୟକୁ ବିଦେଶରେ ବିକି କୋଟିପତି ହେବାର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବେ ? ନା, ମୁଁ ଏହା କଦାପି କରାଇ ଦେବି ନାହିଁ । [କ୍ୟାମେରା ଛଡ଼ାଇଲା । ସେମାନେ ପ୍ରତିବାଦ କଲେ]

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ! ଏମିତି ଛଡ଼ା ମଡ଼ା କାହିଁକି କରୁଚୁ ? କଥାଟା କ'ଣ ହେଉଚି ବୁଝିବା ରହ ।

ନଖିଆ : ସରପଞ୍ଚ ବାବୁ ମୋ ଟଙ୍କା ଦିଅ ।

ସରପଞ୍ଚ : ସିଏତ ସିନେମା କରେଇ ଦଉ ନେଇଁ । ତତେ ଟଙ୍କା କିଏ ଦବ ?

ନଖିଆ : ମୋର ସେଥିରେ ଦୋଷ କ'ଣ ? ମୁଁ କଣ କରିବି ? (ପ୍ରଯୋଜକ ପ୍ରତି) ମୋ ଟଙ୍କା ଦିଅନ୍ତୁ ବାବୁ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଦେଖୁଚତ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହେଲା । କାମ ସରିଲେ ସିନା ମୁଁ ଦେବି । ଏମିତି ଅଧାରୁ ଭାଙ୍ଗିଲେ ଆମର ସବୁ ବେକାର ହୋଇଯିବ ।

ନଖିଆ : ଟଙ୍କା ନ ଦେଲେ ମୋ ଛୁଆ ପିଲା ଉପାସ ରହିବେ । ମୋ ଟଙ୍କା ଦିଅ ବାବୁ ।

ଶତ୍ରୁଭେଦ : ଏମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପେଟ ଦେଖାଇଲେ ତୋ ପେଟ ପୂରିବ ନାହିଁ ନଣିଆ । ତୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିନାହୁଁ, ଏମାନେ ତୋଠୁ ଆହୁରି ଭେକିଲ । ଏମାନଙ୍କ ପେଟରେ ସର୍ବଗ୍ରାସୀ ଭେକ ଜଳୁଛି । ଏମାନେ ଜାଲ ବିଛେଇଛନ୍ତି ଏ ସାରା ଦେଶ । ଆମେ ନିଗପଦରେ ପାଦ ଥାପିବାକୁ ତିଳାର୍ଦ୍ଧ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ସବୁଠି ଏଇମାନଙ୍କ ଜାଲର ଫାନ୍ଦ ଆଁ କରିଛି । ଏମାନେ ସାରା ଦେଶଟାକୁ ଖାଇ ସାରି ଏବେ ଅର୍ଣ୍ଣି ପାତିଛନ୍ତି ବିଦେଶ ଭୂଇଁରେ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଏ ସବୁ ବାଜେ କଥା ବନ୍ଦ କର । ତୁମେ କିଏ ? ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଆଉ ତା ଘରର ଫଟୋ ଉଠାଇବୁ, ତମର ସେଥିରେ କ'ଣ ଯାଏ ଆସେ ?

ସରପଞ୍ଚ : ଶତ୍ରୁଭେଦ ତୁ ଏଠୁ ଯା ।

ଶତ୍ରୁଭେଦ : କ'ଣ କହିଲ ? ମୁଁ ଏଠୁ ଯିବି ? ଏଟା କ'ଣ ତମ ଘର ? ଏଟା ନଣିଆ ଘର । ମତେ ଏଠୁ ଉଠେଇବାକୁ ତମେ କିଏ ?

ପ୍ରଯୋଜକ : ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଟଙ୍କା ନବ ଆମ ଫିଲିମିରେ କାମ କରିବ । ସିଏ ରାଜି ହୋଇଛି ବୋଲି ଆମେ ତା ଦୁଆରକୁ ଆସିଚୁ । ତମେ ବାଧା ଦେବାକୁ କିଏ ?

ଶତ୍ରୁଭେଦ : ଠିକ୍ ଅଛି । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ କଥା ମାନିଲି । ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଆପଣଙ୍କ ଫିଲିମ୍‌ରେ କାମ କରୁଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଏ ଫିଲିମ୍‌ର ହୀରୋ ଆଉ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ମନ୍ଦି ହିରୋଇନ୍ । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାପ୍ୟ କ'ଣ ମୋଟେ ତିନିଶ, ଚାରିଶ ଟଙ୍କା ? ଦଉନା ତାକୁ ତିରିଶ ଚାଳିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା । ଦିଅ ।

ସରପଞ୍ଚ : ଟଙ୍କା ଗୁଡ଼ା କ'ଣ ମୋଫତ ପଡ଼ିଛି ? ନଣିଆର ଦିନକୁ ମଜୁରୀ କୋଡ଼ିଏ, ବାଇଶି ଟଙ୍କା । ତାକୁ ଦିଆଯିବ ଚାରିଶ ପଇଁଚାଳିଶ ଟଙ୍କା । ଇଏ କ'ଣ କମ ହେଇଗଲା ?

ଶତ୍ରୁଭେଦ : ତମର ଦିନକୁ ମଜୁରୀ କେତେ ଆଉ ତମେ ଏମାନଙ୍କଠୁ କେତେ ଟଙ୍କା ପକେଇ ଓକିଲତି କରୁଚ ?

ସରପଞ୍ଚ : ତୋର ସେଥିରେ କ'ଣ ଅଛି ? ତୁ କ'ଣ ଏ ଗାଆଁର ମାଲିକ ? ତୁ କାହିଁକି ଏତେ କଥାରେ ମୁଣ୍ଡ ଗଳଉଛ ?

ଶତ୍ରୁଭେଦ : କ'ଣ କହିଲ, ମୋର ଏଥିରେ କିଛି ନାହିଁ ?

ସରପଞ୍ଚ : ତୋର କ'ଣ ଅଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କିଏ କହିଲା ମୋର ଏଥିରେ କିଛି ନାହିଁ ବୋଲି ?

ସରପଞ୍ଚ : ମୁଁ କହୁଚି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ କେବଳ ନଖିଆର ନୁହେଁ । ଆମ ଦେଶର । ଏଥିରେ ଆମ ଦେଶର ମାନ, ସମ୍ମାନ, ଆଉ ସ୍ୱାଭିମାନ ଜଡ଼ିତ । ଏ ବିଷୟରେ କହିବାର ଅଧିକାର ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଛି ।

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ତୁ କାଲିକା ପିଲା, ମୋ ଆଗରେ କ'ଣ ଭାଷଣ ମାରୁଚୁ ?

ପ୍ରଯୋଜକ : (ସରପଞ୍ଚଙ୍କ ପାଖକୁ ଲାଗିଯାଇ ତା କାନରେ କ'ଣ କହିଲେ)

ସରପଞ୍ଚ : (ଶୁଭେନ୍ଦୁକୁ ଗୋଟିଏ କଣକୁ ଟାଣି ନେଇ) ତୁ ଯଦି କିଛି ନବାକୁ ଚାହୁଁଚୁ ତା ହେଲେ କହୁନର୍ଭି ମୁଁ କରାଇ ଦେବି । ହଜାରେ ନା ଦି' ହଜାରେ ନବୁ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : (ବଡ଼ ପାଟିରେ) ତମେ କାହିଁକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ଭଳି ଭାବୁଛ ? ପଇସା ପତ୍ର ଲୋଭରେ ମୁଁ ଦେଶର ମାନ, ସମ୍ମାନକୁ ବିକିଦେଇ ପାରିବି ନାହିଁ ।

ସରପଞ୍ଚ : ସାର୍ ! ଆପଣ ଯା' କଥାକୁ କ'ଣ ପାଇବେ ? ନଖିଆକୁ ପଚାରନ୍ତୁ । ସିଏ ଯଦି ରାଜି ତା ହେଲେ ପୁଣି ସୁଟିଂ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତୁ । ଅଯଥା ସମୟ ନଷ୍ଟ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ! ଏଠିକି ଆସ । ଶୁଣ ।

ନଖିଆ : (ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ) କ'ଣ ଆଜ୍ଞା ?

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ : ତମେ କ'ଣ କହୁଚ ? ତମର ଏଥିରେ କିଛି ଆପତ୍ତି ଅଛି ?

ନଖିଆ : (ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ) ନାଇଁ ଆଜ୍ଞା ।

ସରପଞ୍ଚ : ଯାହାର ଫଟ ଉଠିବ ତାରତ ଆପତ୍ତି ନାହିଁ, ଆପଣ ଏ ଫାଲତୁ ଲୋକଙ୍କ କଥା କାହିଁକି ଶୁଣୁଚନ୍ତି ? ପୁଣି ସୁଟିଂ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତୁ ।

ପ୍ରଯୋଜକ : ଶରତ ବାବୁ !

ମେକ୍‌ଅପ୍ ସାର୍ ।

ମ୍ୟାନ

ପ୍ରଯୋଜକ : ଯାନ୍ତୁ ଶୀଘ୍ର ମେକ୍‌ଅପ୍ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତୁ ।

[ମେକଅପ୍ ମ୍ୟାନ୍ ବକ୍‌ସ ଧରି ମନ୍ଦିର ଆଡକୁ ଆଗେଇଲେ । ନଖିଆ

ଆଗରୁ ବଳଦ ଗୋଡ଼ାଇବାକୁ ଆଣି ପିଣ୍ଡାରେ ଯେଉଁ ଠେଙ୍ଗା ରଖିଥିଲା, ତାକୁ ଧରି ଶୁଭେନ୍ଦୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବାଡେଇବାକୁ ଉଞ୍ଚେଇଲା ।]

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କିଏ ଆସୁଛ ଆସ । ଯିଏ ସୁଟିଂ କରିବ ତାକୁ ଏଇ ଠେଙ୍ଗାରେ ପିଟି ତା ମୁଣ୍ଡ ଛତୁ କରିଦେବି ।

ସରପଞ୍ଚ : କିରେ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ତୋ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହେଇ ଗଲା ନା କ'ଣ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏଠି ସେ ଶିଖି ମନେଇ କାମ ଚଳିବ ନେଇଁ । ଏ ଦଳଟାଯାକୁ ଧରିକି ତମେ ଏଠୁ ଯିବନା, ଦେଖିବ ଏଇଲେ ? ଏଇ ଠେଙ୍ଗାରେ ପିଟିକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାବାଡ କରିଦେବି । [କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ୍ କ୍ୟାମେରା ବନ୍ଦ ବାନ୍ଦ କଲା । ତାକୁ ଧମକେଇଲା ଶୁଭେନ୍ଦୁ]

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଉଠା । ଉଠା ସେ କ୍ୟାମେରା ନହେଲେ ବାଡ଼େଇକି ଉର୍ଗି ଦେବି । ଯାଉଚନା, ଦେଖିବ ଏଇନେ ।

[ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ପ୍ରଯୋଜକ, କ୍ୟାମେରା ମ୍ୟାନ୍, ମେକଅପ୍ ମ୍ୟାନ୍ ଓ ସରପଞ୍ଚ ସମସ୍ତେ ମାଡ଼ ଭୟରେ ଗ୍ଲିଗଲେ । ଠେଙ୍ଗାଟା ଧରି ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଗର୍ଜୁଥାଏ ।]

ନଖିଆ : ଏମାନଙ୍କୁତ ତଡ଼ି ଦେଲ ମୋ ଟଙ୍କା କିଏ ଦବ ? ମୋ ଛୁଆପିଲା ଆଜି କ'ଣ ଖାଇବେ ? ଦେଇ ପାରିବ ତମେ ଗ୍ଚରିଶ ଟଙ୍କା ? ଶହେ ଟଙ୍କା ? ପଗ୍ଚଶ ଟଙ୍କା ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : (ନୀରବରେ ବାଡ଼ିଧରି ଠିଆ ହୋଇଥାଏ)

ନଖିଆ : ନା, ତମେ କିଛି ଦେଇ ପାରିବ ନେଇଁ, ଖାଲି ବଡ ବଡ଼ କଥା କହିବ । ଦେଶ, ବିଦେଶ କଥାରୁ ମୁଁ କ'ଣ ବୁଝିବି ? କ'ଣ ପାଇବି ? ମୋର ଟଙ୍କା ଦରକାର । ମୋ ଘରେ ଦିଇ ଦିନ ହେଲା ଚୂଲି ଜଳି ନେଇଁ । ମୋ ପିଲା ଛୁଆଙ୍କ ପେଟକୁ ଦାନା ଦବା ପେଇଁ ଆଉ ପିଠିକି ଜନା ଦବା ପେଇଁ ଟଙ୍କା ଦରକାର । ମୋ ପାଖରେ ଦେଶର ଡାକ ଠଉଁ ପେଟର ଡାକ ବଡ଼ । ମୁଁ କେତେ ଆଶା କରିଥିଲି ଟଙ୍କା ପାଇବି । ଦଶ କୋଡ଼ିଏ ନୁହଁ, ଗ୍ଚରିଶ, ପାଆଁଶ ଟଙ୍କା ପାଇବି । ମୋ ଛୁଆ ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ ଜାମା ପେଣ୍ଟ କିଣିବି । ମୋ ତରିଲା ପେଇଁ ନୂଆ ଦେଢ଼ାଣ କିଣିବି । ବେକକୁ ରୁପା ଚେନେ କେରେ କରିବି । ସବୁ ଯେମିତି

ହାତରେ ଧରା ଦେଇ ହାତକୁ ଖସିଗଲା । ଏଥିରେ ଦେଶର କ'ଣ ଭଲ ମନ୍ଦ ହେଉଥାଆନ୍ତା, ମୁଁ ବୁଝିନେଲି । ସେ କଥା ବୁଝିବାକୁ ମୋର ମୁଣ୍ଡ ନାହିଁ । ହେଲେ ମୁଁ ତ ବୁଝିଲି, ପାଞ୍ଚ ଶ ଟଙ୍କା ପାଇଥାଆନ୍ତି । ସେତକ କିଏ ଦବ ? କୁହ ବାବୁ ସେତକ କିଏ ଦବ ? (ଶୁଭେନ୍ଦୁକୁ ଧରି ହଲେଇ ଦେଲା । ଶୁଭେନ୍ଦୁର ହାତର ଠେଙ୍ଗା ଧୀରେ ଧୀରେ ନଇଁ ଆସୁଥିଲା । ନଣିଆ, ମର୍ଦ୍ଦି, ଟିମା, ସେବତୀ ଲଇଁ ଲଇଁ ହୋଇ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ହାତରୁ ଠେଙ୍ଗା ପକାଇ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଅସହାୟ ଆଖିରେ ଚାହିଁଥିଲା ଓ ସେମାନେ କାହିଁବା କେବେ ଶୁଭେନ୍ଦୁକୁ ଚାହିଁଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ଫିକା ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ)

ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ

(ସାମାଜିକ ନାଟକ)

* ଏହି ନାଟକଟି ୧୯୮୩ ମସିହାରେ ଆକାଶବାଣୀ, କଟକ କେନ୍ଦ୍ରରୁ ସୌଜନ୍ୟରୁ ପ୍ରସାରିତ ।

* ନାଟକଟି ମଞ୍ଚସ୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଗୃହଘର ସେଟ୍ ଆବଶ୍ୟକ ।

* ନାଟକଟି ମଞ୍ଚସ୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ଦୁଇ ଜଣ ନାରୀ ଚରିତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ ।

* ନାଟକଟିର ଅଭିନୟ ସମୟ ଏକ ଘଣ୍ଟା ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ।

ଚରିତ୍ର :

* ଗୋବର – ଗାଆଁଲୋକ । ବୟସ ପଇଁଚାଳିଶ । ଅଶିକ୍ଷିତ । କୃଷକ ହେଲେ ବି ନିଜର ଜମି ନ ଥିବାରୁ ବଢ଼େଇ କାମ କରେ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗରିବ ।

* ଅନାଦି – କୃଷକ । ବୟସ ପଇଁଚାଳିଶରୁ ପଚାଶ ମଧ୍ୟରେ । ଅଶିକ୍ଷିତ । ଟାଉଟରୀ ସ୍ୱଭାବ ।

* ଫକୀର – ଗାଆଁ ଦୋକାନୀ । ବୟସ ଚାଳିଶ ଭିତରେ । ଦରିଦ୍ର ।

* ପରେଶ – ଗାଆଁର ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବକ । ବୟସ ୨୫/୨୬ ବର୍ଷ । ଅନାଦିର ପୁଅ ।

* ଚନ୍ଦର – ଛଅ ବର୍ଷର । ଗୋବରର ଦ୍ୱିତୀୟ ପୁତ୍ର ।

* ହୀରା – ସତର/ଅଠର ବର୍ଷର ସୁନ୍ଦରୀ ଯୁବତୀ । ଗୋବରାର ଝିଅ । ଅଳ୍ପ ଶିକ୍ଷିତା ।

* ହୀରବୋଉ– ବୟସ ଚାଳିଶ ଆରପଟେ । ଭଗ୍ନ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ । ଅଶିକ୍ଷିତା ।

ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ

ଗୋବରା ପଧାନର ଘର । ଖୁବ୍ ଗରିବ ଘର । ନଡ଼ା ଛପର, ମାଟି କାନ୍ଥ । ସମୟ ରାତି ଘଡ଼ିଏ । ଗୋବରା ଗାମୁଛା ସିଲେଇ କରିବା ପାଇଁ ଡ଼ିବି ପାଖରେ ବିସି ଛୁଞ୍ଚିରେ ସୂତା ଗଳାଇବାକୁ ବାରମ୍ବାର ଚେଷ୍ଟା କରି ବିଫଳ ହେଉଛି । ତା ଆଖିକି ଗୁଳିଣ୍ଡା ଯୋଗୁ ଭଲ ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ । ଏଇ ସମୟରେ ଆସିଛି ତା' ଝିଅ ହୀରା ।

ହୀରା : ବାପା !

ଗୋବରା : (ସେମିତି ଛୁଞ୍ଚିରେ ସୂତା ପୂରାଉ ପୂରାଉ) ଉଁ.. ।

ହୀରା : କ'ଣ କରୁଚୁ ?

ଗୋବରା : ତୋ ଆଖିକୁ କ'ଣ ଦିଶୁ ନେଇଁ ?

ହୀରା : ସେ ଗାମୁଛାଟାରେ କ'ଣ ଅଛି ଯେ ବସି ସିଲେଇ କରୁଚୁ ? ସେଟାତ ପୋରିହା ହେଇ ଗଲାଣି । କୋର୍‌ରେ ଟିକେ ଚୁପୁଡ଼ି ଦେଲେ ପୁର୍ ପୁର୍‌କି ଚିରି ଯାଉଚି ।

ଗୋବରା : ତୁ ଅମିରିଘର ଝିଅତ, ତୋ ଆଖିକି ସବୁ ଚିଗ ଦିଉଚି ।

ହୀରା : ଚିଗଟାକୁ ଆଉ କ'ଣ ଦଢ କଇବି ?

ହୀରାବୋଉ : (ଗେଷେଇ ଘରୁ ବଡ଼ ପାଟିରେ ଡାକିଲେ ଆଲେ ହେ ହୀର ।
ହୀରା : ଯାଉଚି ବୋଉ ।
ହୀରାବୋଉ : (ସେଇ ଗେଷେଇ ଘରୁ) ଭାତ ପା' ଇଆଡ଼େ ଜାଉ ହେଲା । ଆଣୁଚୁନା ଡ଼ିବିଟା ।
ହୀରା : ନୋଉଚି ବୋଉ, ନୋଉଚି । ଦେ ବାପା ଡ଼ିବିଟା ବୋଉ ପାଟି କଲଣି ।
ଗୋବରା : ରହ ମୁଁ ଛୁଞ୍ଚି ସୂତା ସଜାଡ଼ି ଥୋଇ ଦିଏ ତୁ ଡ଼ିବି ନବୁ ।
ହୀରା : ଛୁଞ୍ଚିରେ କ'ଣ ଏଯାଏ ସୂତା ପୁରେଇ ନହିଁ ଆଉ ସିଲେଇ କରୁଥିଲୁ କେମିତି ?
ଗୋବରା : ଘୁକିଣିଆ ଧଇଲାଣି ଯେ ଦିନରେ ଭଲକି ଦୃଶୁନେଇଁ, ଆଉ ରାତିରେ ଦୃଶିବ କେମିତି ? ଦେଲୁ ମାଆ ସୂତାଟା ଛୁଞ୍ଚରେ ଗଳେଇ ଦେଲୁ ।
ହୀରାବୋଉ : (ସେଇ ଗେଷେଇ ଘରୁ) ଆଲେ ଏ ହୀର । କ'ଣ ଗାଡ଼ିରେ ନା ଘୋଡ଼ାରେ ଅଉଚୁବା ?
ହୀରା : ବାପା ! ପୁଣି ବୋଉ ଡାକିଲଣି, ମୁଁ ଡ଼ିବି ନୋଉଚି । ତୁ ଗେଷେଇ ଘରକୁ ଆଣୁନହିଁ । ବୋଉ ଭାତ ଖାଇବ ମୁଁ ସେଇଠି ତୋ ଗାମୁଛା ସିଲେଇ କରି ଦେବି ।
ଗୋବରା : ହଉ ଘଲ, ଘଲ । (ହୀର ଆଗରେ ଡ଼ିବି ଧରି ଗଲା ତା ପଛରେ ଗୋବର) ଏଡ଼େ ଡଗ ଡଗକି ଘଲି ଯାଉଚୁ କ'ଣ ? ରହ ଅଲୁଅ ଦେଖା ମୁଁ ତୋ ସାଙ୍ଗେରେ ଯିବି । ଟିକେ ଥିଇରି ଘଲ ।
ହୀରା : ଆଉ କେତେ ଥିଇରି ଯିବି ?
ଗୋବରା : ଗଲ ? ଡ଼ିବିଟା ନିଭେଇ ଦେଲୁ ?
ହୀରା : ପବନରେତ ନିଭିଗଲା, ମୁଁ କ'ଣ ଫୁଙ୍କିକି ନିଭେଇ ଦେଲି ?
ଗୋବରା : ଏମିତି ଫର ଫରକି ଘଲିଲେ ଡ଼ିବି ରହିବ ?
ହୀରାବୋଉ : (ପ୍ରବେଶି) ଡିବିଟା ନିଭେଇ ଦେଲୁ ? ତୋ କାମତ ସେଇମିତି । ଏଡ଼େ ଝିଅଟେ ହେଲୁଣୁ କୋଉ କାମରେ ବାଗ ନା ବାଇସ ? କ'ଣ ଦେଖିକି ଏମିତି ଫୁଲୁଚୁ ? ସେମିତି ଯଦି ଷାଠିବାଟିଘର ଝିଅ ହେଇ ଥାଆନ୍ତୁ ... ...

ଗୋବରା : ସବୁ କଥାରେ ଗୁଡେ ବକ୍ ବକ୍ ନ ହେଲେ ତୋ ଭାତ ହଜମ ହୁଏ ନେଇଁ ।

ହୀରାବୋଉ : ତମ ମୁହଁକୁ ନାକ ଥିଲେ ତମେ ଏକଥା କୁହନ୍ତ ? ଦି ଓଳି ଦି ମୁଠା ଖାଇବାକୁ ମିଳୁ ନେଇଁ କଣନା ଭାତ ହଜମ ହଉ ନେଇଁ ।

ଗୋବରା : ତତେ ବେଶୀ ଭୋକ ହଉଚି ? ତୁ ଯେମିତି ଖାଉଚି ଖାଉଚି ହଉଚୁ, ତୋ ଛୁଆ ପିଲବି ସେମିତି ହଉଚନ୍ତି ।

ହୀରାବୋଉ : ଆଉ କ'ଣ ପାଣି ପିଇ ବଢନ୍ତେ ?

ଗୋବରା : ତୁ ଏ ଘରେ ପାଦ ଦେଲୁ ଦିନଠୁ ଅଭାବ ମତେ ଗୋଡ଼େଇଚି । ମୁଁ ଏକ ମୁହାଁ ହେଇ ଧାଇଚି ।

ହୀରାବୋଉ : ହଁ ମୁଁ ଆଇଲା ବେଳକୁ ଏଘରେ ହଣ୍ଡା ହଣ୍ଡା ସୁନା, ରୁପା ଥିଲା । ବାରି ଘର ଧାନ,ଗୁଉଳ ଭର୍ତ୍ତି ହେଇଥିଲା । ଆଉ ମୁଁ ଯେମିତି ତମ ଘରେ ପାଦ ଦେଇଚି ସେ ସବୁ ଉଭେଇ ଗଲା । କ'ଣଯେ ତମକୁ କହନ୍ତି... ... ...

ଗୋବରା : କ'ଣ ଆଉ ବାକି ରଖୁଚୁଯେ କହିବୁ ?

ହୀରାବୋଉ : ମୋ ରାଗ ଚିଡ଼ିଲେ ମୁଁ କାହାର ନୁହଁ ଜାଣିଥା । ମୋ ପାଟିକି ଯାହା ଆସିବ ମୁଁ କହିଯିବି ।

ଗୋବରା : ସତ କହିଲୁ । ତୁ ଆଇଲା ବେଳକୁ ଆମ ଘର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ଏଇଆ ଥିଲା ?

ହୀରାବୋଉ : ସେତେବେଳେ ତମେ ଏକା ଥିଲ । ଯାହା ଆଣିଲ ଠେକି ଚକୁଳିଆ ପଇମା ପରି ଏକା ଖାଇ ଦେଉଥିଲ । ଏବେ ଛୁଆ ପିଲାର ସଂସାର ହେଲା । ସାପ ବଢିଲେ ଚକ୍ର ବଢିବା ପରି ଦିନକୁ ଦିନ ଛୁଆଙ୍କ ପେଟ ବଢୁଚି ।

ଗୋବରା : ମୁଁ କଣ ବଇଚି ?

ହୀରାବୋଉ : ତମେ ବସିଲେ କେତେ ଖଟିଲେ କେତେ ? ଆମେତ ମାସରେ ଆଠ ଦିନ ଖାଡ଼ା ଖାଡ଼ା ଓପାସ । ଛୁଆଗୁଡ଼ା କେଏଁ କାଆଁ ରଡ଼ି ଛାଡୁଚନ୍ତି । ଜାମା ପେଣ୍ଟ ନାହିଁ । ଭିକାରୀ ପିଲା ପରି ଅଭେକା ହେଇ ବୁଲୁଚନ୍ତି । ମୁଁ ସିନା ଚିରା ପିନ୍ଧିବି, ବଢିଲା ଝିଅଟା କ'ଣ ପିନ୍ଧି ପଦାକୁ ବାହାରିବ ?

ହୀରା : ସବୁବେଳେ ସେଇ ପୁରୁଣା ନପଢିଲେ ତୋର ଚଳୁନେଇଁ ? ଘିତ ପା' ଙ୍କାଡ ହେଇ ଯିବ । ଚୁଲିରେ କାଉଁରିଆ କାଠି ଖଣ୍ଡେ ପକେଇ ଡିବିଟାକୁ ନଗେଇ ଦଉନଉଁ ?

ହୀରାବୋଉ : କାଉଁରିଆ କୋଉଠି ଅଛି ?

ହୀରା : ରୋଷେଇଘର କବାଟ କ'ଣରେ କାଉଁରିଆ ତେଗ ହେଇଚି ।

ହୀରାବୋଉ : ହଉ, ତୁ ସେଇଠି ଥା । ମୁଁ ଆଣୁଚି । (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ଗୋବରା : ତୋ ବୋଉର ପାଟିଟା ଆଜି କାଲି ଖରି ରାଜୁଆ ହେଇଗଲଣି ।

ହୀରା : ଅଭାବ ଲୋକର ପାଟି ସେମିତି ରାଜୁଆ ନ ହେଇ ଆଉ କ'ଣ କଅଁଳିଆ ହୁଅନ୍ତା । ସିଏ କେମିତି କେତେ ନାହିଁ ନାହିଁ ଭିତରେ ଘର ଚଳଉଚି ତୁ କ'ଣ ଜାଣିନାଉଁ ?

ହୀରାବୋଉ : (ଜଳନ୍ତା କାଉଁରିଆ ଖଣ୍ଡେ ଧରି ପ୍ରବେଶ) ଦେଖା, ଡିବିଟା ଦେଖା

ହୀରା : ଲଇକି ଲଗା ।

ହୀରାବୋଉ : ଆଉ କେମିତି ନଗେଇବି ? ଏଇଟାରେ ବି ତେଲ ନାହିଁନା କ'ଣ ?

ଗୋବରା : ସବୁ କଥାତ ତୋର ଖାଲି ନାହିଁ ।

ହୀରା : ସତକୁ ସତ ଏ ଡିବିଟାରେ ତେଲ ନାହିଁ ।

ଗୋବରା : ଘରେ କ'ଣ ଆଉ ଜମା ତେଲ ନାହିଁ ।

ହୀରାବୋଉ : ଏତେଥିରେ ମୁଁ ଗଗିବି ନେଇଁ ? କୋଉଦିନ ତମେ ଟିଣରେକି ବୋତଲରେ ତେଲ ଆଣିଚ ? ଗଲ ମଙ୍ଗଳବାର ଦିନ ଡିବି ଦିଇଟା ନେଇ ଦି ଡ଼ିବି ତେଲ ଦୋକାନରୁ ଆଣି ଥିଲ । ଆଉ କେତେ ଦିନ ଯାଆନ୍ତା ?

ଗୋବରା : ତେଲ ସରିଲଣି ବୋଲି ସଞ୍ଜ ଆଗୁରୁ ମତେ କହିଲୁ ନେଇଁ ?

ହୀରାବୋଉ : ତମେତ ରାତି ଗୁଞ୍ଜୁ ଗୁଞ୍ଜୁକି ଘରକୁ ଆସିବ, କହି ଥାଆନ୍ତି କେତେ ବେଳେ ?

ଗୋବର : ଆଉ କ'ଣ ସବୁ ନାହିଁ ?

ହୀରାବୋଉ : କାଲିକି ଗୁଡଡ ନାହିଁ । ସୋରିଷ ତେଲ, ସୋରିଷ ଆଉ ଡ଼ାଲି ଦିଆସିଲି ତ ନାହିଁ । ହଁ ଖାରସୋଡ଼ା ଦଶ ପନ୍ଦର ପଇସାର ଆଣିବ ହୀରା ନୁଗାଟା ଖରି କୋତରା ହେଲଣି ।

ହୀରା : ବାପା !

ଗୋବରା : କ'ଣ ମାଆ ?

ହୀରା : ମୋ ମୁଣ୍ଡଟା ଜଟା ହେଇ ଗଲଣି । ନଡ଼ିଆ ତେଲ ଆଣିବୁ ।

ଗୋବରା : ତେଲ ଶିଶିଟା ଆଣ ମାଆ ।

ହୀରା : ଏଇଟା ନେ ।

ହୀରାବୋଉ : ଝଅଟ ଆସିବ । ଅନ୍ଧାରରେ ଗୋଡ଼ ହାତ ବୁଲେଇ ହଉ ନେଇଁ ।

ଗୋବରା : ଦୋକାନୀ ଝଅଟ ଦେଲେ ତ ଆସିବି ?

ହୀରାବୋଉ : ତରକାରୀ ପାଇଁ କିଛି ପରିବା ନାହିଁ । ଆଳୁ ଦିଇଟା ଆଣିବ ।

ଗୋବରା : ମୁଁ ଦୋକାନକୁ ଯିବାଟା ଯେତେ ଡେରି କରିବି ସଉଦା ତାଲିକା ସେତେ ନମ୍ବିବ ।

ହୀରାବୋଉ : କିଛି ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ । ଆଳୁ ଦିଇଟା ନ ହେଲେ, ତତଲ ଭାତ ଗୁଡ଼ା କିଏ କେମିତି ଖାଇବ ଯେ ?

ହୀରା : ବାପା ! ତୁ ଗଲୁ ଡେରି କଲେ ଦୋକାନ ସିଆଡ଼େ ପଡ଼ିଯିବ ।

ଗୋବରା : ହଁ ମାଆ ମୁଁ ଯାଉଚି (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ହୀରା : ବୋଉ ଭାତ ଜାଉ ହେଲା ନା ରହିଲା ?

ହୀରାବୋଉ : ମୁଁ କ'ଣ କରିବି ?

ହୀରା : ବାପା ଆସିବା ଯାଏଁ ତୁ ଅନେଇକି ବଇଥିବୁ, ଭାତ ଗାଳିବୁ ନାହିଁ ?

ହୀରାବୋଉ : ଅନ୍ଧାରରେ କେମିତି କ'ଣ କରିବି ?

ହୀରା : ଚୁଲିରେ କାଉଁରିଆ ଦି ଖଣ୍ଡ ପକେଇ ଦେଲେ ଆଲୁଅ ହବ । ସେଇ ଆଲୁଅରେ ଭାତ ଗାଳିଦେବୁ ।

ହୀରାବୋଉ : ଭଲ କଥାଟିଏ କହିଚୁ । ଗୁହାଳ ଘରୁ ଭଲକି ଦିଖଣ୍ଡ କାଉଁରିଆ ଆଣିଲୁ ।

ହୀରା : ରୋଷେଇ ଘର କଣରେ ପା' ଅଛି ।

ହୀରାବୋଉ : ସେଠିତ ମୋଟେ ଆଉ ଦି' ତିନି ଖଣ୍ଡ ଅଛି, ସେତିକିରେ ହବ ନେଇଁ ।

ହୀରା : ନାଇଁ, ନାଇଁ ତୁ ଭଲକି ଅଣ୍ଡାଳିକି ଦେଖେ, ସେଠି ଦଶ, ପନ୍ଦର ଖଣ୍ଡ କାଉଁରିଆ ଅଛି ।

ହୀରାବୋଉ : ମୁଁ ତ ପାଉ ନେଇଁ । ତୁ ଖୋଜିକି ଦବୁ ।

ହୀରା : ଖୋଜୁନଉଁ । [ଦୁହିଁଙ୍କର ରୋଷେଇ ଘର ଆଡ଼କୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ ।]

ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଲୋକ

(ଗୋବରା ଘର । ଗୋବରା ସାନପୁଅ ଚନ୍ଦରା ପିଣ୍ଡା ତଳ ଦୁଆରେ ଗଡ଼ି ଘଡ଼ି କାନ୍ଦୁଛି ।)

ଚନ୍ଦରା : ଏଁ...... ଏଁ ମନ୍ଦରା ମଲା । ଆଜି ମନ୍ଦରାକୁ କୁକୁର ଘୋଷାରିଲା । ଏଁ...... ଏଁ...... ମନ୍ଦାରାକୁ କାଲ ସାନ୍ତୁଗୁଣ୍ଡା ଖାଇଲେ । (କେହି ନ ଶୁଣିବାରୁ କାନ୍ଦ ବନ୍ଦକରି) ବୋଉ ଲେ ! ଏ ବୋଉ ! ବୋଉଲେ ! (ଖୁବ୍ ଗର୍ଜନ କରି) ବୋଉ ! ତୁ କାଲୁଣି ହେଲୁଣି କି ? ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ ! ତତେ ବାଘ ଖାଇଲଣି କି ?

ହୀରାବୋଉ : (ପ୍ରବେଶି) ଆରେ ଚନ୍ଦରା ! କିରେ ତଳେ ଗଡ଼ିକି ଏମିତି ତଣ୍ଟି ଫଟେଇ ଚିରାହାଉଚୁ କାହିଁକି ? ତୋ ଜାମା ପେଣ୍ଟ କ'ଣ ହେଇଣି ? ମୁଁ ଆଉ ଏତେ ସଫା କରି ପାରିବି ନେଇଁ ।

ଚନ୍ଦରା : ଏଁ...... ଏଁ..... (ଜୋର୍‌ରେ କାନ୍ଦିଲା)

ହୀରାବୋଉ : କିଏ ତତେ ମାଇଲା ?

ଚନ୍ଦରା : ମନ୍ଦରା ଆଜି ମଲା ।

ହୀରାବୋଉ : ଛି, ଏମିତି କହନ୍ତି ? ସିଏ ପରା ତୋ ଭାଇ ।

ଚନ୍ଦରା : ସିଏ ମୋ ପିଠା କାହିଁକି ନେଇଗଲା ? ମୁଁ ତାକୁ ଭାଇ ଡାକିବି ନେଇଁ ।

ହୀରାବୋଉ : ମୁଁ ପା କଇଥିଲି ତୁ ନୁହେଇକି ଖାଇବୁ ବୋଲି ।

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ କ'ଣ ତାକୁ ଦେଖେଇଛି ? ମୁଁ ଯେମିତି ପିଠାଟା ଧରିକି ଅଇଚି, ସିଏ କୋଉଠି ଥିଲା ମୋ ହାତରୁ ପିଠାଟାକୁ ଟାଣି ନେଇ ପଳେଇଲା ।

ହୀରାବୋଉ : ସିଏ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ?

ଚନ୍ଦରା : ସିଏ କୁଆଡ଼େ ପଳେଇଲା ।

ହୀରାବୋଉ : ସିଏ ଅସୁ ମୁଁ ତାକୁ ମାରିବି ।

ଚନ୍ଦରା : ନାଇଁ ତୁ ଧରିବୁ, ମୁଁ ତାକୁ ମାରିବି ।

ହୀରାବୋଉ : ସିଏ ପା ତୋ ବଡ଼ଭାଇ । ବଡ଼ଭାଇକୁ କ'ଣ ମାରନ୍ତି ?

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ମୋର ଖାଉଥିଲି, ସିଏ କାହିଁକି ମୋ ହାତରୁ ଛଡ଼େଇକି ନେଇଗଲା ?

ହୀରାବୋଉ : ମୁଁ ତାକୁ ମାରିବି । ତୋ ଆଗରେ ମାରିବି ।

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ଯେତେଟା କହିବି ସେତେଟା ମାରିବୁ ।

ହୀରାବୋଉ : ହଁ ।

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ଯେତେ ଜୋର୍‌ରେ କହିବି ସେତେ ଜୋର୍‌ରେ ମାରିବୁ ।

ହୀରାବୋଉ : ହଉ ହେଲା ।

ଚନ୍ଦରା : ମତେ କ'ଣ ଦେ ମୁଁ ଖାଇବି ।

ହୀରାବୋଉ : କ'ଣ ଖାଇବୁ ?

ଚନ୍ଦରା : ପିଠା ଦେ ।

ହୀରାବୋଉ : ପିଠା ଆଉ କ'ଣ ଅଛି ?

ଚନ୍ଦରା : ମିଠେଇ ଦେ ।

ହୀରାବୋଉ : ମିଠେଇ କୁଆଡୁ ଆସିବ ?

ଚନ୍ଦରା : ଚୁଡ଼ା ଦେ ।

ହୀରାବୋଉ : ଚୁଡ଼ା କାହିଁ ?

ଚନ୍ଦରା : ମୁଢ଼ି ଦେ ।

ହୀରାବୋଉ : ମୁଢ଼ି କୋଉଠୁ ଆଣିବି ?

ଚନ୍ଦରା : କିଛି ତ ନାହିଁ, ଆଉ କ'ଣ ଖାଇବି ?

ହୀରାବୋଉ : ଚନ୍ଦରା ମୋର ସୁନା ପୁଅ, ସିଏ ତାର ପଖାଳ ଖାଇ ଦବ ।

ଚନ୍ଦରା : ଏତେ ସକାଳୁ ମୁଁ ପଖାଳ ଖାଇବି ନେଇଁ, ନିଦ ମାଡ଼ିବ ।

ହୀରାବୋଉ : ରାତି ଯାକ ଶୋଇ ଶୋଇ ଏଇନେ ଉଠୁଚୁ । ପୁଣି ନିଦ ମାଡ଼ିବ ?

ଚନ୍ଦରା : ହଉ ଦେ । କ'ଣ ନଗେଇ ଖାଇବି ?

ହୀରାବୋଉ : ଆମ୍ବୁଲ ନଗେଇ ଖାଇ ଦବୁ । ଭରି ବଢ଼ିଆ ହବ । (ପୋଟିରେ ଟାକରା ଫୁଟେଇଲେ)

ଚନ୍ଦରା : ନାଇଁ ମୋର ଏବୁଟିବେଳେ ସେଇ ଶୁକୁଟି ଆମ୍ବୁଲ ନଗେଇ ଖାଇବି ନେଇଁ । ମୋ ଦାନ୍ତ ପରଶ ହବ ।

ହୀରାବୋଉ : ଆଉ କ'ଣ ନଗେଇଁ ଖାଇବୁ ?

ଚନ୍ଦରା : ଆଳୁ କି ବାଇଗଣ ପୋଡ଼ି ଦେ ।

ହୀରାବୋଉ : ଆଳୁ ନାହିଁ କି ବାଇଗଣ ନାହିଁ ।
ଚନ୍ଦରା : କାକୁଡ଼ି ଦୋଉନୁ ?
ହୀରାବୋଉ : କାକୁଡ଼ି ନାହିଁ ।
ଚନ୍ଦରା : କିଛି ବୋଲି ତ କିଛି ନାହିଁ, କ'ଣ ନଗେଇ ଖାଇବି ?
ହୀରାବୋଉ : ଗୋଟେ ବଡ଼ି ଅଛି । ସେଇଟା ଝୋଳ କରି ଖାଇ ଦବୁ ।
ଚନ୍ଦରା : ସେ ବଡ଼ିଟା କ'ଣ ଅଛି କି ?
ହୀରାବୋଉ : ଆଉ କ'ଣ ହେଲା ?
ଚନ୍ଦରା : ସେଇଟାକୁ ମୁଁ ଖାଇ ଦେଇଛି ।
ହୀରାବୋଉ : ଖାଲି ପାଟିରେ କାହିଁକି ଖାଉଥିଲୁ ? ଯେତେ ଯାହା ଖାଇଲେ ତ ତମକୁ ଅଣ୍ଟିଲା ନାହିଁ । ଏଥର ଗୁଳ ଓଳରି ନଡ଼ା ଖାଆ ।
[ଏତିକି ବେଳେ ଆସିଛନ୍ତି ଗୋବରା । ଗୋବର ଗୋଟାଉ ଥିଲା, ହାତରେ ଗୋବର ଲାଗିଛି]
ଗୋବରା : କାହାକୁ ଗୁଳ ଓଳରିକି ଖାଇବାକୁ ଦୋଉଚୁ ?
ଚନ୍ଦରା : ବାପା ! ବୋଉ ମତେ କୋଉଚି ନଡ଼ା ଖାଆ । ମୁଁ କ'ଣ ଗାଇ ହେଇଚି ନଡ଼ା ଖାଇବି ?
ଗୋବରା : ଛୁଆଟାକୁ ଏମିତି କହନ୍ତି ?
ହୀରାବୋଉ : ତମେ ତମ ଛୁଆକୁ ସମାଳ, ମୁଁ ଆଉ ପାରିବି ନେଇଁ ।
ଗୋବରା : କ'ଣ ହେଇଚି ?
ହୀରାବୋଉ : ଛୁଆ ଖଣ୍ଡେ, ସିଏ ପୁଣି ଦୁନିଆ ଯାକର ପୁରାଣ ବାହାର କରୁଚି ।
ଚନ୍ଦରା : ବାପା କଇବି, ମୁଁ ସକାଳୁ କିଛି ଖାଇ ନେଇଁ । ଦେଖେ ବାପା, ମୋ ପେଟ କେମିତି ଭିତରକୁ ପଶି ଯାଇଚି । (ପେଟ ଦେଖେଇଲା)
ଗୋବରା : ତତେ ବୋଉ କିଛି ଦେଇ ନେଇଁ ?
ଚନ୍ଦରା : ବୋଉ ମୋତେ ଗୋଟେ ପିଠା ଦେଇଥିଲା । ମୋ ଠୋଉଁ ଭାଇ ଛଡ଼େଇକି ଖାଇଦେଲା । ମୁଁ ଖାଇବାକୁ ମାଗିଲାଠୁଁ ବୋଉ ମତେ କୋଉଚି ନଡ଼ା ଖାଆ ।
ଗୋବରା : ଛୁଆଟାକୁ ଏମିତି କଥା କହିବା ଠିକ୍ ନୁହଁ ।
ହୀରାବୋଉ : ଏଇଟା ଖାଇବି ନେଇଁ, ସେଇଟା ଖାଇବି ନେଇଁ । ପଖାଳ ଖାଇଲେ ନିଦ ମାଡ଼ିବ, ଗଟା ଖାଇଲେ ଦାନ୍ତ ପରାଣ ହବ । ମୁଁ

ଆଉ କୋଉଠୁ କ'ଣ ଆଣିକି ଦେବି ?

ଗୋବରା : ତା' ବୋଲି କଇବୁ ନଡ଼ା ଖାଆ ?

ହୀରାବୋଉ : ସିଏ ମତେ ଚିଡ଼େଇଲ ରାଗରେ କଇଦେଲି ।

ଚନ୍ଦରା : କ'ଣ ତତେ ଚିଡ଼େଇଲି ? ମୁଁ ତ ଖାଇବାକୁ ମାଗିଲି ।

ହୀରାବୋଉ : ପଖାଳ ଅଛି ବାଢ଼ି ଆଣିବୁ ଖାଇଦବୁ । ଏତେ ଫେଚେକାମି କାଇଁକି ବାହାର କରୁଚୁ ?

ଗୋବରା : ରହ, ଛୁଆଟା ସାଙ୍ଗେରେ ଆଉ ଲଗାନା । ଦେଲୁ, ମୋ ହାତକୁ ପାଣି ମନ୍ଦେ ଟେକି ଦେଲୁ, ଗୋବର ହାତଟା ଧୋଇ ହେଇପଡ଼େ, ମୋ ଅଣ୍ଟାରେ ସୁଲକିଟାଏ ଥିଲ ତାକୁ ଦିଏ, ସିଏ ମୁଢ଼ି କିଣିକି ଖାଇବ ।

ହୀରାବୋଉ : ତମେ ଠିଆ ହୁଅ, ମୁଁ ପାଣି ଆଣୁଚି । (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ଚନ୍ଦରା : ବାପା, ପଇସା କୋଉଠି ଅଛି କୋଉ ନୋଉଁ ମୁଁ ଫଟେଇକି ନେଇଯିବି । (ଚନ୍ଦର ଗୋବରାର ଅଣ୍ଟାରେ ହାତ ମାରିଲ)

ଗୋବରା : ରହ, ତୁ ଏମିତି ବେସ୍ତ ହୋଉଚୁ କାଇଁକି ? ଆରେ ରହ ଅଣ୍ଟାରେ ହାତ ମାରନା । ତୁ ଚୁପ୍ ହେଇ ଠିଆ ହୋ, ମୁଁ ହାତ ଧୋଇଲେ ଦେବି ।

ହୀରାବୋଉ : (ପ୍ରବେଶି) ବାହାରକୁ ହାତ ଦେଖା । (ହାତରେ ପାଣି ଢାଳିଲ) ହଁ, ଆଉ ଟିକେ ତଳକୁ ଦେଖା, ମୋ ଉପରକୁ ପାଣି ଛିଟୁକୁଚି ।

ଗୋବରା : ରହ, ଏକା ବେଳକେ ସବୁ ପାଣି ଢାଳି ଦଉଚୁ କାଇଁକି ? ଆସ୍ତେ ଢାଳ । ହଁ... ହଁ... ସେତିକି, ସେତିକି । ଆଉ ଦରକାର ନାହିଁ ।

ଚନ୍ଦରା : ବାପା ପଇସା ଦେ ।

ଗୋବରା : ରହ, ହାତଟା ପୋଛି ହେଇ ସାରେ ।

ଚନ୍ଦରା : ଝଅଟ ଦେ ।

ଗୋବରା : (ହାତ ପୋଛି ହୋଇ ଅଣ୍ଟାରୁ ଗାମୁଛା କାଢ଼ି କାନ୍ଧରେ ପକାଇଲେ ଅଣ୍ଟାରୁ ପଇସା କାଢ଼ି) ନେ... ।

ଚନ୍ଦରା : କମାରୁ ପଚିଶ ପଇସା ? ପଚିଶ ପଇସାରେ କମା ଦଶ କୋଡ଼ିଏଟା ମୁଢ଼ି ହବ ।

ଗୋବରା : ଆଉ ପଇସା ନାହିଁ ।
ଚନ୍ଦରା : ହେଲ ତୋ ଅଣ୍ଟାରେ ଆଉରି ବେଶି ପଇସା ଅଛି । (ଗୋବରାର ଅଣ୍ଟାରେ ଥିବା ପଇସାରେ ଚନ୍ଦରା ହାତ ମାରି ଦେଲ)
ଗୋବରା : ରହ ମୋ ଅଣ୍ଟାରେ ହାତ ମାରନା ।
ହୀରାବୋଉ : ତାକୁ ଆଉ ଦଶଟା ପଇସା ଦିଅ, ସିଏ ଯାଉ ।
ଗୋବରା : (ଅଣ୍ଟାରୁ ବାହାର କରି) ହଉ ନେ, ଯା ।
ଚନ୍ଦରା : ପଚିଶ, ଦଶ କେତେ ହେଲ ବୋଉ ?
ହୀରାବୋଉ : ତୁ ଯାଉଚୁନା ?
ଗୋବରା : ଯା ମୁଢ଼ି ଖାଇ ଦେଇ ସ୍କୁଲକୁ ପଳେଇବୁ ।
ଚନ୍ଦରା : ଏଇ ଚିରା ପେଣ୍ଟ ପିନ୍ଧି ମୁଁ ଇସ୍କୁଲୁକୁ ଯିବି ନେଇଁ ।
ହୀରାବୋଉ : ଆଉ କ'ଣ ତୋ ପେଇଁ ଏଇନେ ଗୋଟେ ନୂଆ ପେଣ୍ଟ୍ ଆସିବ ?
ଗୋବରା : ତୁ ଆଜି ଯା । ମୁଁ କାଲି ସିଲେଇ କରି ଆଣିବି ।
ଚନ୍ଦରା : ମୋର ଜମା ଗୋଟେ ପେଣ୍ଟ ସେଇଟା ପୁଣି ଚିରା । ମୋ ପେଇଁ ଗୋଟେ ନୂଆ ପେଣ୍ଟ ......
ଗୋବରା : ହଉ, ତୁ ସ୍କୁଲକୁ ଯା, ଆର ହାଟ ପାଳିକି ଆଣିବି ।
ଚନ୍ଦରା : ଏମିତି କେତେ ହାଟ ପାଳି ଗଲଣି ।
ଗୋବରା : ନାଇଁ ଆର ହାଟ ପାଳିକୁ ନିଶ୍ଚେ ଆଣିବି । ତୁ ସ୍କୁଲକୁ ଯା ।
ଚନ୍ଦରା : ନିଶ୍ଚେ ଆଣିବୁ । ନ ଆଣିଲେ ମୁଁ ଆଉ ଇସ୍କୁଲକୁ ଯିବି ନେଇଁ କହି ଦଉଚି । (ପ୍ରସ୍ଥାନ)
ଗୋବରା : ହଉ ।
ହୀରାବୋଉ : ତମେ ସବୁବେଳେ ଘରେ ରହନ୍ତ କି ଦେଖନ୍ତ । ପୋଉଠୁ ଯାହା ଦେଖୁ ଆଉଚନ୍ତି ସେ ଜିନିଷ ପେଇଁ ମତେ ଝୁଣି ପକଉଚନ୍ତି । ତମେ ଥିଲ ବୋଲିନା, ନହେଲେ କ'ଣ ଏତେ ସହଜରେ ସିଏ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତା ?
ଗୋବରା : ହୀରା କୁଆଡ଼େ ଗଲ ?
ହୀରାବୋଉ : ପାରା ଘରକୁ ଯାଇଚି ।
ଗୋବରା : କାଇଁକି ?
ହୀରାବୋଉ : ତମକୁ କେତେ ଥର କଇଲିଣି ମୋର ଯାହା ହଉ ପଛେ ତା'

ପେଣ୍ଟି ଖଣ୍ଡେ ଶାଢ଼ି ଆଣ । ଖଣ୍ଡେ ଶାଢ଼ି ଧୋଇ ଶୁଖେଇ ଆଉ ମାସ ହେଲା ସିଏ ପିନ୍ଧୁଚି । ଆଜି ବସି ପଡ଼ିଲା ବେଳକୁ ଏଡ଼େ ଖଣ୍ଡେ ଫାଟି ଗଲା ।

ଗୋବରା : ସିଏତ ସବୁ କାମରେ ଖାଲି ଫର ଫର ହଉଚି, ଚିରିବ ନେଇଁ ?

ହୀରାବୋଉ : କପାସିଆ, ଛମାସିଆ । ଖଣ୍ଡେ ଶାଢ଼ି ଏତେ ଦିନ ପିନ୍ଧିଲା ଆଉ କେତେ ଦିନ ପିନ୍ଧନ୍ତା ?

ଗୋବରା : ସିଏ ପାଗ ଘରକୁ କାହିଁକି ଯାଇଚି ?

ହୀରାବୋଉ : କ'ଣ ଅଛି ଏ ଘରେ ? ସୂତା ଖଣ୍ଡେ ପେନ୍ଥି ଯା' ଘରୁ ତା' ଘରୁ ହବାକୁ ପଡୁଚି ।

ଗୋବରା : ହଉ ସିଏ ଯୁଆଡ଼େ ଯାଇଚି ଯାଉ । ଆଣିଲୁ କ'ଣ ଅଛି ଖାଇବାକୁ ।

ହୀରାବୋଉ : ପଖାଳ ଦିଇଟା ଅଛି । ମୁଁ ତ ଏଯାଏ ଖାଧେଇ ନେଇଁ । ହୀରାକୁ ଡାକେ ସିଏ ବାଢ଼ି ଦବ । (ବଡ଼ ପାଟିରେ ଡାକିଲା) ହୀରାଲୋ... ଏ ହୀରା... ... ଆଲୋ ଏ ହୀରା... ... (ଡାକି ଡାକି ଚାଲିଗଲେ । ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ମଞ୍ଚ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଗଲା)

ତୃତୀୟ ଆଲୋକ

(ଗୋବରର ସେଇ ଘର । ସମୟ ସନ୍ଧ୍ୟା)

ଅନାଦି (ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇ) ଗୋବର ! ଗୋବର ! ଗୋବର ଘରେ ଅଛୁକି ?

ଗୋବର (ବାହାରକୁ ଆସି) କିଏ ଅନାଦି ଭାଇ ? ଆସ ଏଇ ପିଣ୍ଡା ଉପରକୁ ଆସ ।

ଅନାଦି ନାଇଁ ତୁ ଏଇଠିକି ଆ । ଠିଆ ଠିଆ ପଦେ କଥା ହେଇ ମୁଁ ପଳେଇବି । (କହି କହି ଘର ଭିତରକୁ ଆସିଲେ)

ଗୋବର ବସନ୍ତୁ, ଘରେ ଏମିତି କି କାମ ଅଛିକି ?

ଅନାଦି ଗାଈ ନୋଉଛଟା ବେଳଟା, ଗାଈ ଗୋରୁ ସାଇଟିବ କିଏ ?

ଗୋବର କାହିଁକି ? ତମ ପୁଅସବୁ କୁଆଡେ ଗଲେକି ?

ଅନାଦି ତାଙ୍କ କଥା କହନା

ଗୋବର କାହିଁକି ?

ଅନାଦି ବଡ଼ଟାକୁ ଏତେ ପାଠ ପଢେଇଲି ଶେଷରେ ସେଟା ଇଫଙ୍ଗା ହେଇଗଲା ।

ଗୋବର ପରେଶଚ ଭଲ ପଢୁଥିଲା ?

ଅନାଦି ବେ ପାଶ୍ କରି ବୁଲୁଚି । କେତେ ନାଇଁ କେତେ ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ ଦେଲାଣି ଗ୍ଗକିରି ନା ଫାକିରି ।

ଗୋବର ଆଉ ନରେଶ ?

ଅନାଦି ସେଇଟା କ'ଣ ଯାତ୍ରା ଦଳରେ ମିଶିଚି ଯେ ଦିନରାତି ସେଇ ଆଖେଡା ଘରେ । (ପିଣ୍ଡା ଉପରେ ବସିଲେ ।)

ଗୋବର ଆଲୋ ଏ ମାଆ ହୀରା ! ସପ ଖଣ୍ଡେ ପିଣ୍ଡାରେ ପକେଇଲୁ ।

ହୀରା (ଘର ଭିତରୁ) ନୋଉଚି ବାପା ।

ଅନାଦି ଥାଉ, ଖାଲି ପିଣ୍ଡାରେ ବସିଲେ କ'ଣ ହବ ନେଇଁ ?

ହୀରା (ସପ ଧରି ପ୍ରବେଶ) ନେ ବାପା ।

ଗୋବରା	:	ଟିକେ ଭଠ ଅନାଦି ଭଇ । ସପ ଟା ଟିକେ ବିଛେଇ ଦଇ ।
ଅନାଦି	:	ଥାଉ, ମାଆ । ଆମେ ବିଛେଇ ଦବୁ ।
ଗୋବରା		ସିଏ ବିଛେଇ ଦଇ । (ହୀରା ସପ ବିଛାଇ ଦେଲା)
ଅନାଦି		ହେଇ, ହେଇ । ତୁ ଯାଆ ମା । (ହୀରାର ପ୍ରସ୍ଥାନ)
ଗୋବରା		କୁଆଡ଼େ କେମିତି ଗଡ଼ି ପଡ଼ିଲ ଅନାଦିଭଇ ।
ଅନାଦି	:	ନାଇଁ, ଏଇ ଧନୁବାବୁ କହୁଥିଲେ, ଗୋବରା ହାତ କାମ ଭରି ଭଲ । ତୁ ତାଙ୍କର ନୂଆ ଘରର ଯୋଉ କବାଟ, ଚଉକାଠ, ଝରକା ତିଆରି କରିଥିଲୁ ସେ ସବୁ ଭରି ସୁନ୍ଦର ହେଇଚି ।
ଗୋବରା		ହଁ, କାଠ ଭଲ ହେଲେ ଜିନିଷ ଭଲ ହବ ।
ଅନାଦି	:	କାଠ ଭଲ ହେଲେ କ'ଣ ଭଲ ହେଇଯିବ ? ସେଇ ଏକା କାଠତ ନାଗେଟି ତାଙ୍କ ଦାଣ୍ଡଘରେ, ତୋ କାମ ସାଙ୍ଗରେ ସିଏ କ'ଣ ନାଗିବ ?
ଗୋବରା		ମୁଁ କୋଉ ବଡ଼େଇ ହେଇଚି ? ଅନୁମାନ କରିକି କରୁ କରୁ ଯାହା ଯେମିତି ହେଇଚି ।
ଅନାଦି	:	କୋଉ ବଢେଇ ତୋ କାମ ସାଙ୍ଗରେ କାମ ନଗେଇ ଦବ ?
ଗୋବରା		ଧନୁ ବାବୁଘର ଆଉ କ'ଣ କାଠ ଜିନିଷ ହବକି ?
ଅନାଦି		ନାଇଁଯେ... କାଲି ପୋଖରୀ ତୁଠରେ ସିଏ ତୋ କଥା କହୁଥିଲେ ।
ଗୋବରା		ଆଉ କ'ଣ ସବୁ କହୁଥିଲେ ?
ଅନାଦି	:	ତୋ ପେଇଁ ମନଦୁଃଖ କରୁଥିଲେ ।
ଗୋବରା	:	ମୋ ପେଇଁ ?
ଅନାଦି		ହଁ । କହୁଥିଲେ – ଗୋବରର ଜାତି ଗଲା ପେଟ ପୂରିଲା ନାହିଁ ।
ଗୋବରା	:	ମୁ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନେଇଁ ଅନାଦି ଭଇ । କ'ଣ ଜାତିଗଲା ?
ଅନାଦି		ଏମିତି ଅନେକ କଥା ନିଜ ଆଖିକୁ ଦେଖାଯାଏ ନେଇଁ କି ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝେଇ ନଦେଲେ ଯାଏ ବୁଝିହୁଏ ନାହିଁ । ଗାଆଁ ଦାଣ୍ଡକୁ ଅନେଇଲୁ, କେତେ ହଳ ଗ୍ଳଲିଚି । ତୋର ଯଦି ଜମିବାଡ଼ି ଥାଆନ୍ତା ନିଜ ବେଉସା ଛାଡି ତୁ ଆଜି ପରଘରେ ନିହାଣ ମୁଗୁର ଧରି ଠୁକୁ ଠୁକୁ କରୁ ଥାଆନ୍ତୁ ?
ଗୋବରା		[ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ୱାସ ପକେଇ] ମୋ ଭଗ୍ୟ ।

ଅନାଦି : ବଢ଼େଇ କାମଟା ସେମିତି କିଛି ଖରାପ କାମ ନୁହଁ ଯେ ହେଲେ..... ସେଥିରେ ଯଦି କୁଟୁମ୍ବ ପୋଷି ହଉ ଥାଆନ୍ତା ତାହେଲେ ଖଡିବାର କିଛି ନଥିଲା ।

ଗୋବରା : ସବୁଦିନେ କାମ ମିଳିଲେ ଯାହା ଯେମିତି ହୁଅନ୍ତା । ଆଉ ଏ କାମ କରି ଯାହା ଯେମିତି ମିଳୁଚି ଚଳି ଯାଆନ୍ତା ।

ଗୋବରା : ସେତକ ଥିଲେ ମୁଁ ଏକାମ କାହିଁ କି କରନ୍ତି ?

ଅନାଦି : ଭୋକ ଉପାସରେ ଏମିତି ଆଉ କେତେ ଦିନ ଖଟିବୁ ?

ଗୋବରା : ଧାର, ଉଧାର, କରଜ ଦାମ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ ।

ଅନାଦି : ତୁ ଖାଆ ନଖାଆ କିଏ ଦେଖୁଚି ନା ଜାଣୁଚି ? ହେଲେ ଏ ବଡିଲା ଝିଅଟାକୁ ଆଉ କେତେ ଦିନ ଘରେ ରଖିବୁ ?

ଗୋବରା : ସେଇ କଥା ଭାବି ଭାବି ମୋ ଆଖିକି ନିଦ ନାହିଁକି ପେଟକୁ ଭୋକ ନାହିଁ ।

ଅନାଦି : ଦିନକୁ ଦିନ ଅଭାବ ବଢ଼ିବ ପଛେ କମିବ ନେଇଁ । ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାରୁ ଯାହା ଯେମିତି ହଉଚି ତାକୁ ଉଠେଇ ଦେ ।

ଗୋବରା : କ'ଣ ଅଛି ? କେମିତି ବାହାଘର କରିବି ? ହାଣବୋଉର ଯାହା ଜିନିଷ ଥିଲା ସେ ସବୁ ଗଲା ବାତ୍ୟା ବରଷ ବିକି ହେଇ ଯାଇଚି । ଜମିବାଡ଼ିତ ବାଡ଼ି ଗୋବରରେ ଗୋବେ ନାହିଁ । ଥିଲେ ଅବା କୋଉଠି ବନ୍ଧାଛନ୍ଦା ପକେଇ କ'ଣ କରି ଥାଆନ୍ତି ।

ଅନାଦି : ହୀରା ପରି ସୁନ୍ଦର ଝିଅ ପେଇଁ ଯୌତୁକ କ'ଣ ଦରକାର ?

ଗୋବରା : ଯୋଉତୁକ ବିନା ଦରକାର ନାହିଁ, ବାହାଘର ପେଇଁ ଟଙ୍କା ପଇସା ଦରକାର ନାହିଁ ?

ଅନାଦି : ତୁ ସେ ସବୁ ପେଇଁ ଭବନା କରନା । ସେ ସବୁ ଆପେ ଆପେ ଠିକ୍ ହେଇ ଯିବ ।

ଗୋବରା : ଆପେ ଆପେ ହେଇଯିବ ?

ଅନାଦି : ତୁ କ'ଣ ପାଇବୁ ? ମୁଁ କଥା ଦଉଚି ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସେ କଥା ବୁଝିବି । ଓଲଗିଲ ଘର କ'ଣ କେବେ ଅଛାଉଣି ରହିଚି ? ତୁ ଖାଲି ହଁ ମାରିଲେ ହେଲା ।

ଗୋବରା : କୋଉଠି ଠିକ୍ କରିଚ କହିଲ ?

ଅନାଦି : କୋଉଠି କ'ଣମ, ଆମ ଗାଁଆରେ ।

ଗୋବରା : ଆମ ଗାଁଆରେ ?

ଅନାଦି : ହଁ, ଆମ ଗାଆଁରେ ।

ଗୋବରା : ଆମ ଗାଆଁରେ କାହାଘର ?

ଅନାଦି : ଆମ ଗାଆଁର ସବୁଠୁ ନାମଦାଦା ଘର ।

ଗୋବରା : ସବୁଠୁ ନାମଦାଦା ଘର ?

ଅନାଦି : ହଁ ।

ଗୋବରା : କାହାଘର ?

ଅନାଦି : ଧନୀ ବାବୁଙ୍କ ଘର ।

ଗୋବରା : ତମ ମୁଣ୍ଡ କ'ଣ ଖରାପ ହେଲାଣି ? ତାଙ୍କରତ ପୁଅପାଟି ନାହାଁନ୍ତି ଆଉ କାହା କଥା କହୁଚ ?

ଅନାଦି : ତାଙ୍କର ପୁଅ ପାଟି ନଥିଲେ କ'ଣ ହେଲା ? ଅତକାଟଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଛି ?

ଗୋବରା : ସେଥିରୁ ଆମକୁ କ'ଣ ମିଳିବ ? ସିଏ କ'ଣ କାହାକୁ ପୋଷ୍ୟପୁତ୍ର କରି ଆଣିଲେକି ?

ଅନାଦି : ତାଙ୍କୁ ଏମିତି ବୟସ କେତେ ହେଲାକି ? ହେଉ ହେଉ ପଚିଶ୍ଲିଶ ହବ । ସିଏ ଗ୍ରହିଲେ ତାଙ୍କର କ'ଣ ପୁଅ ହବ ନେଇଁ ଯେ ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର କରିବେ ?

ଗୋବରା : ତମେ କ'ଣଯେ କୁହ ଅନାଦି ଭାଇ ? ତାଙ୍କର ପୁଅ ହବ କୋଉ-ଦିନ, ସିଏ ବାହାହବ କୋଉଦିନ ?

ଅନାଦି : ମୁଁ ଯାହା କୁହେ ଠିକ୍ କୁହେ । ତୁ ବୁଝିବା ଭୁଲ ।

ଗୋବରା : ମୁଁ ତ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନେଇଁ ।

ଅନାଦି : ଏଥିରେ ନ ବୁଝିବାରେ କ'ଣ ରହିଲା ? ଧନୀବାବୁଙ୍କର ପିଲାପିଲି ହଉ ନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ଆଉ ଥରେ ବାହା ହେବେ ।

ଗୋବରା : କ'ଣ କହିଲ ? ମୋର ପିଲା ଝିଅଟାକୁ ମୁଁ ପଚାଶ ବର୍ଷର ବୁଢା ହାତରେ ଟେକି ଦେବି ?

ଅନାଦି : ତୋ ଝିଅ ସୁଖରେ ରହିବ ।

ଗୋବରା : ତମର ପା' ଗୋଟେ ଝିଅ ଅଛି । ତମେ କ'ଣ ନିଜ ଝିଅଟାକୁ ଏମିତି ଗୋଟେ ବୁଢା ବେକରେ ଗଳେଇ ଦେଇ ପାରିବ ?

ଅନାଦି : ଆରେ ତୁ ଏମିତି ରାଗୁଚୁ କାଇଁକି ? କଥାଟା ଟିକେ ମନରେ ଗଣ୍ଠା । ଖାଲି ତୋ ଝିଅ ସୁଖରେ ରହିବ ନେଇଁ, ତୋରବି ଅଭାବ ଅସୁବିଧା କିଛି ରହିବ ନେଇଁ ।

ଗୋବରା : ଖବର ଦାର ଏମିତି କଥା ଆଉ ଦିନେ ଯେମିତି ନ କୁହ । ଧନୀ ବିଶ୍ୱାଳ ଝପଟି ଖାଇବାକୁ ତମ ଜିଭ ଯଦି ହଳହଳ ହଉଚି ତମ ନିଜ ଝିଅକୁ ଦେଇପକା ।

ଅନାଦି : ବେଳ ଆସିଲେ ମୋ କଥା ଦେଖିବୁ । ହେଲେ ସେତେବେଳକୁ ନେଡ଼ିଗୁଡ କହୁଣିକି ବୋହି ଯାଇଥିବ ।

ଗୋବରା : ଗରିବ ହେଲୁ ବୋଲି ଆମର କ'ଣ ବୁଦ୍ଧି, ଅକଲ ପସନ୍ଦ କିଛି ନାହିଁ ?

ଅନାଦି : ବୁଦ୍ଧି ଅକଲ, ପସନ୍ଦକୁ ଧରିକି ବଇଥା, ଝିଅକୁ ବୁଢ଼ୀ କରୁଥା ।

ଗୋବରା : ତମ ମୁରବି ପଣିଆ ସେତିକି ଥାଉ ।

ଅନାଦି : ମୁଁ ଯାଉଚି ଗୋବର । କଥାଟାକୁ ମନରେ ନୋଉଟେଇ ପୋଉଟେଇ ଦେଖିବୁ ।

ଗୋବରା : ଯିବା ଆଗରୁ ତମେ ମୋ କଥାଟାବି ଶୁଣିଯାଇଥା । ତମେ ଘରେ ଭଇକି ଦେଖିବ ତମ ଝିଅ ରେବତୀକୁ ଧନୀବାବୁଙ୍କୁ ବାହାକରି ଦେଲେ ତମର ସେଥିରେ ଫାଇଦା ହବକି ନାହିଁ ।

ଅନାଦି : ରହରେ ପୁଅ, ମୁଁ ଦେଖିବି ତୁ କୋଉ ରଜାପୁଅ ସାଙ୍ଗରେ ଝିଅକୁ ବାହା କରିବୁ । (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ହୀରାବୋଉ : (ପ୍ରବେଶି) ସମିତିକିତ ନିଜର ବୋଲି କୁଣ୍ଢେଇ ଥାଅ, ଏବେ ଲୋକ ଚିହ୍ନ ।

ଗୋବରା : କାହାକୁ ଆଜି କାଲି ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ସୁତୁରେଇ ସୁତୁରେଇ ଅଣ୍ଟିରେ ପଶିବେ, ତଣ୍ଟି କାଟି ଦେଇ କୋଉ ମାରଗରେ ପଳେଇବେ ।

ହୀରାବୋଉ : ତମ ଭଳିଆ ଓଲ ଲୋକକୁ ଯିଏ ନାଇଁ ସିଏ ଠକିବ ।

ଗୋବରା : ମୁଁ ଓଲ, ତୁ ଭାରି ଗ୍ୟାଞ୍ଜଶଟା ?

ହୀରାବୋଉ : ତମେ ଓଝ ନ ହେଇ ଥିଲେ ସିଏ ଏମିତି କଉ ଥାଆନ୍ତେ ନା ତମେ ଶୁଣି ଥାଆନ୍ତ ?

ଗୋବରା : ଆଉ ତୁ ହେଇଥିଲେ କ'ଣ କରି ଥାଆନ୍ତୁ ?

ହୀରାବୋଉ : ମୁଁ ହେଇଥିଲେ ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଭଙ୍ଗିଦେଇ ଥାଆନ୍ତି । ସିଏ ଆମକୁ କ'ଣ ବୋଲି ପାଇଛେଣି କି ?

ଗୋବରା : ମୁଁ ବି କିଛି କମ କଥା କହି ନେଇଁ ? ମଣିଷ ହେଇଥିଲେ ବୁଝିବ ।

ହୀରାବୋଉ : ତାଙ୍କ ଚମ ଭଳି ବଧିର । ତାଙ୍କୁ ଆହୁରି କଡା ଓଷଦ ଦରକାର ।

ଗୋବରା : ହଉ, ପାଣି ଗିଲାସେ ଆଣିଲୁ, ଶୋଷରେ ମୋ ପାଟିଟା କେମିତି ଅଠା ଅଠା ଲାଗିଲାଣି ।

ହୀରାବୋଉ : ହୀଗ ! ଏ ହୀଗ ! ବାପା ପେଇଁ ପାଣି ଗିଲାସେ ଆଣିଲୁ ମାଆ ।

ଗୋବରା : ସବୁ କଥାରେ ହୀଗକୁ କ'ଣ ଡାକୁଚୁ ?

ହୀରାବୋଉ : ହଉ, ତମେ ଟିକେ ଠିଆହୁଅ, ମୁଁ ଆଣୁଚି (ଘର ଭିତରକୁ ଗଲା)

ଗୋବରା : ମୋ ଗାମୁଛାଟା ଆଣିଥିବୁ । ମୁଁ ଟିକେ ସାଇ ଆଡ଼େ ଯିବି ।

ହୀରାବୋଉ : (ପାଣି ଆଣି ଆସିଲା) ନିଅ, ପାଣି ନିଅ ।

ଗୋବରା : (ପାଣି ପିଇଲା) ଗାମୁଛାଟା ଦେ ।

ହୀରାବୋଉ : ନିଅ । ଏତେ ରାତିରେ ସାଇ ଆଡେ କାହା ପାଖକୁ ଯିବ ?

ଗୋବରା : ନରିଆର ଗୋଟେ ଅଖ ଭିଡ଼ିଥିଲି, ସିଏ ଆଜି ଟଙ୍କା ଦବ ବୋଲି କହିଥିଲା ।

ହୀରାବୋଉ : ଆଇଲାବେଳେ ଫକୀର ଦୋକାନରୁ ଲୁଣ ପଖଣ ପଇସାର ଆଣିବ ।

ଗୋବରା : ହଉ ।

ଚତୁର୍ଥ ଆଲୋକ

[ଗୋବରାର ଘର । ସମୟ ଖରବେଳ । କାହାକୁ ପ୍ରବେଶ କଲ ପରେଶ । ଘରେ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ଘର ଦୁଆର ମୁହଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରେଶ ଗଲ । କବାଟରେ ତାଲ ପଡ଼ିଥିବାର ଦେଖି ପରେଶ ଫେରି ଯାଉଥିଲ । ଏଇ ସମୟରେ ବାହାରୁ ଆସିଛି ହୀରା । ହାତରେ ଧରିଛି ବିଶଲ୍ୟ କରଣୀ ଗଛର ଡାଳ । ହୀରା ତରବର ହୋଇ ଆସୁଛି ଏବଂ ପରେଶ ଅନ୍ୟ ମନସ୍କ ହୋଇ ଫେରୁଛି । ଦୁହିଁଙ୍କ ଭିତରେ ଧକ୍କା ଲଗିଯାଇ ଥାଆନ୍ତା । ଅଳ୍ପକେ ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳି ନେଲେ ।]

ପରେଶ : (ଥତମତ ହୋଇ) ଏଇ ମୁଁ ... ... ମୁଁ ... ...

ହୀରା : ତୁମେ କେତେବେଳୁ...... ମାନେ......

ପରେଶ : ନାଇଁ, ମୁଁ ଏଇନେ ଆସିଥିଲି । ଦେଖିଲି ଘରେ ତାଲ ପଡ଼ିଚି । ମୁଁ ସେଥିପାଇଁ ଫେରି ଯାଉଥିଲି ।

ହୀରା : ଘରେ ତାଲ ପଡ଼ିଚି ? କାହିଁକି ଘରେ କ'ଣ ମୋ ବୋଉ କି ଚନ୍ଦରା ମନ୍ଦରା କେହି ନାହାଁନ୍ତି ?

ପରେଶ : ନାଁ, କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁ ହାତରେ ସେଟା କି ଡାଳ ଧରିଚୁ ?

ହୀରା : ଆମ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ ଗୋଡଟା ଛେଚି ହୋଇ ଯାଇଚି ଯେ...

ପରେଶ : କେମିତି ଛେଚି ହେଲ ?

ହୀରା : ସେଟା ଭାରି ଦୁଷ୍ଟାମି କରୁଛି । ଆମ ନବଣିଦାଦାଙ୍କ ପୁଅ ଟିମେଣା ସାଙ୍ଗରେ ଶଗଡ଼ରେ କ'ଣ ଢିପ୍ ଢିପେଇ ଖେଳୁଥିଲ, ଗୋଡ଼ଟା କେଉଁଆଡେ ଛେଚି ହେଇ ଛେଚେଗ ହୋଇ ଯାଇଚି । ଘରେ ତ କିଛି ଔଷଧ ନଥିଲ, ମୁଁ ଯାଇଥିଲି କେନାଘର ତୋଟାକୁ ବିଶଲ୍ୟକରଣୀ ପତ୍ର ଆଣିବା ପାଇଁ ।

ପରେଶ : ଏ ଉଦୁଉଦିଆ ଖରବେଳଟାରେ ତୁ ଏକୁଟିଆ ତୋଟକୁ ଯାଇଥିଲୁ, ତତେ ଡର ମାଡ଼ିଲ ନାହିଁ ?

ହୀରା : ଡର କାହିଁକି ମାଡ଼ିବ ? ତୋଟାରେ କ'ଣ ବାଘ ଭାଲୁ ଅଛନ୍ତି ?

ପରେଶ : ବାଘ, ଭାଲୁ ବ୍ୟତୀତ ବଢ଼ିଲୁ ଝିଅମାନେ କ'ଣ ଆଉ କାହାକୁ ଭୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ ? ହଉ, ଛାଡ଼ ସେ କଥା । ଆମ ଘରେ ଅଏଣ୍ଟମେଣ୍ଟ ଅଛି । ତୁ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଗ୍ଲେ ମୁଁ ଦେବି ।

ହୀରା : ବୋଉ ଚନ୍ଦରକୁ ନେଇକି ଆଉ କାହା ଘରକୁ ଯାଇଛି ନା କ'ଣ ସିଏ ଔଷଧ ଲଗାଇ ସାରିବଣି ।

ପରେଶ : ତୋ ବାପା କୁଆଡ଼େ ଯାଇଚନ୍ତି ?

ହୀରା : ସିଏ କାମକୁ ଯାଇଚି ।

ପରେଶ : ହୀରା !

ହୀରା : କ'ଣ ?

ପରେଶ : ମୁଁ ଗୋଟେ କଥା କହିବାକୁ ଆସିଥିଲି ।

ହୀରା : ଯାହା କହିବା କଥା ଶୀଘ୍ର କୁହ ପରେଶଭାଇ ! ତୁମକୁ ଆଉ ମତେ ଯଦି ଏକାଠି ଏମିତି କିଏ ଦେଖେ ତା ହେଲେ......

ପରେଶ : କେହି ପରା ନାହାଁନ୍ତି ?

ହୀରା : ଯଦି କିଏ ଆସେ ?

ପରେଶ : ଦେଖିବ ଆମେ ଦୁହେଁ କଥା ବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛେ । କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା କ'ଣ ମନା ?

ହୀରା : ଯାହା କହିବାର ଅଛି ଶୀଘ୍ର କୁହ ପରେଶଭାଇ ! ବୋଉ ଆସି ଯାଇ ପାରେ ।

ପରେଶ : ମୋର ଚାକିରି ହେଇ ଗଲା ।

ହୀରା : (ଖୁସି ହୋଇ) ଏତେ ବଡ଼ ଖୁସି ଖବରଟା ଏତେ ବେଳଯାଏ ଲୁଚେଇକି ରଖିଛ ? ମିଠେଇ ଖୋଇବ ନାହିଁ ?

ପରେଶ : ସେଇ ମିଠେଇ ଦେବାକୁ ଆସିଥିଲି । ଆଁ କଲୁ ତୋ ପାଟିରେ ଏ ଲଡୁଟା ଖୋଇ ଦିଏ ।

ହୀରା : ଉହୁଁ, ମୋ ହାତକୁ ଦିଅ, ମୁଁ ନିଜେ ଖାଇ ଦେବି ।

ପରେଶ : ନାଇଁ ତୁ ଆଁ କର, ମୁଁ ନିଜ ହାତରେ ଖୋଇ ଦେବି ।

ହୀରା : ମତେ ତମେ ଆଗ କହିଲ, ତମର କି ଚାକିରି ହେଲା ?

ପରେଶ : ତୁ କ'ଣ ସେ ସବୁ ବୁଝି ପାରିବୁ ?

ହୀରା : ମାସକୁ କେତେ ଟଙ୍କା ଦରମା ତମେ କହୁନା, ସେଇଟା ଜାଣିଲେ ମୁଁ

ଜାଣି ପାରିବି ତମେ କେତେ ବଡ଼ ଗ୍ଲକିରି ପାଇଲ ।

ପରେଶ : ଦରମା ?

ହୀରା : ହଁ ଦରମା ।

ପରେଶ : ଦରମା ସେମିତି କିଛି ବେଶୀ ନୁହଁ । ଏଇ ସବୁ ମିଶେଇ ୧୭୦୦ଟଙ୍କା

ହୀରା : ସତର ଶହ ? ଭଲ ଗ୍ଲକିରି ତା ହେଲେ ।

ପରେଶ : ତେବେ ଆଁ କର । ମୁଁ ତୋ ପାଟିରେ ମିଠେଇ ଖୋଇ ଦିଏ ।

ହୀରା : ଉହୁଁ, ଆଜି ନୁହଁ । ଏକା ବେଳକେ ପେଟ ପୁରା ଭୋଜିଟେ ଖାଇବି , ଗୋଟେ ଦିଇଟା ମିଠା ନୁହେଁ ।

ପରେଶ : ଆଉ କ'ଣ ଖାଇବୁ କହୁ ନଇଁ । ଆଜି ଆଣିକି ଦେବି ଆଉ ଦିନେ କାହିଁକି ?

ହୀରା : ନାଇଁ ଆଜି ନୁହଁ ପରେଶ ଭଇ । ତମ ବାହାଘର ବେଳକୁ ସବୁ ମିଶେଇ ବଡ଼ ଭୋଜିଟେ ଦେବ ।

ପରେଶ : ହୀରା ! (ରଗିଯାଇ)

ହୀରା : ରଗି ଯାଉଛ କାହିଁକି ? କ'ଣ ମୋତେ ବାହା ହେବନି କି ?

ପରେଶ : ମୁଁ ବାହା ହେବି କି ନ ହେବି ସେ କଥା କ'ଣ ତୁ ଜାଣି ନାହୁଁ ? ମୁଁ ତତେ କେତେ ଭଲପାଏ, ସେ କଥା କ'ଣ ମୁହଁ ଖୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ?

ହୀରା : ନା' କହିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ମୁଁ ଜାଣିଚି ।

ପରେଶ : କ'ଣ ଜାଣିଚୁ ?

ହୀରା : ମୁଁ ଜ ଣିଚି ତମେ ମତେ ଭରି ଭଲ ପାଅ । ଆଉ ସେଥି ପାଇଁ.........

ପରେଶ : ସେଇଥି ପାଇଁ କ'ଣ ?

ହୀରା : ତମ ବାପା ଆମ ଘରକୁ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ନେଇକି ଆସିଥିଲେ ।

ପରେଶ : ସତ କହୁଚୁ ?

ହୀରା : ମୁଁ ତୁମକୁ କେବେ ମିଛ କହିଛି ?

ପରେଶ : ତୋ ବାପା କ'ଣ କହିଲେ ?

ହୀରା : ତୁମ ବାପା ଏ ଯାଏ ତୁମକୁ କହି ନାହାନ୍ତି ?

ପରେଶ : ନା, କହି ନାହାନ୍ତି ।

ହୀରା : ତୁମ ବାପା ଯେମିତି ତୁମକୁ କହି ନାହାଁନ୍ତି, ମୋ ବାପା ସେମିତି ମତେ

କହି ନାହାଁନ୍ତି । ମୁଁ ଆଉ ଜାଣିବି କେମିତି ?

ପରେଶ , ତୁ ମତେ ଥଟ୍ଟା କରୁଛୁ ହୀରା ?

ହୀରା : ଆଉ କ'ଣ ତୁମକୁ ଏକା ଥଟ୍ଟା କରିଆସେ ?

ପରେଶ : କଥାଟା କ'ଣ ଟିକେ ଫିଟାଇକି କହ ହୀରା । ମୋ ବାପା କ'ଣ ସତରେ ତୁମ ଘରକୁ ଆସିଥିଲେ ?

ହୀରା : (ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ) ଆସିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତୁମ ବିଭଘର ପ୍ରସ୍ତାବ ନେଇ ନୁହଁ ।

ପରେଶ : ଆଉ କାହାର ?

ହୀରା : ଧନୀ ବିଶ୍ୱାଳର ।

ପରେଶ : ଧନୀ ବିଶ୍ୱାଳର ବାହାଘର ? କାହା ସାଙ୍ଗରେ ?

ହୀରା : ଆମ ଘରେ ଆଉ କିଏ ଅଛି ?

ପରେଶ : ମୋ ବାପାଙ୍କର କ'ଣ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହେଲଣି ?

ହୀରା : ଏ କଥା ମୋତେ ନ ପଚାରି ତୁମ ବାପାଙ୍କୁ ପଚାର ।

ପରେଶ : ତୋ ବାପା କ'ଣ ଏ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜି ହେଲେ ?

ହୀରା : ରାଜି ନହୋଇ ଉପାୟ ଅଛି ? ଆମେ ପରା ଗରିବ ।

ପରେଶ : ଏ ତୁ କ'ଣ କହୁଛୁ ହୀରା ?

ହୀରା : (କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ) ଗରିବ ଝିଅ ବୁଢାକୁ ନ ହେଲେ ଅନ୍ଧକୁ କି ଛୋଟାକୁ ବାହା ନ ହୋଇ ଆଉ କାହାକୁ ବାହା ହବ ?

ପରେଶ : ମୋ ବାପା ଏତେ ତଳକୁ ଯିବେ ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣି ନଥିଲି ।

ହୀରା : ତୁମେ ବାଟଛାଡ଼, ମୁଁ ଯାଏ । କେଉ ଆସି ଯାଇ ପାରେ ।

ପରେଶ : ତୁ ମୋ ଉପରେ ରାଗିଛୁ ହୀରା ?

ହୀରା : ମଣିଷ ନିଜ ଲୋକ ଉପରେ ରାଗ, ଅଭିମାନ କରନ୍ତି ! ତୁମ ଉପରେ ମୋର କି ଜୋର୍ ଅଛି ଯେ ମୁଁ ତୁମ ଉପରେ ରାଗିବି ?

ପରେଶ : ମୋ ଉପରେ ତୋର ଯଦି ଜୋର୍ ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ କହିବି ମୋ ଉପରେ ଆଉ କାହାରି ଜୋର୍ ନାହିଁ ।

ହୀରା : ଏତିକି ନୁହଁ, ମୋ ମନ ଭୁଲାଇବା ପାଇଁ ତୁମେ ପାହାଡ଼ ପରବତ ପରି ଆହୁରି ବଡ଼ ବଡ଼ କଥା କହିବ, ମୁଁ ଜାଣିଚି ।

ପରେଶ : ଏ ସବୁ ମୋ ମୁହଁର କଥା ନୁହଁ, ମନର କଥା ।

ହୀରା : ଏସବୁ ମନର କଥା ତୁମକୁ କହିବାକୁ ଯେମିତି ଲାଗୁଚି, ସେ ସବୁ ଶୁଣିବାକୁ ମତେ ଆହୁରି ଭଲ ଲାଗୁଚି । ଏମିତି କଥାରେ ଅନେକଙ୍କ ମନ କିଣି ହୁଏ, କିନ୍ତୁ... ... ...

ପରେଶ : କିନ୍ତୁ କ'ଣ ହୀରା ?

ହୀରା : ମନକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ନିଜର କରିବାକୁ ହେଲେ ଅନେକଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ତମେ ଏ କଥା କ'ଣ ଜାଣିନା ପରେଶ ଭାଇ ?

ପରେଶ : ଜାଣିଚି ?

ହୀରା : ତୁମେ ତୁମ ବାପାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆ ହୋଇ ପାରିବ ?

ପରେଶ : ଖାଲି ବାପା କାହିଁକି, ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ସମୁଦାୟ ପୃଥିବୀବାସୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆ ହେବାର ଶକ୍ତି ମୋର ଅଛି ।

ହୀରା : ଏ ସବୁ କାମରେ ଶକ୍ତି ଅପେକ୍ଷା ସାହସ ବେଶୀ ଦରକାର ।

ପରେଶ : ତୁ ମତେ ଡରକୁଳା ବୋଲି ଭାବୁଚୁ କାହିଁକି ହୀରା ?

ହୀରା : ଭାବିବି ନେଇଁ, ହେଇ ଦେଖୁନା, ଖରାବେଳଟା କେହି କୁଆଡ଼େ ନଥିବା ବେଳେ ଲୁଚି ଛପି ଆସି ତମେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ କଥା ହଉଚ ।

ପରେଶ : ଓଃ (ହସିଲା) ଏଇଥି ପାଇଁ ମୁଁ ଡରକୁଳା ?

ହୀରା : ନୁହଁ ଆଉ କ'ଣ (ହସିଲା) (ଏଇ ସମୟରେ ଦୂରରୁ ଶୁଭିଲା –ହୀରା ! ଏ ହୀରା ! ଆଲେ ଏ ହୀରା !)

ହୀରା : (ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ) ବୋଉ ଆସିଲାଣି, କ'ଣ କରିବା ?

ପରେଶ : ମୁଁ ପଳେଉଚି । (ଦାଣ୍ଡବାଟେ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲେ)

ହୀ.ବୋଉ: (ଦୂରରୁ) କିଲେ ଡାକିଟା ଏମିତି ଠିଆ ମେଲା କାହିଁକି କରିଚୁ ?

ହୀରା : (ପରେଶକୁ ଅଟକାଇ) ନା, ଏପଟରୁ ବୋଉ ଆସୁଚି । ତମେ ଏଇ ବାରିବାଟେ ଗଳି ଯାଅ ।

ପରେଶ : ତୁ ଏ ମିଠାଟା ଖାଇଦେ (ହୀରାର ପାଟିରେ ମିଠାଟା ମାଡ଼ି ଦେଇ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଗଳିଗଲା । ମଞ୍ଚ ଅନ୍ଧକାର ହେଲା ।)

ପଞ୍ଚମ ଆଲେଖ୍ୟ

(ଗୋବରାର ଘର । ସମୟ ସଭାବେଳ । ପିଣ୍ଡାରେ ବସିଛି ହୀରା । ଚନ୍ଦର ପିଣ୍ଡାତଳେ ଖପରଡ଼ିଆଁ ଖେଳୁଛି ।)

ହୀରା : ଚନ୍ଦର !

ଚନ୍ଦରା : କ'ଣ ହେଲ ?

ହୀରା : ହେଇ ଅନେଇଲୁ ।

ଚନ୍ଦରା : କାହିଁ କ'ଣ ?

ହୀରା : ହେଇ ଅନା । ଏଇଟା କ'ଣ ଦେଖିଲୁ ?

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ଭଲକି ଦେଖି ପାରିଲି ନାହିଁ, ଆଉ ଥରେ ଦେଖା ।

ହୀରା : ନାହିଁ ତୁ ଆଁ କର ।

ଚନ୍ଦରା : ଆଁ କଲି, କ'ଣ ଦବୁ ଦେ ।

ହୀରା : ଆଖି ବନ୍ଦ କର ।

ଚନ୍ଦରା : ବନ୍ଦ କଲି ।

ହୀରା : (ହସିଲା) ଆରେ ମୁଁ କହିଲି ଆଖି ବନ୍ଦ କରିବାକୁ, ତୁ କଣ ଆଖି ପାଟି ସବୁ ଏକାବେଳେ ବନ୍ଦ କରି ଦେଲୁ ? ଆଁ କର ।

ଚନ୍ଦରା : (ଆଁ କଲା)

ହୀରା : (ଚନ୍ଦର ପାଟିରେ ଗୋଟିଏ କୋଳି ଖୋଇଦେଲା) କେମିତି ଲାଗୁଚି ? ବଢ଼ିଆନା ?

ଚନ୍ଦରା : ଭାରି ବଢ଼ିଆ । ବଢ଼ିଆ କୋଳି । ଆଉ ଗୋଟେ ଦେ ।

ହୀରା : ଆଉ କୋଉଠୁ ଆଣିବି ?

ଚନ୍ଦରା : ଏ ଗୋଟାକ କୋଉଠୁ ଆଣିଲୁ ?

ହୀରା : ମୁଁ ଆଜି ଜଙ୍ଗି ଘରକୁ ଯାଇଥିଲି ଯେ ସିଏ ଦେଇଥିଲା ।

ଚନ୍ଦରା : ଜମା ଗୋଟେ କୋଳି ଦେଇଥିଲା ?

ହୀରା : ନାହିଁ, ମେଞ୍ଚେ ଦେଇଥିଲା । ବଢ଼ିଆ କୋଳିତ, ଖାଉ ଖାଉ ସବୁ ଖାଇ ଦେଲି ।

ଚନ୍ଦରା : (ହୀରାର ଲୁଗା କାନିକୁ ହାତ ମାରି) ତୋ କାନିରେ କ'ଣ ବାନ୍ଧିଚୁ ?

ହୀରା : ନାଇଁ ? କିଛି ନାହିଁ ।

ଚନ୍ଦରା : ଏଗୁଡ଼ା କ'ଣ ?

ହୀରା : ଏଗୁଡ଼ା ? ଏ ଗୁଡ଼ ଗୋଡ଼ି ।

ଚନ୍ଦରା : ଗୋଡ଼ି ଗୁଡ଼ା କାଇଁକି ବାନ୍ଧିଚୁ ?

ହୀରା : ମୁଁ କୋଳି ବାନ୍ଧିଥିଲି ତୋ ହାତ ବାଜିକି ସେଗୁଡ଼ା ଗୋଡ଼ି ହେଇଗଲା ।

ଚନ୍ଦରା : ତୁ ମିଛ କୋଉଚୁ ।

ହୀରା : ତୋ ଆଖିକି ସାତତାଳ ପାଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ଜିନିଷବି ଦିଶିବ ।

ଚନ୍ଦରା : ଦେ, ମତେ ଆଉ ଯୋଡ଼େ କୋଳି ଦେ ।

ହୀରା : ଏକଦମ ବିଲଟା ?

ଚନ୍ଦରା : ମୋ ଦେଇ, ବଢ଼ିଆ ଦେଇ, ସୁନା ଦେଇ । ମତେ କୋଳି ଦବ, ଯୋଡ଼େ କୋଳି, ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ ଯୋଡ଼େ ।

ହୀରା : ଆରେ ସୁନା ଦେଇ ନୁହଁ ।

ଚନ୍ଦରା : ଆଉ କି ଦେଇ ?

ହୀରା : ହୀରା ଦେଇ, ହୀରା । ସୁନା ନୁହଁ, ହୀରା ଜାଣିଲୁ ? ଏକଦମ୍ ଚକ୍ ଚକ୍ ।

ଚନ୍ଦରା : ସୁନା ଠୋଉଁ କ'ଣ ହୀରା ଆହୁରି ଭଲ ?

ହୀରା : ଏକଦମ୍ ଭଲ । ଚିକ୍ ଚିକ୍ ।

ଚନ୍ଦରା : ମୋ ଦେଇ, ହୀରା ଦେଇ । ଭରି ବଢ଼ିଆ ଦେଇ । ମୋ ଦେଇକି ଜୟ । ଦେ କୋଳି ଦେ ।

ହୀରା : ମୋ ପେଇଁ ଗୋଟେ କାମ କରିଦେଲେ ତତେ ବିଲଟା ନୁହେଁ ଗୁରିଟା ଖୁବ୍ ବଢ଼ିଆ ବଢ଼ିଆ କୋଳି ଦେବି ।

ଚନ୍ଦରା : ଆଗେ ଦୋଉନହିଁ ।

ହୀରା : ନାଇଁ ସେମିତି ହଉନେଇଁ । ତୁ ଆଗ ମୋ କାମ କରିଦବୁ, ତାପରେ ଯାଇଁ କୋଳି ।

ଚନ୍ଦରା : କି କାମ ? ଦୋକାନକୁ ଯିବି ?

ହୀରା : ନା ।

ଚନ୍ଦରା : ଫୁଲ ଆଣିବି ?

ହୀରା : ଉହୁଁ ।
ଚନ୍ଦରା : ଆଉ କି କାମ ତୁ କୋଉ ନାହୁଁ ?
ହୀରା : ଗୋଟେ ଜାଗାକୁ ଯିବୁ ?
ଚନ୍ଦରା : କୋଉ ଜାଗାକୁ ?
ହୀରା : ଏଇ...ପରେଶ ଭାଇ ଘରକୁ ।
ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଉ ନେଇଁ ।
ହୀରା : କାହିଁକି ଯାଉ ନାହୁଁ ?
ଚନ୍ଦରା : ଯାଉ ନେଇଁତ କହଲି, କାହିଁକି ଯାଉ ନେଇଁ ପୁଣି କ'ଣ ?
ହୀରା : ହଉ ହେଲା । ତାଙ୍କ ଘରକୁ ନଯା । ତାଙ୍କ ଘର ଆଗରେ ଯେରେ ବୁଲ ବୁଲି କରି ପଳେଇ ଆସିବୁ ।
ଚନ୍ଦରା : ତାଙ୍କ ଘର ଆଗରେ କାହିଁକି ବୁଲିବି ?
ହୀରା : ପରେଶ ଭାଇ କାଲି କଟକରୁ ଆସିବାର ଥିଲା ଆସିଲେଣିକା ନାଇଁ ଦେଖି ଆସିବୁ ।
ଚନ୍ଦରା : ତୋର ତାଙ୍କ ଠେଇଁ କି କାମ ?
ହୀରା : ନାଇଁ... କିଛି କାମ ନାହିଁ ଯେ...
ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ଯାଇ ପାରିବି ନେଇଁ ।
ହୀରା : କୋଳି ଖାଇବୁ ନେଇଁ ?
ଚନ୍ଦରା : ଦୋଉ ନୋଇଁ ।
ହୀରା : ତୁ ଯାଆ ଟିକେ ଦେଖି ଆସିବୁ, ମୁଁ ଦେବି । ହେଇ ଦେଖ୍ ଏଇ ଗୁରିଟା କୋଳି ତୋପେଇଁ ରହିଲା । ଏ କୋଳି ମୁଁ ଆଉ କାହାକୁ ଦେବି ନାହିଁ । ତୋ ପାଇଁ ରଖିଲି ।
ଚନ୍ଦରା : ଦୋଉ ନେଇଁତ ଖାଲି ଦେଖୋଉଚୁ ।
ହୀରା : ତୁ ଟିକେ ଯାଉନଇଁ ?
ଚନ୍ଦରା : ଆଖୁ ଛୁଇଁକି କୋଉଚି ମୁଁ ନିଶ୍ଚେ ଯିବି ।
ହୀରା : ଯିବୁତ ?
ଚନ୍ଦରା : ଯିବି, ଯିବି, ଯିବି । କୋଳି ଦେ ।
ହୀରା : ନେ । ଯା' ଝଅଟ ଯା ।
ଚନ୍ଦରା : (କୋଳି ଖାଉ ଖାଉ ଟାକର ଫୁଟାଇଚି) ଭରି ବଢିଆ ନାଗୁଚି ।

ହୀରା : ଏଥର ଯା ।

ଚନ୍ଦରା : ରହ, ମୁଁ ଟିକେ ଖାଇସାରେ ।

ହୀରା : ଖାଇ, ଖାଇକି ଯାଉନଥି ?

ଚନ୍ଦରା : ମତେ ଭରି ଶୋଷ ହେଲାଣି । ମତେ ପାଣି ଦେଲୁ ।

ହୀରା : ଯାଉ ନୋଉଁ ଆସିଲେ ପିଇବୁ ।

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ଯାଇପାରିବି ନେଇଁ ।

ହୀରା : କିରେ ତୁ ପା କଇଲୁ ଯିବୁ ବୋଲି ?

ଚନ୍ଦରା : କାଇଁକି ତୁ ଯାଉନଥି ?

ହୀରା : ମୁଁ ଯାଆନ୍ତି ଯେ ଘରେ କେହି ନାହାଁନ୍ତି ।

ଚନ୍ଦରା : ବୋଉ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଚି ?

ହୀରା : ଗାଧୋଇ ଯାଇଚି ?

ଚନ୍ଦରା : ମନ୍ଦରା ଘର ?

ହୀରା : ସିଏ କ'ଣ ମତେ କଇକି ଯାଇଚି ?

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ଘରେ ଅଛି ତୁ ଯା ।

ହୀରା : ମୁଁ ଯିବାର ହେଇଥିଲେ ତତେ କାଇଁକି ଖୋସାମତି କରିଥାଆନ୍ତି ?

ଚନ୍ଦରା : ତୋ କାମ, ତୁ ଯିବୁ ନୋଉଁ, ମୁଁ କାଇଁକି ଯିବି ?

ହୀରା : ଯିବୁ ନୋଉଁତ ମୋ କୋଳି କାଇଁକି ଖାଉଥିଲୁ ? ମୋ କୋଳି ଦେ ।

ଚନ୍ଦରା : ଖାଇ ସାରିଲିଣି, ଆଉ ଅଛି ଯେ ଦେବି ?

ହୀରା : ତୁ ଯିବୁ ନୋଉଁ ?

ଚନ୍ଦରା : ନାଇଁ ମୁଁ ଯିବିନେଇଁ ।

ହୀରା : ସେଠିକି ଯିବୁ ନୋଉଁ ପୁଣି କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଲୁ ?

ଚନ୍ଦରା : ଆଉ କଣ ଘରେ ବସିଥିବି ? ମୁଁ ମୋର ଯାଉଚି ଖେଳିବି ।

ହୀରା : ହଉ ଯା, କାନିରେ ଗଣ୍ଠି ପକେଇଲି ବୋଉକୁ କହି ତତେ ଯଦି ଆଜି ମାଡ଼ ନଖୋଇଚି ମତେ କହିବୁ ।

ଚନ୍ଦରା : ଦେଇ ଅନେଇଲୁ ସେ ବରଗଛ ମୂଳେ କିଏ ?

ହୀରା : କିଏ, କାଇଁ ?

ଚନ୍ଦରା : ଭଲକି ଅନେଇଲୁ ସିଏ କିଏ ?

ହୀରା : କାଇଁମ ?

ଚନ୍ଦର : ହେଇ ଦେଖୁ ନୋଉଁ । ବରଗଛକୁ ଆଉଜିକି ପରେଶ ଭାଇ ଠିଆ ହେଇଚି । ଡାକି ଦେବି ?

ହୀରା : ନାଇଁ ତୁ ଯା ଖେଳିବୁ ।

ଚନ୍ଦର : ବୋଉକୁ କହି ମାଡ଼ ଖୋଇବୁ ନଇଁତ ?

ହୀରା : ନାଇଁ ଯା । ଏ ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ । ଆଉ ଦିଇଟା କୋଳିଥିଲ ନେ ।

ଚନ୍ଦର : ମୋ ଦେଇ ସୁନା ଦେଇ ।

ହୀରା : ଫେର୍ ?

ଚନ୍ଦର : ନାଇଁ, ନାଇଁ ମୋ ଦେଇ ହୀରା ଦେଇ, ହୀରା ଦେଇ ।

ହୀରା : ହଁ, ଯା' ଖେଳିବୁ । ଆରେ, ପରେଶ ଭାଇ ସେଠି ଠିଆ ହେଇ କ'ଣ କରୁଚ ? ଘରକୁ ଆସୁନ ?

ପରେଶ : ଏଇଠି ଏମିତି ଠିଆ ହେଇ ଚନ୍ଦରାର କୋଳିଖିଆ ଦେଖୁଥିଲି ।

ହୀରା : ଦାଣ୍ଡଟାରେ ଠିଆ ହେଇ ? ଘରକୁ ଆସ ।

ପରେଶ : ଘରେ ତୋ ବୋଉ ନାହାଁନ୍ତି ?

ହୀରା : ମୋ ବୋଉକୁ ତ ତମର ଭାରି ଡର ।

ପରେଶ : ମୁଁ କାଇଁକି ଡରିବି ?

ହୀରା : ମୁଁ ତ ସେଇ କଥା ପଗ୍ଚରୁଚି ।

ପରେଶ : ତୁ ଡରନୁ ତ ?

ହୀରା : (ହସ)

ପରେଶ : (ହସ)

ହୀରା : (ସପ ବିଛେଇ ଦେଇ) ବସ, ଏଇ ପିଣ୍ଡାରେ ବସ ।

ପରେଶ : ହଉ ହେଲା, ହେଲା । ମୁଁ ବସିଲି । (ବସିଲା)

ହୀରା : କୋଉ ଦିନ ଆସିଲ ?

ପରେଶ : କାଲି ରାତିରେ ।

ହୀରା : ସେଠି ସବୁ ଭଲତ ?

ପରେଶ : ନୂଆ ଚାକିରି, ଏଇଲେ ଭଲମନ୍ଦ କ'ଣ ଜାଣି ହବ ? ତୋ ବୋଉ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଚନ୍ତି ?

ହୀରା : ଗାଧୋଇ ।

ପରେଶ : କେତେବେଳେ ଫେରିବେ ?

ହୀରା : କାହିଁକି ତା ପେଇଁ କ'ଣ ଆଣିଚ କି ?
ପରେଶ : ନାଇଁ ଯେ...
ହୀରା : ଡରିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ପୋଖରୀ ଏଠିକି ଅଧକୋଶ ବାଟ । ଆମ ସାଇର ପାଣୁଆ ମାଆ, କଇଁ ବଡ଼ମା, ଗୁରିଆ ମାଆ ସମସ୍ତେ ସାଙ୍ଗ ହେଇ ଯାଇଚନ୍ତି । ପୋଖରୀ ତୁଠରେ ଏଇଲେ ସଭା ବସିଥିବ । ଏତେ ସହଜ ସଭାଙ୍ଗିବ ନା ସିଏ ଅସିବ ?
ପରେଶ : ହୀରା ହାତଟା ଦେଖେଇଲୁ ।
ହୀରା : ହାତ ଦେଖେଇବି ? ତମେ କ'ଣ ଜଉତିଷ ପାଠ ପଢିଇଣିନା କ'ଣ ?
ପରେଶ : ତୁ ହାତ ଦେଖାଇ ନଉଁ ।
ହୀରା : ହଉ ଦେଖ ।
ପରେଶ : ବାଆଁ ହାତ ନୁହଁ ଡାହାଣ ହାତ ।
ହୀରା : ଉହୁଁ । ବାଆଁ ହାତନା ।
ପରେଶ : ତୁ ଡାହାଣ ହାତଟା ଦେଖା ।
ହୀରା : ଏଥର ହେଲା ? (ଡାହାଣ ହାତ ଦେଖାଇଲା)
ପରେଶ : ହଁ, ହେଲା । ନେ ଧର (ସ୍ନୋ, ପାଉଡ଼ର ଦେଲା)
ହୀରା : ଏ ସବୁ କ'ଣ ହେବ ?
ପରେଶ : କ'ଣ ହବ ମୁଁ ପୁଣି ବୁଝେଇ ଦେବି ?
ହୀରା : ବୋଉ ଏ ସବୁ ଦେଖିଲେ ମତେ ଗାଳି ଦବ ।
ପରେଶ : ବୋଉ କାହିଁକି ଦେଖିବେ ?
ହୀରା : ସ୍ନୋ, ପାଉଡ଼ର ଲଗାଇଲେ ବୋଉ ଦେଖିବ ନେଇଁ ?
ପରେଶ : ଦେଖନ୍ତୁ ?
ହୀରା : ମୋ ଚୁଟି ପିଠି ରହିବ ନେଇଁ ।
ପରେଶ : ଯାହା ହେଲେବି ମୁଁ ଏ ଜିନିଷ ତୋ ପାଇଁ ଆଣିଚି ଆଉ ଫେରଇ ନେଇ ପାରିବି ନେଇଁ ।
ହୀରା : ଏ ସବୁ ମୁଁ ବୋଉ ଆଖିରୁ କେମିତି ଲୁଚେଇ ରଖିବି ?
ପରେଶ : ମୋ ମନ ଭରି ଦୁଃଖ ହବ ।
ହୀରା : ମୁଁ ଏସବୁ ରଖିଲେ ବୋଉଠୁ ମାଡ଼ ଗାଳି ଖାଇବି ।
ପରେଶ : ଠକି ଦେଇ ପାରିବୁ ନାହୁଁ ?

(ଦୂରରୁ ଶୁଭିଲା – ଆଲୋ ଏ ହୀରା ! କୁଆଡ଼େ ଗଲୁକି ?)

ହୀରା : ବୋଉ ଆସିଲାଣି ।

(ପୁଣି ଶୁଭିଲା ‥ ଆଲୋ ତୋ ଆଖିକି କଣ ଦିଶୁନେଇଁ ? ଗଲା ଏ ନିଅଁଶି ଘର ଗାଈଟା ଶାଗ କିଆରିଟା ଉଜାଡ଼ି ଦେଲା । ହାସ୍ ହାସ୍ । ଯାଉଚୁନା ।)

ହୀରା : ବୋଉ ବାଡ଼ିପଟ ବାଟେ ଆସୁଚି । ତମେ ଦାଣ୍ଡପଟେ ଝଅଟ ପଳା ।

ପରେଶ : ମୁଁ ଯାଉଚି ।

ହୀରା : ତମେ ଝଅଟ ଯା । ବୋଉ ଦେଖିଲେ.....

(ହୀରବୋଉଙ୍କ କଣ୍ଠ ପୁଣି ଶୁଭିଲା–ଆଲୋ ଏ ହୀର ! କୋଉଆଡ଼େ ପଶି ମରିଚୁ ? ଏଡ଼େ ଝିଅଟେ ହେଲୁଣୁ ବାରିଘରକୁ ତୋର ଟିକେ ନିଘା ନାହିଁ ?)

ପରେଶ : ମୁଁ ଯାଉଚି ।

ହୀରା : ଏ ସ୍ନୋ ପାଉଡ଼ର ନେଇଯା ।

ପରେଶ : ମୋ ରାଣ ହୀରା ତୁ ସେ ସବୁ ରଖ, ମୁଁ ଯାଉଚି । [ପ୍ରସ୍ଥାନ]

ହୀରାବୋଉ : [ପ୍ରବେଶି] ହୀରା ! ଏ ହୀରା !

ହୀରା : ଯାଉଚି ବୋଉ !

ହୀରାବୋଉ : କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲୁକି ?

ହୀରା : କୁଆଡ଼େ ନାହିଁ ।

ହୀରାବୋଉ : ମୁଁ ଏତେ ଡାକୁଚି ତତେ ଶୁବୁ ନେଇଁ ?

ହୀରା : ମୁଁ ଦାଣ୍ଡ ପଟରେ ଥିଲି ।

ହୀରାବୋଉ : ଦାଣ୍ଡ ପଟରେ କାହା ସାଙ୍ଗରେ ଗପ ଲଗେଇ ଥିଲୁ ?

ହୀରା : କାଇଁ, ନାଆଁ ତ ।

ହୀରାବୋଉ : ନାଆଁ ତ ? ତୋ କଥାବାର୍ତ୍ତା ମୁଁ ଶୁଣିଚି ।

ହୀରା : ନାଇଁ, ଏଇ କଇଁ ସାଙ୍ଗରେ କଥା ହେଉଥିଲି ।

ହୀରାବୋଉ : କଇଁ ଆଇଥିଲା ? କୁଆଡ଼େ ଗଲା ?

ହୀରା : ପଳେଇଲାଣି ।

ହୀରାବୋଉ : ପଳେଇଲା ?

ହୀରା : ହଁ ।

ହୀରା‌ବୋଉ : ପିଣ୍ଡା ଉପରେ ସେଗୁଡ଼ା କଅଣ ଥୁଆ ହେଇଚି ?

ହୀରା : କାହିଁ ? ହଁ, ସେଗୁଡ଼ା ? ସେ ଗୁଡ଼ା ସ୍ନୋ ଡବାଟେ ଆଉ ପାଉଡ଼ର ଡବାଟେ ।

ହୀରାବୋଉ : ଏ ସବୁ ତୁ କୋଉଠୁ ଆଣିଲୁ ?

ହୀରା : ନାଇଁ...ଏଇ...

ହୀରାବୋଉ : ନାଇଁ, ଏଇ କ'ଣ ? କୋଉଠୁ ଆଣିଲୁ କହ ? ଏ ସବୁ କିଏ ଦେଇଚି ?

ହୀରା : କଇଁ ଆଣିଥିଲା ।

ହୀରାବୋଉ : କଇଁ କାହିଁକି ଆଣିଥିଲା ?

ହୀରା : ମୋ ପାଖରେ ମୁଣ୍ଡ ବାନ୍ଧିବ ଆଉ ସ୍ନୋ ପାଉଡ଼ର ଲଗେଇବ ।

ହୀରାବୋଉ : ଆଉ ପଳେଇଲା କାହିଁକି ?

ହୀରା : ତେଲ ଶିଶିଟା ଛାଡ଼ି ଆଇଥିଲା । ଯାଇଚି ଆଣିବ ।

ହୀରାବୋଉ : ପର ଜିନିଷ ପଦାରେ ଥୋଇଚୁ କାହିଁକି ଘରକୁ ନେଇଯା । ଦାଣ୍ଡ ପଟଟା, କିଏ ଯଦି କ'ଣ ଉଠେଇ ନବ ?

ହୀରା : ତୁ କ'ଣ ଏଯାଏ ଗାଧେଇ ଯାଇ ନହଁ ?

ହୀରାବୋଉ : ଗଲି ଆଉ କୋଉଠି ? ପାଣୁଆ ମାଆ ଧାନ ଉଷୋଉଁଚି । ତାକୁ ଡାକିବାକୁ ତାଙ୍କ ଅଗଣା ପାଖରେ ଠିଆ ହେଇଚି, ରତନୀ କହିଲା– ବଡ଼ମା ତମ ବାଗିରେ ଗାଈ ପଶିଚି । ଗାଈ ନାଆଁ ଶୁଣି ମୁଁ ଧାଇଁଚି । ମୁଁ ଏବେ ଗାଧେଇ ଯାଉଚି । ତୁ ବାରିଘରକୁ ଭଲକି ନଜର ରଖିଥିବୁ ।

ହୀରା : ହଉ ଯା ।

[ମଞ୍ଚ ଅନ୍ଧକାର ହେଲା]

ଷଷ୍ଠ ଆଲୋକ

[ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଘର । ସମୟ—ସକାଳ]

ଚନ୍ଦରା : ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ ! କୋଉଠି ଗଲୁ ?

ହୀରା : ଆରେ, ବୋଉ ବୋଉ କାହିଁକି ହଉଚୁ ?

ଚନ୍ଦରା : ତୁ କ'ଣ ପାଇବୁ ? ବୋଉ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ?

ହୀରା : ହାତରେ ସିଏ କ'ଣ ?

ଚନ୍ଦରା : ତୁ କହିଲୁ ଇଏ କ'ଣ ହୋଇଥିବ ?

ହୀରା : ଗୁଡ଼ ?

ଚନ୍ଦରା : ଗୁଡ଼ କ'ଣ ସାଲୁ ପତରରେ ଆଣନ୍ତି ?

ହୀରା : ଆଉ କ'ଣ ?

ଚନ୍ଦରା : ତୁ କହନାହିଁ ଆଉ କଣ ହୋଇଥିବ ?

ହୀରା : ତୁ ମତେ ଟିକେ ଦେଖେଇ ନହିଁ ?

ଚନ୍ଦରା : ନାହିଁ, ନାହିଁ, ଦେଖେଇ ଦେଲେତ ତୁ କହିଦବୁ । ତୁ ଶୁଙ୍ଘିକି କହୁନହିଁ ?

ହୀରା : (ଶୁଙ୍ଘିବା) କାହିଁ .....ମୁଁ କିଛି ଜାଣି ପାରୁନେଇଁ । ଆରେ ତୁ ଟିକେ ଠିଆହ ଏମିତି ଘୋଡ଼ାଙ୍କ ପରି ଏକଡ଼ ସେକଡ଼ ଡେଉଁଚୁ କାହିଁକି ?

ଚନ୍ଦରା : ଦେଇ ଆଜି ନୁହଁ ବଢ଼ିଆ ତରକାରୀ ହବ ।

ହୀରା : ଆରେ ସେଗୁଲ ଛତୁ କିରେ ?

ଚନ୍ଦରା : ନାହିଁ, ତୁ ମୋଟେ କହି ପାରିବୁ ନେଇଁ । ହେଇ ଦେଖେ, ଇଏ କ'ଣ ?

ହୀରା : ଆରେ ଇଏତ ମାଉଁସ । ତୁ କୋଉଠୁ ଆଣିଲୁ ?

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ଯୋଉଠୁ ଆଣିଲି ? ତୁ ସେଥିରୁ କ'ଣ ପାଇବୁ ? ବୋଉ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଚି ?

ହୀରାବୋଉ : (ପ୍ରବେଶି) କ'ଣ କିରେ ଚନ୍ଦର, କାହିଁକି ଏଡ଼େ ପାଟି କରୁଚୁ ?

ଚନ୍ଦରା : ଦେଖିଲୁ ବୋଉ ଇଏ କ'ଣ ?

ହୀରାବୋଉ : ଇଏତ ଶାଗୁଆଡି । ଆରେ ଶାଗୁଆଡି କୋଉଠୁ ଆଣିଲୁ ? କିଏ ଦେଲା ?

ଚନ୍ଦରା : ବାପା ।

ହୀରାବୋଉ : କୋଉଁଠୁ ଆଣିଲେ ?

ଚନ୍ଦରା : ଆଜି ନୁହଁ, ମଙ୍ଗି ସାଇରେ ଖାସି ମରା ହେଇଚି । ଆମ ଗାଁ'ର ସବୁଲୋକ ସେଇଠି ଘେରିକି ଠିଆ ହେଇଚନ୍ତି । ବାପା ମତେ କହିଲା ଏ ମାଉଁସ ନେଇଯା ବୋଉକୁ ଦେବୁ, ତରକାରୀ କରିଦବ ।

ହୀରା : ଇଏ କେତେ ମାଉଁସ କିରେ ଚନ୍ଦର ?

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ କେମିତି ଜାଣିବି ?

ହୀରାବୋଉ : ଅଢ଼େଇଣ କି ତିନିଶ ହେଇଥିବ, ଆଉ କେତେ ?

ଚନ୍ଦରା : ବାପା କହିଚି ଖରବେଳକୁ ତରକାରୀ କରିଥିବୁ । ସିଏ କାମରୁ ଆସିକି ଖାଇବ ।

ହୀରାବୋଉ : ଶାଗୁଆଡି ପେଇଁ ଟଙ୍କା କୋଉଠୁ ଆଣିଲେ ? କ'ଣ ବାକିରେ ଆଣିଲେ ?

ଚନ୍ଦରା : ମାଧୁଆ ଜେନା ଖାସି ମାରିଚି । ସିଏ ଜମା କାହାକୁ ବାକିରେ ଦେଉନେଇଁ । ବାପା ଯେତେ କହିଲା ସିଏ ନାହିଁ କଲା ।

ହୀରାବୋଉ : ତୋ ବାପା ଟଙ୍କା କୋଉଠୁ ଆଣିଲେ ?

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ମାଉଁସ ପାଖରେ ଜଗିକି ରହିଲି । ବାପା ଗଲା, ଆଜି ଯାହାର କାମକୁ ଯିବ ତା'ଠୁ ଟଙ୍କା ଆଣିକି ମାଉଁସ ଆଣିଲା ।

ହୀରାବୋଉ : ଖାଲି ଶାଗୁଆଡି ଖାଇଲେ କ'ଣ ପେଟ ପୂରିବ ?

ଚନ୍ଦର : ଚାଉଳକି ଭାତ ରନ୍ଧିଦବୁ ।

ହୀରାବୋଉ : ଚାଉଳ କ'ଣ ଅଛି ?

ଚନ୍ଦର : ଦୋକାନରୁ ଆଣିବୁ ।

ହୀରାବୋଉ : ଦୋକାନୀ କ'ଣ ମୋ ମୁହଁ ଦେଖିକି ଚାଉଳ ଦବ ?

ଚନ୍ଦର : ଆଉ କାହାଘରୁ ଚାଉଳ ଧାର ଆଣୁନେଇଁ ?

ହୀରାବୋଉ : କିଏ ମତେ ଚାଉଳ ଦବ ?

ଚନ୍ଦର : ତତେ ଯଦି କେହି ଦେବେ ନେଇଁ ଦେଇକି କୋଉଠୁ ଆଣିବ ?

ହୀରବୋଉ : ସିଏ ଏଡ଼େ ଝିଅଟେ କାହା ଘରକୁ ଯିବ ?

ଚନ୍ଦର : କାହିଁକି ? ପରେଶ ଭାଇ ଘରକୁ ?

ହୀରା : ଦେବି ଗୋଟେ ଗୁପୁଡ଼ା ଯେ, ମୁଁ କାହିଁକି ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବି ?

ଚନ୍ଦର : ନଯା ମୋର କ'ଣ ଗଲା ?

ହୀରବୋଉ : ହଉ, ତୁ ଯା ଖେଳିବୁ ଯା ।

ଚନ୍ଦର : ଆଉଲା ବେଳକୁ ତରକାରୀ କରିଥିବୁ ?

ହୀରବୋଉ : ହଁ, ହଁ, ଯା ।

ଚନ୍ଦର : ମୁଁ ଆଣିଚି ମତେ ଖେଉଡ଼ୁ ଦବୁ । (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ହୀରବୋଉ : ହଁ, ତୁ ଯା ଖେଳିବୁ । ହୀର, ମାଉଁସକୁ ରୋଷେଇ ଘର ଶିକାରେ ଥୋଇଦେ । ମୁଁ ସାଇଆଡୁ ଆସେ । ଦେଖେ କାହାଘରୁ ଯଦି ଗୁଲଜ ଦି'ମାଣେ ମିଳିବ ।

ହୀର : ବୋଉ ତୁ ଝଅଟ ଆସିବୁ ।

ହୀରାବୋଉ : କ'ଣ କୋଉଠି ଥୋଇଚି ଧରିକି ପକେଇ ଆସିବି ? ତୁ ଥିବୁ ଘର ଦୁଆର ମେଲା ପଡ଼ିଚି କୁଆଡ଼େ ଯିବୁ ନୋଉଁ । ବାରିକି ଟିକେ ନିଘା ରଖିଥିବୁ । ବୁଲା ଗୋରୁ ପଶିକି ଶାଗ ଖାଇଯିବ ।

ହୀରା : ହଁ, ତୁ ଯା ମୁଁ ଅଛି ।

[ମଞ୍ଚ ଅନ୍ଧକାର ହେଲା]

ସପ୍ତମ ଆଲୋକ

(ଗୋବରାର ଘର । ସମୟ ଅପରାହ୍ନ । ଗୋବରା ଗାଧୋଇ ପାଧୋଇ ଫେରିଛି । ପିନ୍ଧିଛି ଓଦା ଲୁଗା ।)

ଗୋବରା : ହୀରା ! ହୀରା ! ଏ ହୀରା ! କୁଆଡ଼େ ଗଲକି ସବୁ ? ଘର ଦୁଆର ସବୁ ମେଲା, କୁଆଡ଼େ ଯାଇଚ ବଅଁଶ ଯାକ ?

ହୀରା : ଯାଉଚି ବାପା ।

ଗୋବରା : ତୁ କୁଆଡ଼େ କି ?

ହୀରା : ମୁଁ ଏଇ ବାରିପଟରେ ବସିଥିଲି ।

ଗୋବରା : କିଲେ ବାରିପଟରେ କାହିଁକି ବଇଥିଲୁ ?

ହୀରା : ବୁଲା ଗୋରୁ ପଶୁଚନ୍ତି ବୋଲି ଶାଗ କିଆରୀକି ଅନେଇଁ ଥିଲି ।

ଗୋବରା : କାହିଁକି ତୋ ବୋଉ କୁଆଡ଼େ ଗଲା କି ?

ହୀରା : ସାଇ ଆଡ଼େ ଯାଇଚି ।

ଗୋବରା : ଏତେ ବେଳଟାରେ ସାଇଆଡ଼େ କାହିଁକି ଯାଇଚି ?

ହୀରାବୋଉ : (ପ୍ରବେଶକରି) ଯୋଉ ଶାଢ଼ି ଗହଣା ଦେଇଚ ସେଇଆକୁ ନଯାଇ ପିନ୍ଧି ସାଇରେ ବୁଲିକି ଦେଖେଇବାକୁ ଯାଇଥିଲି ।

ଗୋବରା : ମୁଁ ନଦେଲେ କ'ଣ ହେଲା ? ତୋ ବାପଘରୁ ଯୋଉ ଶାଢ଼ି ଗହଣା ଆଣିଥିଲୁ ସେଇଆକୁ ପିନ୍ଧି ଯାଇଥିବୁ ।

ହୀରାବୋଉ : ମୁଁ କେତେଥର ତମକୁ କହିଲିଣି ମୋ ବାପଘର ନାଆଁ ନ ଧରିବାକୁ ?

ଗୋବରା : କାହିଁକି ତୋ ବାପଘର କ'ଣ ଇନ୍ଦ୍ର ନା ଚନ୍ଦ୍ର ? ନାଆଁଟା ଧରି ପକେଇଲେ ଖାଲି ମାନ ସନମାନ ତଳେ ପଡ଼ି ଗଡ଼ି ଯାଉଚି ।

ହୀରାବୋଉ : କାହିଁକି ମୋ ବାପ କ'ଣ ତମର ଅଜା ନା ନାତି ? ସବୁ କଥାରେ ମୋ ବାପଘରକୁ ତମେ କାହିଁକି ଏମିତି ଖୁଆସି କରିବ ?

ଗୋବରା : ହଉ, ତୋ ବାପା ରଜା, ଜମିଦାର । ଆଉ ତୁ ତାଙ୍କର ଗେଲବସର ଝିଅ । ତୁ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲୁ କହିଲୁ ?

ହୀରାବୋହୂ : ଘରେ ଘିଅ ନାହିଁ ଦେଖୁକି ଗଲଟି ?
ଗୋବରା : ହଁ, କ'ଣ ହେଇଗଲା ସେଇଠୁ ?
ହୀରାବୋହୂ : ଗୁଆଳ ନପଠେଇ କୋଉ ପସନ୍ଦରେ ପୁଅ ହାତରେ ଶାଗୁଆଟି ପଠେଇ ଥିଲ ? ସାଇ ଗୋଟାଯାକ ବୁଲି ବୁଲି ଆଇଲି କେହି ଗୁଆଳ ମାଗେ ଦେଲେ ନେଇଁ ।
ଗୋବରା : ତରକାରି ହେଲଣି ?
ହୀରାବୋହୂ : ଘିଅତ ନାହିଁ, ତରକାରି କ'ଣ ହବ ?
ଗୋବରା : ଘିଅ ନାହିଁ ବୋଲି ତରକାରି ହବ ନେଇଁ ?
ହୀରାବୋହୂ : ତିନି ତିନିଟା ଛୁଆର ବାପ ହେଲଣି ଆଜିଯାଏ ତମର ଟକଳିଆ ପଣ ଗଲା ନେଇଁ ? ଘରେ ଘିଅ ନାହିଁ ତମେ ଗୁଆଳ ନଆଣି ଶାଗୁଆଟି ଅଣୁଚ । ତମ ମୁହଁକୁ ଟିକେ ନାକ ମାଡୁ ନେଇଁ ?
ଗୋବରା : ସମସ୍ତେ ଆଣିଲେ ମୁଁ ଆଣିଲି ।
ହୀରାବୋହୂ : ସମସ୍ତଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ତମେ କ'ଣ ସମାନ ? ଗଲ ଦେଖୁବ ତୁମ ଘର ପରି ଆଉ କାହା ଘରେ ଘିଅ ନାହିଁ ।
ଗୋବରା : ଆଉ କାହା କଥାରୁ ଆମକୁ କ'ଣ ମିଳିବ ?
ହୀରାବୋହୂ : ଘିଅ ପେଇଁ ସିନା ତରକାରି ଦରକାର ।
ଗୋବରା : ତୁ ତାହାହେଲେ ତରକାରି କରିନଉଁ ? (ରାଗରେ)
ହୀରାବୋହୂ : କେମିତି କରି ଥାଆନ୍ତି ?
ଗୋବରା : ତରକାରି କେମିତି ହୁଏ, ତୁ ଅଜିଯାଏ ଜାଣିନଉଁ ?
ହୀରାବୋହୂ : ସବୁ ଜିନିଷ ଥିଲେ ସିନା ତରକାରୀ କରିଥାଆନ୍ତି ?
ଗୋବରା : ସବୁ ଜିନିଷ ଆଉ କ'ଣ ? କ'ଣ ନାହିଁ ?
ହୀରାବୋହୂ : ହଁ, ତମ ଅମିରି ଘରେ କ'ଣ ଅଭାବ ଅଛି ?
ଗୋବରା : ମୁଁ ଯାହା ପଗ୍ଚରୁଚି ସିଧା ଉତ୍ତର ଦେ ।
ହୀରାବୋହୂ : ଜିରା, ପୋସ୍ତ, ଗରମ ମସଲା କିଛି ନାହିଁ ।
ଗୋବରା : ଗରମ ମସଲ ନଦହଲେ କ'ଣ ତରକାରି ହେଇ ପାରିବ ନେଇଁ ?
ହୀରାବୋହୂ : ତରକାରି ହବ, ହେଲେ ଶାଗୁଆଟି ତରକାରି ହେଇପାରିବ ନେଇଁ । ନେଇଁ । କ'ଣ ନାଗିବ ଯେ ଗୁରା ?
ଗୋବରା : ଯାହା ନାଗିଥାଆନ୍ତା, ନାଗି ଥାଆନ୍ତା । ତୁ କଲୁ ନଉଁ କାହିଁକି ?

ହୀରାବୋଉ : ପିଆଜ, ରସୁଣ ବି ନାହିଁ ।
ଗୋବରା : ନଥାଉ ।
ହୀରାବୋଉ : ମତେ ଏମିତି ରାନ୍ଧି ଆସିବ ନେଇଁ ।
ଗୋବରା : ମାଉଁସ ତା ହେଲେ ରାନ୍ଧିନଉଁ ?
ହୀରାବୋଉ : ଆଉ କେଇଥର କଇବି ?
ଗୋବରା : କ'ଣ ହେଲା ସେ ଶାଗୁଆଡି ?
ହୀରାବୋଉ : କ'ଣ କଞ୍ଚା ଖାଇବ କି ?
ଗୋବରା : ଶାଗୁଆଡି କୋଉଠି ରଖିଲୁ ?
ହୀରାବୋଉ : ସେଇଠି, ସେଇ ଶିକାରେ ।
ଗୋବରା : ଏଁ ଶିକାରେ ? ଶିକାସାରା କ'ଣ ଢୋଗା ଢୋଗା ନାଲି ପିମ୍ପୁଡି ? ଆଉ କ,ଣ ଏଥିରେ ଗ୍ରେପାଟେ ଅଛି, ଶାଗୁଆଡି ଯେତିକି ତାର ବି ସେତିକି ପିମ୍ପୁଡ଼ି ।
ହୀରାବୋଉ : ଦେଖି' ଦେଖି । ସତେତ । ପିମ୍ପୁଡ଼ି କେମିତି ହେଲେ ?
ଗୋବରା : ଗାଆଁ ସାଇରେ ଯାଇ ଟହଲ ମାରିବୁ ତୁ କେମିତି ଜାଣିବୁ ?
ହୀରାବୋଉ : ତଳେ ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଲଗିବ ବୋଲି ମୁଁ ହୀରାକୁ କଇଲି ଶିକାରେ ଥୋଇ ଦେବାକୁ । ମୁଁ କ'ଣ ଜାଣିଚି ସେଠିବି ପିମ୍ପୁଡ଼ି ହବ ବୋଲି ?
ଗୋବରା : ତୁ ବଦ୍‌ମାସ ସବୁ ଜାଣିଚୁ । ଜାଣି ଜାଣି ଶାଗୁଆଡିକୁ ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଖୋଇଚୁ ।
ହୀରାବୋଉ : ମୋ ରଣ, ମୁଁ ସତ କହୁଚି, ମୁଁ ଜାଣିକି ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଖୋଇ ନେଇଁ ।
ଗୋବରା : ଜାଣିକି ଖୋଇନଉଁ ନାଆଁ ? ମୁଁ ଛୁଆ ହେଇଚି ମତେ ଭୁଲେଇ ଦୋବୁ ? ଆଜି ତତେ ମୁଁ ଟିକି ଟିକି କରି ଖାଇବି ।
ହୀରାବୋଉ : ମୁଁ ତ ଠିଆ ହେଇଚି କେମିତି ଖାଉଚ ଖାଆ ।
ହୀରା : ବୋଉ । ତୁ ଏଠୁ ଗଲୁ । ବାପା ସକାଳୁ କିଛି ଖାଇ ନେଇଁ । ଭୋକରେ ପିଠିରେ ପେଟ ନାଗିଚି । ସିଏ ରାଗିଚି, ତୁ ପଳା ।
ହୀରାବୋଉ : ନାଆ ମତେ ଯଦି ସିଏ ମାରିବେ ମାରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏଠୁ ଉଠିବି ନେଇଁ ।
ହୀରା : ବାପା ! ଇଏ କ'ଣ ହଉଚି ବାପା । ଛାଡ଼ ସେ ବାଡ଼ିଟା । ବୋଉ ତୁ ପଳା ବୋଉ ।

ଗୋବରା : ତୁ ଏଠୁ ଯାଆ ହୀରା । ଛାଡ଼ ମତେ । ଆରେ ସେ ବାଡ଼ିଟା ଛାଡ଼ ।

ହୀରା : ବୋଉ ତୁ ପଳା । ବାପା ରାଗରେ ପାଗଳ ହେଇ ଗଲଣି । ତୁ ପଳା ।

ହୀରାବୋଉ : ତୁ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେ ହୀରା । ସିଏ ଯାହା କରିବାର କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ମରିଗଲେ ତମ ସମସ୍ତଙ୍କ କଷ୍ଟାଳରୁ ବଞ୍ଚିଯିବି ।

ହୀରା : ତୋ ଗୋଡ଼ତଳେ ପଡୁଚି ବାପା, ତୁ ଏମିତି ହୋଉନା ।

ଗୋବର : ତୁ ଗଲୁ ଏଠୁ, ମୁଁ ତା ମଜା ବୁଝିବି ।

ହୀରାବୋଉ : ତୁ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେ ହୀରା । ମୁଁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଗ୍ଲହୁଁ ନେଇଁ ମୁଁ ମରିବି । ମୋତେ ସିଏ ମାରନ୍ତୁ ।

ହୀରା : ବାପା ! ସେ ପିଢ଼ାଟା ପୁଣି କ'ଣ ଧଇଲୁଣୁ ? ଛାଡ଼ ଛାଡ଼ ସେଟା ।

ଗୋବରା : ତୁ ଘୁଞ୍ଚୁ ହୀରା, ତୁ ଘୁଞ୍ଚୁ । ତାକୁ ଯଦି ମୁଁ ମାରିକି ନଖାଇଚି ସିଏ ମତେ ଚିହ୍ନିବ ନେଇଁ ।

ହୀରା : ବାପା ! ଇଏ କ'ଣ ହଉଚି ବାପା ? ବାପା !

ଗୋବରା : ଛାଡ଼ ମତେ । (ହୀରାବୋଉ ମୁଣ୍ଡକୁ ପିଢ଼ାରେ ପାହାରେ ପିଟିଲା)

ହୀରାବୋଉ : ଆଃ...... (ବଡ଼ ପାଟିରେ ଚିତ୍କାର) ମରିଗଲି । (ତଳେ ଅଚେତ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲା)

ହୀରା : ବାପା ଇଏ କ'ଣ କଲୁବାପା ? (କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି) ବୋଉ ! ବୋଉ ! ବୋଉ ! ବୋଉଲୋ !

ଗୋବରା : ଯାଉ ମରିଯାଉ । ଏମିତିଆ ମାଇକେନା ରହିବା ଯାହା ମରିବା ସେଇଆ । ମୋ ଆଗରେ ଗଉଁ ଦେଖଉଚି ।

ହୀରା : (କାନ୍ଦୁଛି)

ଫକୀର : (ପ୍ରବେଶି) କ'ଣ ହେଲା ଗୋବରା଼ଇ କିଏ ମରିଗଲା ? ଆରେ ତୁ ଏମିତି କାଠ ହେଇକି ଠିଆ ହେଇଚୁ କାଇଁକି ?

ହୀରା : ହେ, ଭଗବାନ କେତେ ରକ୍ତ ? ମୁଁ କ'ଣ କରିବି ? ଫକୀର ଦାଦା, ମୋ ବୋଉ ! ମୋ ବୋଉ । (କାନ୍ଦିଲା)

ଫକୀର : ଚେତା ନାହିଁ ନା କ'ଣ ? ପାଣି ମଟେ ଆଣିଲୁ ହୀରା । ଯା ଚଞ୍ଚଳ ଆଣ ।

ହୀରା : ନିଅ ପାଣି ନିଅ । ବୋଉର ଆଖି ଦିଇଟା ଖୋସି ହେଇ ଗଲଣି । ହେ ମା ମଙ୍ଗଳା ସତେ କ'ଣ ମୋ ବୋଉ ଆଉ ଉଠିବ ?

ଫକୀର : ମୁହଁକୁ ଜୋର୍‌ରେ ପାଣି ଛାଟ ହୀରା । ଆରେ ଗୋବରଗଣେଶ ଏମିତି ଖୁଣ୍ଟ ପରି ଠିଆ ହେଇଚୁ କ'ଣ ?

ହୀରା : ସିଏ ପଶୁ ପାଲଟି ଯାଇଚି ଫକୀର ଦାଦା, ତାକୁ କିଛି କୁହନା ।

ଫକୀର : ତୋ ବୋଉର ମୁଣ୍ଡ କେମିତି ଫାଟିଲା ହୀରା ?

ହୀରା : ବାପା ପିଢାରେ ବାଡ଼େଇ ଦେଲା ।

ଫକୀର : ପିଢାରେ ବାଡେଇ ଦେଲା ? କାହିଁକି ?

ହୀରା : ବୋଉ ମାଉଁସ ତରକାରି କଲା ନେଇ ବୋଲି ।

ଫକୀର : ଗୋବରଗଣେଶ ! ତୁ ମଣିଷନା ପଶୁ ? ମାଉଁସ ପେଇଁ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀଟାକୁ ବାଡ଼େଇକି ମାରିଦେଲୁ ? ରହ ପୋଲିସ ଆସିବ ବାନ୍ଧିନବ । ଘଣା ପେଲୁଥିବୁ ମାଉଁସ ଖିଆ ମଜା ପାଉଥିବୁ ।

ହୀରା : ମୋ ବୋଉକୁ ବଞ୍ଚା ଫକୀର ଦାଦା । ମୋ ବୋଉକୁ କେମିତି ହେଲେ ବଞ୍ଚା ।

ଫକୀର : ତୁ ଧରିଲୁ ମୁଁ ତା କାନକୁ ଟିକେ ଫୁଙ୍କେ, କାଳେ ଚେତା ଫେରିବ । ଟିକେ ଧରୁ ନୋଉଁ ଗୋବରଗଣେଶ ଏମିତି ଭେଲେଭା ମିତିଆ ହୋଇଚୁ କ'ଣମ ?

ହୀରା : ମୁଁ ଧରୁଚି ତମେ ଫୁଙ୍କ ।

ଫକୀର : (ଫୁଙ୍କିବା ଶବ୍ଦ) ନା, ଏମିତି ହବ ନେଇଁ । ତୁ ଥାଆ ମୁଁ ଗୋଟେ ଗବନଙ୍କ ଆଣେ ।

ହୀରା : ତମେ ଯାଆନା ଫକୀର ଦାଦା । ମୋ ବୋଉକୁ କେମିତି ହେଲେ ବଞ୍ଚା ।

ଫକୀର : ତୁ ଥା । ମୁଁ ଏଇ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଆଉଚି (ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ହୀରା : ଆଖି ଫିଟା ବୋଉ । ବୋଉଲୋ ! ଏ ବୋଉ ! ଏ ତୋର କ'ଣ ହେଲା ବୋଉ ? (କାନ୍ଦି ଉଠିଲା)

ଶେଷ ଆଲୋକ

[ସମୟ ସକାଳ । ଗୋବରା ଘର । ହୀରା ବୋଉର ଚେତା ଫେରି ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଦୁର୍ବଳ ଲାଗୁଛି । ହୀରା ବୋଉ କାନ୍ଥକୁ ଡେରି ହୋଇ ବସିଛି ।]

ହୀରା : ତତେ କେମିତି ନାଗୁଚି ବୋଉ ?

ହୀରା ବୋଉ : କଥା କହିବାକୁ ବଳ ପାଉ ନେଇଁ । ମୁଣ୍ଡ ବୁଲେଇ ଦଉଚି ।

ହୀରା : ରକତ କ'ଣ ଗଛମିତି ଯାଇଚି । ଏକାବେଳେକେ ବେଶ୍ ଏ ରକତ ଯାଇଚି । ସେତିକି ରକତ ହବାକୁ ଆଉରି ବରଷେ ନାଗିବ ।

ଚନ୍ଦରା : [ବାହାରୁ ଆସିଛି] ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ !

ହୀରା ବୋଉ : ଉଁ

ଚନ୍ଦରା : ମତେ ଭୋକ ହେଲାଣି । କ'ଣ ଖାଇବି ଦେ ।

ହୀରା ବୋଉ : ମରି ଯାଇଥିଲେ ତରି ଯାଇ ଥାଆନ୍ତି । ହଟିଆ ଯମ ମତେ ବଞ୍ଚେଇ ରଖିଚି ହଟହଟା କରିବାକୁ ।

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ କାଲି ଠଉଁ ଖାଇ ନେଇଁ । ମତେ ଭାରି ଭୋକ ହେଲାଣି ।

ହୀରା : କିଏ ଖାଇଛ କି ତୁ ଖାଇଲୁ ନଉଁ ? ଦେଖୁଚୁ କ'ଣ କଉଚୁ କ'ଣ ? ଗୁଉଳ ନାହିଁ ବୋଲିତ ଏତେ କଥା । କାଲିଠୁ ପା ରନ୍ଧା ହେଇ ନେଇଁ ।

ହୀରା ବୋଉ : ସିଏ ଛୁଆଟା ଏତେ କଥା କ'ଣ ବୁଝିବ ? ଦେଖିଲୁ ସେ ଘେଷେଇ ଘର ଠଣାରେ ଦଶ ପଇସିଟାଏ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଚନ୍ଦରା : ଜମା ଦଶଟା ପଇସା ? ମୁଁ ନେବି ନେଇଁ ।

ହୀରା ବୋଉ : ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ମୋ ସୁନା ପୁଅଟା, ଦଶ ପଇସାରେ ମୁଢ଼ି ଖାଇ ଦେଇ ପାଣି ପିଇଦବୁ ।

ଚନ୍ଦରା : ନାଇଁ, ମତେ ଆଉ ଦଶ ପଇସା ଦେ । ସେତିକିରେ ମୋ ପେଟ ପୂରିବ ନେଇଁ ।

ହୀରା : ବୋଉ ଦିହ ପରା ଭଲ ନାହିଁ । ମଦନା ଯାଉଛି ଫକୀର ଦାଦା ଘରକୁ । ଗ୍ଲୁକୋଜ ଆଣିବ । ସିଏ ଆସୁ ଭାତ ରାନ୍ଧିଦେବି ଖାଇବୁ । ମୋ ସୁନା ଭଉଣୀ ପରା, ଯା ଏଇନେ ମୁଡ଼ି ଖାଇ ଦେଇଥା ।

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ଯାଉଚି । ଚଞ୍ଚଳ ଭାତ ରାନ୍ଧିବୁ । (ଚନ୍ଦରା ଡେଇଁ ଡେଇଁ ବାହାରକୁ ଚାଲି ଗଲା)

ହୀରା ବୋଉ : ହୀରା ! ତୋ ବାପା କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ? କାଲିଠୁଁ ତ ତାଙ୍କୁ ଦେଖୁ ନେଇଁ ।

ହୀରା : କେଇ ଜାଣି କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ? ମୁଁ ବି କାଲିଠୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ନେଇଁ । ତୋର କାଲି ଯେତେବେଳେ ଚେତା ବୁଡ଼ି ଯାଇଥିଲା ସେତିକି ବେଳେ ବାପା କଳା କାଠ ପଡ଼ିକି ସେଇଠି ଖୁଣ୍ଟପରି ଠିଆ ହେଇଥିଲା ।

ହୀରା ବୋଉ : କଳା କାଠ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲେ ?

ହୀରା : ହଁ ବୋଉ ! ସେତେବେଳେ ବାପା ଏମିତି ଦିଶୁଥିଲା ଯେମିତି ତା ଦିହରେ ରକତ ବୋଲି ଟୋପେ ନାହିଁ ।

ହୀରାବୋଉ : କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ସିଏ ?

ହୀରା : ତୋ ଚେତା ଫେରିଲା ପରେ କବିରାଜ କହିଲା ଗରମ ଦୁଧ ପିଇବାକୁ ଦିଅ । ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ବାପାକୁ ଖୋଜିଲେ । ବାପା ସେତେ ବେଳକୁ ସେଠି ନଥିଲା । ତା ଆଗରୁ କୁଆଡେ ପଳେଇ ଥିଲା ।

ହୀରା ବୋଉ : ମୋ ଉପରେ ରାଗିକି ·ତୋ ବାପା କୁଆଡେ ପଳେଇଚନ୍ତି । ଫକୀର ଦାଦାଙ୍କୁ କହ ସିଏ ଟିକେ ତୋ ବାପାକୁ ଖୋଜନ୍ତୁ ।

ହୀରା : ତୁ ବେସ୍ତ ହୋନା ବୋଉ ! ବାପାକୁ ସମସ୍ତେ ଗାଳିଦେଲେ ବୋଲି ସିଏ କୁଆଡ଼େ ପଳେଇଛି । ରାଗ ଥଣ୍ଡା ପଡ଼ିଗଲେ, ବଳେ ସିଏ ନୋଉଟି ଆସିବ ନେଇଁ ?

ହୀରା ବୋଉ : ନାଇଁ ମାଆ । ସିଏ ଭରି ରାଗି ଲୋକ । ତାଙ୍କୁ ଖୋଜ ମାଆ । ଫକୀର ଦାଦାଙ୍କୁ କହ ।

ହୀରା : ମୁଁ କ'ଣ ସେ କଥା ବାକି ରଖିଚି ? ଆମ ଗାଆଁ ସାଇ, ଗୋଇ-ଘର, ତୋଟାତଳ, ସବୁଠି ଖୋଜା ସରଇଲାଣି ।

ହୀରା ବୋଉ : ଆଉ କୁଆଡେ଼ ଗଲେ ?

ହୀରା : ଯୁଆଡେ଼ ଯାଇଥିବେ ବଳେ ଫେରି ଆସିବେ । ତୁ ଜମା ବେସ୍ତ ହୋନା ।

ଚନ୍ଦରା : (ପ୍ରବେଶ) ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ !

ହୀରା : ବୋଉ ଦିହପା ଭଲ ନାହିଁ, ଏମିତି ବୋଉ ବୋଉ କାହିଁକି ହଉଚୁ ?

ହୀରା ବୋଉ : କିରେ ଚନ୍ଦର ! ପୁଣି କ'ଣ ହେଲା ?

ଚନ୍ଦରା : ମୋ ପେଣ୍ଡୁ ଦେ ।

ହୀରା : ତୋ ପେଣ୍ଡୁକୁ କିଏ କ'ଣ କାନିରେ ବାନ୍ଧିଚି ନା ଅଣ୍ଟାରେ ଖୋସିଚି ?

ଚନ୍ଦରା : ମୁଁ ପାଉ ନେଇଁ ।

ହୀରା : ତୁ ଖେଳିକି ଏଠି ସେଠି ପକେଇବୁ, ତୁ ପାଇବୁ ନଇଁ ଆଉ କିଏ ପାଇବ ? କୋଉଠି ପକେଇ ଥିବୁ, ଯା ଭଲକି ଖୋଜ ।

ହୀରା ବୋଉ : ଛୁଆଟା ସାଙ୍ଗରେ କାହିଁକି କଟର କଟର ନଗେଇଚୁ ? ଯା ତା ପେଣ୍ଡୁଟା କୋଉଠି ଅଛି ଖୋଜି ଦେ ।

ହୀରା : (ଚନ୍ଦର ପ୍ରତି) ଏ ଘରଟା ଭଲକି ଖୋଜିଲୁଣି ?

ଚନ୍ଦରା : ଏ ଘରେ ନାହିଁ ।

ହୀରା : ଓଳି ତଳ ଦେଖିଚୁ ?

ଚନ୍ଦରା : ନାଇଁ, ସେଠି ନାହିଁ ।

ହୀରା : ଆରେ ଘରଟା ଖୋଜିଚୁ ?

ଚନ୍ଦରା : ନାଇଁ, ସେ ଘରଟା ଫିଟୁ ନେଇଁ ।

ହୀରା : ଫିଟୁ ନେଇଁ ? ଭଣ୍ଡିର ଫିଟେଇ ଦଉନଇଁ ?

ଚନ୍ଦରା : ଭଞ୍ଜିର କ'ଣ ଦିଆ ହେଇଚି କି ?

ହୀରା : ଆଉ ଖୋଲୁ ନେଇଁ କାଇଁକି ?

ଚନ୍ଦରା : କେଇ ଜାଣି ? ତୁ ଆସୁନଇଁ ଦେଖିବୁ ।

ହୀରା : ଚାଲ ଦେଖିବା ।

ଚନ୍ଦରା : ଆସ । (ଦୁହେଁ ଆରଘର କବାଟ ପାଖରେ ଠିଆ ହେଲେ ।) ହଁ, ପେଲୁ ନଇଁ (ନିଜେ କବାଟକୁ ପେଲିଲା) କାଇଁ ଫିଟୁ ନେଇଁ ।

ହୀରା : (ନିଜେ କବାଟ ଠେଲିଲା) ସତେ ତ । ଭିତରେ କିଏ ଅଛି ନା କ'ଣ ?

ଚନ୍ଦରା : କେଇଜାଣି ।

ହୀରା : (ନଇଁ କରି କବାଟ ତଳକୁ ଗ୍ରହିଁଲା) ଭିତର ପଟରୁ ଗୋଟେ ପିଢ଼ା ଡିରା ଦିଆ ଯାଇଚିନା କ'ଣ । ରହ ମୁଁ ଦେଖେ । (କବାଟ ତଳକୁ ହାତ ଗଳାଇଲା ।)

ଚନ୍ଦରା : ହଁ, ମୁଁ କବାଟଟା ଭିଡ଼ିକି ଧରୁଚି ତୁ ପିଢ଼ାଟା କାଢି ଆଣ ।

ହୀରା : ଉଁ ଉଁ... ହୁଁ ରହ । ହଁ ଆଉ ଟିକେ ଭିଡ଼ି ଧଅ । (ହାତ ଭିତରେ ହାତ ଗଳାଇ ପିଢାଟା ବାହାର କରି ଆଣିଲା ।) ଇଲେ ମୋ ବୋଉ ଲେ ! କିଏ ଗୋଟେ ଓହୋଳିଚି ।

ଚନ୍ଦରା : କାହିଁ କୋଉଠି ?

ହୀରା : ହେଇ ଦେଖୁ ନଇଁ । ଘର ଓଗରୁ କିଏ ଜଣେ ଓହଳିଚି ।

ଚନ୍ଦରା : ଏଟା କିଏ ଓହଳିଚି ?

ହୀରା : ବୋଉକୁ ଡାକ ଚନ୍ଦରା । ବାପା ଓହଳିଚି । (କାନ୍ଦି ପକାଇଲା)

ଚନ୍ଦରା : (ଭୟ ଓ କାନ୍ଦ ମିଶା ସ୍ୱରରେ) ବାପା ! ବାପା କାଇଁକି ସେମିତି ଓହଳିଚି ?

ହୀରା : ମୋ ଦିହ ହାତ ଥରୁଚି । ବୋଉକୁ ଡାକ ।

ଚନ୍ଦରା : ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ !

ହୀରା : ବାପା ଦିହ ହାତ ଫୁଲି ଯାଇଚି । ଚିହ୍ନି ହଉ ନେଇଁ । ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ ! (କାନ୍ଦି ପକାଇଲା)

ହୀରା ବୋଉ : କ'ଣ ହେଲା କିଲେ ହୀରା ?

ହୀରା : ବାପା ଦଉଡ଼ି ଦେଇ ଦେଇଚି ।

ହୀରା ବୋଉ : କ'ଣ କଇଲୁ ? ତୋ ବାପା ଦୋଉଡ଼ି ଦେଇଚନ୍ତି ? କାଇଁ ? କୋଉଠି ?

ହୀରା : ହେଇ ଏଇଠି । ଆମର ସବୁ ସରିଗଲା ବୋଉ, ସବୁ ସରିଗଲା ।

ହୀରା ବୋଉ : ଇ'ଏ ତମେ କ'ଣ କଲ ? ମୋ ଘର ବୁଡ଼ିଗଲା । (ଉଠି ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ସେଇଠି ଗଛ କାଟିବା ପରି ପଡ଼ିଲା ।)

ହୀରା/ଚନ୍ଦରା : ବୋଉ ! ତୋର କ'ଣ ହେଲା ? ବୋଉ...ବୋଉ !

ହୀରା : (କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି) ଚନ୍ଦରା ପାଣି ମଗେ ଆଣ । ବୋଉର ଚେତା ବୁଡ଼ିଗଲା । ବୋଉ ! ବୋଉ ! ଆଖି ଖୋଲ ବୋଉ ! ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ ! (ଚନ୍ଦରା ପାଣି ପାଇଁ ଚାଲିଗଲା । ଏଇ ସମୟରେ ଆସିଛି ପରେଶ ।]

ପରେଶ : ହୀରା କ'ଣ ହେଲା କାହିଁକି କାନ୍ଦୁଚୁ ?

ହୀରା : ଆମର ସବୁ ସରିଗଲା ପରେଶ ଭାଇ ! ବାପା ଦଉଡ଼ି ନଗେଇ ଦେଇଚି । ବୋଉ ବାପାକୁ ଦେଖି ଚେତା ବୁଡ଼ି ଯାଇଚି ।

ଚନ୍ଦରା : (ପାଣି ଧରି ଫେରିଛି) ଦେଇ ପାଣି ନେ । ବୋଉ ଏ ବୋଉ !

ହୀରା : (ହୀରା ତା' ବୋଉ ମୁହଁରେ ପାଣି ମାରିଲା) ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ !

ପରେଶ : ତୋ ବୋଉଙ୍କ ମୁହଁରେ ପାଣି ଛାଟିଦେ ।

ହୀରା : (ପାଣି ଛାଟିଲା) ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ ! ଆଖି ଖୋଲ ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ ! (ଭୟ ପାଇ ଯାଇ) ପରେଶ ଭାଇ ! ବୋଉର ଦେହ ହାତ କ'ଣ ହେମାଳ ହେଇ ଗଲାଣି ? ମୁହଁଟା କଳା ପଡ଼ି ଗଲାଣି । ତା କାନକୁ ଟିକେ ଫୁଙ୍କ ପରେଶ ଭାଇ !

ପରେଶ : ତୁ ଟିକେ ବେକଟାକୁ ଟେକି ଧର । (ହୀରା ତା ବୋଉର ମୁଣ୍ଡକୁ ତା କୋଳରେ ଥୋଇଲା । ପରେଶ ହୀରାବୋଉର କାନରେ ମୁହଁ ଲଗାଇ ଫୁଙ୍କିଲା ।)

ହୀରା : ପରେଶ ଭାଇ ! ମୋ ବୋଉ କ'ଣ ଆଉ ଉଠିବ ନେଇଁ ?

ପରେଶ : ନାଁ ହୀରା, ତୋ ବୋଉ ଆଉ ନାହିଁ ।

ହୀରା : (କାନ୍ଦି ଉଠିଲା) ବୋଉ ! ବୋଉ !

ଚନ୍ଦରା : (କାନ୍ଦି ଉଠିଲା) ବୋଉ ! ଏ ବୋଉ !

ହୀରା : ମୁଁ କ'ଣ କରିବି ପରେଶ ଭାଇ ?

ଚନ୍ଦରା : ପରେଶ ଭାଇ ! ମୋ ବାପାକୁ ଓଗଳୁ ଫିଟେଇ ଦିଅ । ମୋ ବୋଉକୁ ଟିକେ ଫୁଙ୍କ ପରେଶ ଭାଇ ! ସିଏ ଉଠିବ ।

ହୀରା : ଆଉ କେହି ଉଠିବେ ନାହିଁରେ ଚନ୍ଦରା ! (କାନ୍ଦିଲା)

ଚନ୍ଦରା : ନାଇଁ ମୁଁ ଯାଉଛି ଫକୀର ଦାଦାକୁ ଡାକିବି । ସିଏ ଫୁଙ୍କିଲେ ମୋ ବୋଉ ଉଠିବ । (ଚନ୍ଦରର ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ହୀରା : ଇଏ କ'ଣ ହେଇ ଗଲ ପରେଶ ଭଇ !

ପରେଶ : ତୋ ବାପା, ବୋଉ ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ସହିଦ ହୋଇ ଯାଇଚନ୍ତି ।

ହୀରା : ପରେଶ ଭଇ !

ପରେଶ : ଆମର ସବୁଠୁ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ । ଏ କଥା ଆମେ ନ ବୁଝିପାରି ସବୁ କାମରେ ପରସ୍ପରକୁ ଦୋଷ ଦେଉଛେ । ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ ନ କରି ପରସ୍ପର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢୁଛେ । କେବଳ ତୋ ବାପା, ବୋଉ ନୁହଁ ଆମ ସମାଜର ସବୁ ଗରିବ ଲୋକେ ଏମିତି ପ୍ରକୃତ ଶତ୍ରୁକୁ ଛାଡ଼ି ପରସ୍ପରକୁ ଦୋଷ ଦେଉଚନ୍ତି । ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଲଢ଼ା ଲଢି ହେଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ଗୋଟେ ଭୁଲ ଯୁଦ୍ଧରେ ତୋ ବାପା ବୋଉ ମୁହାଁ ମୁହିଁ ହୋଇ ଜୀବନ ଦେଲେ ।

ହୀରା : ମୁଁ ଏବେ କ'ଣ କରିବି ପରେଶ ଭଇ ?

ପରେଶ : ତୁ ମନକୁ ଦମ୍ଭ କର ହୀରା ! ମୁଁ ତୋ ପାଖେ ପାଖେ ଅଛି ।

ହୀରା : ପରେଶ ଭଇ !

ପରେଶ : ତୋ ବାପା ବୋଉଙ୍କ ଶବକୁ ଛୁଇଁ ଆମେ ଶପଥ ନେବା ! ଆଜିଠୁ ଆମେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ନ ଲଢି ଦାରିଦ୍ର୍ୟତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢିବା ।

ହୀରା : ଆମେ କ'ଣ ପାରିବା ?

ପରେଶ : କେବଳ ଆମେ ନୁହଁ ହୀରା ! ଏ ଯୁଦ୍ଧରେ ଆମ ସହିତ ଯୋଗ ଦେବେ ଆହୁରି ଅନେକ । ଅଭାବ, ଅନାଟନ, ଦୁଃଖ, ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାର ରାତି ନିଶ୍ଚୟ ପାହିବ । ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମକୁ ସଂଗ୍ରାମ ଚଲୁ ରଖିବାକୁ ହେବ । [ହୀରା ଓ ପରେଶ ଫ୍ରିଜ ହୋଇ ଠିଆହୋଇ ରହିଲେ । ଧୀରେ ଧୀରେ ମଞ୍ଚ ଅନ୍ଧକାର ହେଇ ।]

●

ଅଚାହ୍ନା ଅପରାଧ

(ସାମାଜିକ ନାଟକ)

* ଏହି ନାଟକ ଆକାଶବାଣୀ, କଟକ (ସି.ବି.ଏସ.) ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଯୋଜିତ ହୋଇ ୧୯୯୧ ମସିହା ସର୍ବ ଭାରତୀୟ ବେତାର ନାଟକ ପ୍ରତିଯୋଗିତାକୁ ପଠା ଯାଇଥିଲା ।

* ଏହି ନାଟକ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ସେଟ୍ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । ନାଟକ ପାଇଁ ଯମରାଜାଙ୍କ ଦରବାର ଓ ଦେବରାଜଙ୍କ ଦରବାର, ଏହିପରି ଦୁଇଟି ଦରବାର ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସେଟ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଯରକାର ପରଦା, ଦରକାରୀ ଆସବାବ ପତ୍ର ବଦଳାଇ ଦୁଇଟି ଅଲଗା ଅଲଗା ଦରବାରର ଧାରଣା ସୃଷ୍ଟି କରି ହେବ ।

* ଏ ନାଟକରେ ଆଦୌ ନାରୀ ଚରିତ୍ର ନାହିଁ ।

* ନାଟକଟିର ଅଭିନୟ ସମୟ ୪୫ ମିନିଟ୍ ।

୧୯୯୧ ମସିହା ସର୍ବ ଭାରତୀୟ ବେତାର ନାଟକ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପାଇଁ ଆକାଶବାଣୀ, କଟକ (ସି.ବି.ଏସ)ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ନାଟକର ବିଭିନ୍ନ ଚରିତ୍ର :

* ଯମରାଜ – ବିନାୟକ ମିଶ୍ର
* ଦେବରାଜ – ରବିନାରାୟଣ ମିଶ୍ର
* ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ – ଗୋଲକ ଚନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି
* ଅନନ୍ତ – ଅନନ୍ତ କୁମାର ଦାସ
* ଯମଦୂତ – ସରୋଜ କୁମାର ବେହେରା

ପରିଚାଳନା – ଗୋପବନ୍ଧୁ ଚୌଧୁରୀ

ଅଚିହ୍ନା ଅପରାଧ

[ସିଂହାସନ ଉପରେ ଯମରାଜ ବସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଚେୟାରରେ ବସିଛନ୍ତି ମନ୍ତ୍ରୀ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ । ତାଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି ଗୋଟିଏ ପାଞ୍ଜି । ଦ୍ୱାର ଦେଶରେ ଦୁଇଜଣ ଯମଦୂତ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ।]

ଯମରାଜ : ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ । ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରୁ ଧରାହୋଇ ଆସୁଥିବା ମଣିଷମାନେ ଧରାହୋଇ ଆସିବାର କେଇ ଦିନ ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋ ଦରବାରରେ ପେଶ୍ କରାଯାଉଛି ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏଇ...ମାନେ...ନାଇଁ... (ଥତମତ ହୋଇ) ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆଜ୍ଞା ପେଶ୍ କରା ଯାଉଛି ।

ଯମରାଜ : ତୁମେ ଯେମିତି ଥତମତ ହେଉଛ ସେଥିରୁ ଜଣା ଯାଉଛି ତମେ କିଛି ଲୁଚେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ । ଅର୍ଥାତ ତୁମେ ମିଛ କହୁଛ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ନାଇଁ ଆଜ୍ଞା, ମିଛ ନୁହେଁ ସତ କହୁଛି । ଠିକ୍ ସମୟରେ ବିଚାର ପାଇଁ ପେଶ୍ କରୁଛି ।

ଯମରାଜ : ଠିକ୍ ସମୟରେ ମାନେ କ'ଣ ? ଯେଉଁଦିନ ଧରା ହୋଇ ଯିଏ ଆସୁଛି ତାର ବିଚାର ଠିକ୍ ସେଇଦିନ ହେଉଛି ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ହେଉଥିଲା । ଠିକ ସେଇଦିନ ହେଉଥିଲା ।

ଯମରାଜ : ହେଉଥିଲା ମାନେ ଆଉ ଠିକ୍ ସେଇଦିନ ବିଚାର ହେଉନାହିଁ । ସେ ମଣିଷଟା ତା ହେଲେ ଠିକ୍ କଥା କହୁଥିଲା ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : କିଏ ଆଜ୍ଞା ? କିଏ ଆପଣଙ୍କୁ କ'ଣ କହୁଥିଲା ?

ଯମରାଜ : ଦୂତ ସେ ଅନନ୍ତକୁ ହାଜର କରାଅ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : କାହାର ଏତେ ଦୂର ସାହସ ହେଲା ? କିଏ ଆପଣଙ୍କୁ ଆସି ଦେଖା କରି.........

ଯମଦୂତ : (ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ବାନ୍ଧିଆଣି ହାଜର କରାଇଲା) ! ମହାରାଜ ଏଇ ସେଇ ମଣିଷ ।

ଯମରାଜ : ତା ହାତର ବନ୍ଧନ ଖୋଲିଦିଅ ଦୂତ ।

ଯମଦୂତ : ଯେ ଆଜ୍ଞା ହଜୁର (ବନ୍ଧନ ଖୋଲି ଦେଲା)

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ଲୋକଟା ହାଜତରୁ ଖସି ଚାଲି ଆସିଛି ମଣିମା ! ଏ ଲୋକ ମୋଟେ ପାଞ୍ଚଦିନ ହେଲା ମର୍ତ୍ତ୍ୟରୁ ଆସିଛି । ଏହାର ବିଚାର ପାଇଁ ସମୟ ହୋଇନାହିଁ ।

ଅନନ୍ତ : ପାଞ୍ଚଦିନ ହେଲା ଅନ୍ଧାରୁଆ ହାଜତଟାରେ ଖିଦିଖାଦି ହୋଇ ରହି ରହି ଅଣନିଃଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ଗଲଣି ମଣିଷ ।

ଯମରାଜ : ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ! ମଣିଷମାନଙ୍କୁ କେତେ ଦିନ ହାଜତରେ ରଖିବା ପରେ ତମେ ଦରବାରରେ ପେଶ୍ କରୁଛ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ତାର କିଛି ଠିକ୍ ଠିକଣା ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ।

ଯମରାଜ : ମାନେ ଯମରାଜ୍ୟରେ ବି ଅନ୍ୟାୟ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଅନ୍ୟାୟ କ'ଣ ଆଜ୍ଞା ?

ଯମରାଜ : ବିନା ବିଚାରରେ ଦଣ୍ଡଦେବା ଘୋର ଅନ୍ୟାୟ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା । ହାଜତରେ ରଖା ଯାଇଛି ।

ଯମରାଜ : ଅନ୍ଧାରୁଆ ଘର ଭିତରେ ଖିଦି ଖାଦି ଅଟକାଇ ରଖିବାଟା ଦଣ୍ଡ ନୁହଁ ବୋଲି ତୁମେ କହୁଛ କେମିତି ? ପୁଣି ଘଣ୍ଟେ ଦି' ଘଣ୍ଟା ନୁହେଁ, ପାଞ୍ଚ ଦିନ ।

ଅନନ୍ତ : ଆମ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରରେ କାହାକୁ ବିନା ବିଚାରରେ ୨୪ ଘଣ୍ଟାରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଅଟକାଇ ରଖିବା ଆଇନ୍ ଆଖିରେ ଅପରାଧ ।

ଯମରାଜ : ଏଠିବି ସେଇ ନିୟମ ଅଛି ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଖାଲିତ ନିୟମକୁ ଦେଖିଲେ ହେବନାହିଁ ? ପରିସ୍ଥିତି ବି ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଯମରାଜ : ତୁମେ ନିୟମ ଅନୁସାରେ କାମ କର । ପରିସ୍ଥିତି ଦେଖିବା ଦରକାର ନାହିଁ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଖାଲିତ ବିଚାର କରି ଦେଲେ ହେବ ନାହିଁ ? ବିଚାର ପରେ ଯାହାଙ୍କୁ ଯେମିତି ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବ ତାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯିବା କଥା ।

ଯମରାଜ : ଦଣ୍ଡ ଦେବାରେ ଅସୁବିଧା କ'ଣ ଅଛି ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଅଛି ଆଜ୍ଞା !

ଯମରାଜ : କି ଅସୁବିଧା ଅଛି ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ମର୍ତ୍ତ୍ୟର ଲୋକ ସଂଖ୍ୟା ହୁ ହୁ ହୋଇ ବଢି ଚାଲିଛି । ସେଇ ହାରରେ ମୃତ୍ୟୁ ସଂଖ୍ୟାବି ବଢି ଚାଲିଛି । ଏତେ ଲୋକଙ୍କର ବିଚାର ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଯମରାଜ : ଏତେ ଲୋକ, ସେତେ ଲୋକରୁ କ'ଣ ପାଇବ ? ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତୁମେ ଦରବାରରେ ପେଶ୍ କର, ମୁଁ ବିଚାର କରିବି ? ଆଜିର କାମ କାଲିକି ରଖିବାକୁ ମତେ ମୋଟେ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ । ତା ଛଡ଼ା ଏସବୁ ମୋ ନୀତି ବିରୁଦ୍ଧ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଖାଲି ବିଚାର କରି ଦେଲେ କ'ଣ ହେବ ଆଜ୍ଞା ? ସେମାନଙ୍କ ଦଣ୍ଡ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଯମରାଜ : ତୁମେତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା କହୁଛ । ଅସମ୍ଭବ କ'ଣ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଆପଣ ନିଜେ ଦେଖିଲେ ସବୁ ବୁଝି ପାରିବେ । ଗରମ ତେଲ କଡ଼େଇରେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଗୋଟେ ଲେଖାଁ ଲୋକ ପକାଉଥିଲୁ । ଏବେ କିନ୍ତୁ ଗୋଟେ କଡ଼େଇରେ ଚାରି ଚାରିଟା ଲୋକ ଏକାବେଳକେ ପକାଉଛୁ । ସେମିତି ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଡାଳରେ ଦଶ/ବାରଟା ଲୋକଙ୍କ ଗଳାରେ ରସି ଲଗାଇ ଟାଙ୍ଗିଛୁ । ନରକ କୁଣ୍ଡରେତ ଆଉ ତିଳାର୍ଦ୍ଧ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ପ୍ରତିଦିନ ଏତେ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ କେମିତି ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବ ଆଜ୍ଞା ?

ଯମରାଜ : ପଙ୍କ ପୋଖରୀ, ଶିମୁଳି ଗଛ, ଆଉ କରତ ଚିରା ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ସବୁଠି ଭିଡ଼ ଆଜ୍ଞା ! ପଙ୍କ ପୋଖରୀମାନଙ୍କରେ ଗୋଟାକ ଉପରେ ଆଉ ଗୋଟାକୁ ନେଇ ଯମଦୂତମାନେ ମାଡୁଛନ୍ତି । ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଶିମୁଳି ଗଛରେ ମୂଳରୁ ତାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେଉଁଠି ହେଲେ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ।

କରତ ଚିଉଡ଼ିମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥାତ ସବୁଠୁ ସାଙ୍ଘାତିକ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦିନରାତି ସମୟ ଅଣ୍ଟୁନାହିଁ । ସିଫ୍ଟ ତିନିଟି କରା ଯାଇଛି । ତଥାପି ସେଠି ଲମ୍ବା ଧାଡ଼ିରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଠିଆ କରାଯାଇଛି ।

ଯମରାଜ : ଏ ସମସ୍ୟା କଥାତ ମୋତେ ଆଗରୁ କେବେ କହିନା ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : କହିଲେ କ'ଣ ହେବ ଆଜ୍ଞା ?

ଯମରାଜ : ମୁଁ ତାର ପ୍ରତିକାର କରିବି ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : କି ପ୍ରତିକାର କରିବେ ?

ଯମରାଜ : ଦଣ୍ଡ ଦେବାର ଉପକରଣ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ ବଢ଼େଇ ଦେବି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତେଲ କଡ଼େଇ ସଂଖ୍ୟା କେତେ ଅଛି ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ମୁଁ ହିସାବ ଦେଖି କହୁଛି ଆଜ୍ଞା । ଦଶ, କୋଡ଼ିଏ, ପଚିଶ, ତିରିଶ, ତିରିଶ ଲକ୍ଷ ଆଜ୍ଞା !

ଯମରାଜ : ତେଲ କଡ଼େଇ ସଂଖ୍ୟା କୋଟିଏ କରିଦିଅ । ମର୍ତ୍ତ୍ୟର ଲୋକ ସଂଖ୍ୟା ଯେଉଁ ହାରରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି ତା ସହିତ ଆମକୁ ତାଳ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେମିତି ପଙ୍କ ପୋଖରୀ, ନରକକୁଣ୍ଡ, କରତଚିରା, ଶିମୁଳିଗଛ ଇତ୍ୟାଦି ଯେତେ ଦଣ୍ଡ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ତାକୁ ଚାରି ଗୁଣ ବୃଦ୍ଧି କରିଦିଅ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏସବୁ ବୃଦ୍ଧି କରି ହେବ ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ।

ଯମରାଜ : ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ । (ରାଗରେ)

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ମୁଁ ମିଛ କହିନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ।

ଯମରାଜ : ତୁମ ଚାକିରି କ'ଣ ତୁମକୁ ପିତା ଲାଗିଲାଣି ? ସବୁ କଥାରେ ନାହିଁ, ନାହିଁ କଣ କହୁଛ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଆପଣ ଆଜ୍ଞା ପରିସ୍ଥିତି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ।

ଯମରାଜ : କି ପରିସ୍ଥିତି ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଯମପୁରରେ ଆଉ ମୋଟେ ଜାଗା ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା । ଅଧିକ ପଙ୍କ ପୋଖରୀ, କି ନରକ କୁଣ୍ଡ ଖୋଳିବାକୁ ଜାଗା ନାହିଁ । ଏମିତିକି ଅଧିକ ତେଲ କଡ଼େଇଟାଏ ବି ରଖିବାକୁ ଜାଗା ନାହିଁ ।

ଯମରାଜ : ତମେ ତାହେଲେ ଗୋଟେ କାମ କର । ଯମପୁରରେ ସ୍ଥାନ ଅଭାବ ଏକଥା ଭଲ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇ ଦେବରାଜଙ୍କ ପାଖକୁ ଗୋଟେ ଦରଖାସ୍ତ

ଲେଖିଥାଉ । ତାକୁ କହି ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟରୁ କିଛି, ଆଉ କିଛି ଜାଗା ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରରୁ ଆମ ଯମପୁର ପାଇଁ ନେବା । ତା ହେଲେ ଆମର ଆଉ ଏ ଅବସ୍ଥା ରହିବ ନାହିଁ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଦେବରାଜ କ'ଣ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟରୁ କିଛି ଛାଡ଼ିବାକୁ ରାଜି ହେବେ ?

ଯମରାଜ : ନ ହେବେ କାହିଁକି ? ଏବେତ ବେଶୀ ଲୋକ ସ୍ୱର୍ଗକୁ କି ବୈକୁଣ୍ଠ-ପୁରକୁ ଯିବା ମୁଁ ଦେଖୁନାହିଁ । ତାଙ୍କର ସେଠି ଜାଗା ଖାଲି ପଡ଼ିଛି, ଆମର ଜାଗା ନିଅଣ୍ଟ ହେଉଛି । ନ ଦେବେ କାହିଁକି ?

ଅନନ୍ତ : ମୋତେ ଯଦି ଅନୁମତି ମିଳିବ, ମୁଁ ଗୋଟେ କଥା କହିବି ।

ଯମରାଜ : କୁହ ଅନନ୍ତ ? ନିର୍ଭୟରେ ମନ କଥା କହିବାରେ ଏଠି କିଛି ବାଧା ବନ୍ଧନ ନାହିଁ ।

ଅନନ୍ତ : ଯଦି ଦେବରାଜ ତାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟରୁ କିଛି ଦେବାକୁ ରାଜି ହେବେ ନାହିଁ ବୋଲି ଆପଣଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି, ତେବେ ଏଠୁ କିଛି ମଣିଷଙ୍କୁ ଦେବରାଜଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ସିଏ ଦେଖନ୍ତୁ କେତେ ମଲା ମଣିଷ ବିଗ୍ଭର ନହୋଇପାରି ହାଜତରେ ଅଛନ୍ତି । ସିଏ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ସମସ୍ୟାଟା ଆଖିରେ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ହୃଦବୋଧ ହେବ । ସେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବେ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ମଣିଷ ଖୁବ ଧୂର୍ତ୍ତ ଅଛି ହଜୁର । କୌଶଳରେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରକୁ ଖସି ଯିବାକୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏ ଲୋକ କୁପରାମର୍ଶ ଦେଉଛି । ଥରେ ସିଏ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପାଦ ଦେଲେ ଆପଣ ଆଉ ତାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଅନନ୍ତ : ନା, ଯମରାଜ । ଆପଣ ଯଦି ଏ ପରାମର୍ଶରେ ରାଜି ନୁହଁନ୍ତି, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଆଉ ଗୋଟେ ପରାମର୍ଶ ଦେବି । ଯେଉଁଥିରେ ଆପଣଙ୍କ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହୋଇପାରିବ ।

ଯମରାଜ : ନିର୍ଭୟରେ କୁହ ଅନନ୍ତ ।

ଅନନ୍ତ : ଆପଣ ଦଣ୍ଡର ସମୟ ସୀମାକୁ କମାଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ଯିଏ ନରକ କୁଣ୍ଡରେ ୪ ଦିନ ପଡ଼ିବା କଥା ତାକୁ ଗୋଟିଏ ଦିନରେ କୁଣ୍ଡରୁ ବାହାର କରି ଦିଅନ୍ତୁ । ସେମିତି ଯାହାକୁ ୪ ଘଣ୍ଟା ତେଲ କୁଣ୍ଡରେ ପକାଇବା କଥା ତାକୁ ଘଣ୍ଟାକ ପରେ ବାହାର କରି ଦିଅନ୍ତୁ । ଯା ଦ୍ୱାରା ଆପଣଙ୍କ

ଯମପୁରର ସ୍ଥାନ ଗ୍ରରି ଗୁଣ ହୋଇଯିବ । ଏକା ଜାଗାରେ ଆପଣ ଗ୍ରରି ଗୁଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଇପାରିବେ ।

ଯମରାଜ : ଇଏତ ଉତ୍ତମ ପ୍ରସ୍ତାବ । କ'ଣ କହୁଛ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହୋଇଯିବ ସତ କିନ୍ତୁ......

ଯମରାଜ : କିନ୍ତୁ ପୁଣି କ'ଣ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ସବୁ ଅନ୍ୟାୟ ହୋଇଯିବ ।

ଯମରାଜ : ଅନ୍ୟାୟ କେମିତି ହେବ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଯାହାଙ୍କୁ ଯେତିକି ଦଣ୍ଡ ଦେବା କଥା ତାକୁ ବଢ଼େଇ ଅଧିକ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ଯେମିତି ଅନ୍ୟାୟ ତାକୁ କମେଇ ଦେବା ମଧ୍ୟ ସେମିତି ଅନ୍ୟାୟ ।

ଯମରାଜ : ସତ କଥା । ଠିକ୍ ଅଛି ତୁମେ ଗୋଟେ ଦରଖାସ୍ତ ଲେଖ । ମୁଁ ଆଜି ଦେବରାଜଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବି ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ହେଉ ଆଜ୍ଞା ।

ଯମରାଜ : ଆଜି ପାଇଁ ଦରବାର ଏଇଠୁ ବନ୍ଦ ରହୁ ।

ଯମଦୂତ : ଯମରାଜଙ୍କର ଜୟ ହେଉ, ଯମରାଜଙ୍କର ଜୟ ହେଉ !

ଅନନ୍ତ : ମୋର କିନ୍ତୁ ଯମରାଜଙ୍କ ପାଖରେ ଗୋଟେ ମାଗୁଣି ଅଛି ।

ଯମରାଜ : ଅବିଳମ୍ବେ ପ୍ରକାଶ କର । ଆମ ହାତରେ ସମୟ ବେଶୀ ନାହିଁ ।

ଅନନ୍ତ : ମୋତେ ଟିକେ ଆପଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ବୁଲି ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳୁ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ଲୋକ ବଡ଼ ଚତୁର । ଯା'କୁ ଯମପୁର ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ନ ଦିଆ ଯାଉ ।

ଅନନ୍ତ : ଚତୁର ଲୋକ ଯମପୁର ଦେଖିବାରେ ଆପଣଙ୍କର ଆପତ୍ତି କାହିଁକି ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ମୋର ଆଶଙ୍କା ହୁଏ ତୁମେ ଯମପୁରରେ ବିଭ୍ରାଟର ସୂତ୍ରପାତ କରିବ ।

ଅନନ୍ତ : ଯମରାଜ ! ଆପଣଙ୍କ ମହାମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଇଏ ମିଥ୍ୟା ସନ୍ଦେହ । ମୁଁ ଗୋଟେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣିଷ । ଆପଣଙ୍କ ପରି ବିକ୍ରମଶାଳୀ ମହାମହିମ ଯମରାଜାଙ୍କର ମୁଁ ବା କି ଅନିଷ୍ଟ କରିପାରିବି ?

ଯମରାଜ : ହଉ, ଠିକ୍ ଅଛି । ତୁମେ ବୁଲି ଦେଖ । କିନ୍ତୁ ସାବଧାନ, କୌଣସି ଜିନିଷରେ ତୁମେ ହାତ ଦେବ ନାହିଁ ।

ଅନନ୍ତ : ଆପଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଲୋକ

[ଦେବରାଜ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଦରବାର । ଇନ୍ଦ୍ର ଓ ଯମରାଜ ଦୁଇଟି ରାଜକୀୟ ଚଉକି ଉପରେ ବସି ଆଲୋଚନା କରୁଥିଲେ । ଦରବାରରେ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି ।]

ଯମରାଜ : ମୁଁ କିନ୍ତୁ ବଡ ସମସ୍ୟାରେ ପଡ଼ିଛି ଦେବରାଜ ।

ଦେବରାଜ : ଆପଣଙ୍କର ପୁଣି କି ସମସ୍ୟା ?

ଯମରାଜ : ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକରେ ଜନ୍ମ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୃତ୍ୟୁହାର ମଧ୍ୟ ବହୁ ପରିମାଣରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ତେଣୁ ଏତେ ମଲା ମଣିଷଙ୍କର ବିଚାର କରି ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ କରିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ସବୁଠୁ ବେଶୀ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ଯମପୁରରେ ସ୍ଥାନାଭାବ ।

ଦେବରାଜ : ଯମପୁରରେ ସ୍ଥାନାଭାବ !

ଯମରାଜ : ହଁ, ଦେବରାଜ ! ଏଇ ଦରଖାସ୍ତଟି ପାଠ କରନ୍ତୁ । ଏଥିରେ ସବୁ କଥା ପରିଷ୍କାର ଭାବରେ ଲେଖାଯାଇଛି । (ଦରଖାସ୍ତଟି ବଢାଇ ଦେଲେ)

ଦେବରାଜ : ଦିଅନ୍ତୁ । ଏତ ଗୋଟେ ଦୀର୍ଘ ଦରଖାସ୍ତ । ମୁଁ ପରେ ପଢିବି । ଆପଣ ମୁହଁରେ କହି ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଯମରାଜ : ଦରଖାସ୍ତଟାତ ମୋଟେ ଦି ପୃଷ୍ଠା ହେଇଛି, ଆଉ ବେଶୀ କ'ଣ ହେଲା ? ଟିକେ ଆପଣ ଆଖି ବୁଲେଇ ଆଣନ୍ତୁ । କେତେ ସମୟ ଏମିତି ଲାଗିବ କି ?

ଦେବରାଜ : ହଉ, ମୁଁ ଦେଖୁଛି । (ଦରଖାସ୍ତଟା ମନେ ମନେ ପଢିଲେ)

ଯମରାଜ : ହଁ, ସେଇ ଶେଷ ପାରାଟା ପଢିଦେଲେ ସବୁ ଜାଣିପାରିବେ ।

ଦେବରାଜ : ହଁ, ବୁଝିଲି । ଆପଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆଉ ବୈକୁଣ୍ଠପୁରରୁ କିଛି ଜାଗା ନେଇ ଯମପୁରଟାକୁ ବଡ କରିବେ ।

ଯମରାଜ : ହଁ, ଆଜ୍ଞା ସେଇଆ ।

ଦେବରାଜ : ଏଟାତ ନିହାତି ଅସମ୍ଭବ କଥା । ସ୍ୱର୍ଗପୁରଟା ସ୍ୱର୍ଗପୁର । ସେଠାରୁ କିଛି ଯମପୁରକୁ ତ ଦେଇ ହେବ ନାହିଁ ।

ଯମରାଜ : କାହିଁକି ଆଜ୍ଞା ? ସ୍ୱର୍ଗପୁରରେ ସ୍ଥାନାଭାବ ସମସ୍ୟା ଅଛିନା କ'ଣ ?

ଦେବରାଜ : ଆପଣ ସବୁ କଥାକୁ କେବଳ ନିଜ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି ।

ଯମରାଜ : ଏଥିରେ ଅସୁବିଧା ରହିଲା କେଉଁଠି, ମୁଁ ତ କିଛି ଅନୁମାନ କରିପାରୁ ନାହିଁ ।

ଦେବରାଜ : ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରୁ କିଛି ଜାଗା ଦେଇ ଦେଲେ ତାହା ଯମପୁର ହୋଇ ଯିବ ନାହିଁ; ବରଂ ସେଇ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ହୋଇ ରହିବ । ପୁଣି ସେଇ ସ୍ୱର୍ଗ ମାଟିରେ ପାଦ ଦେବା ଲୋକକୁ ଆପଣ ଦଣ୍ଡ ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଯମରାଜ : ଆଉ ବୈକୁଣ୍ଠପୁର ?

ଦେବରାଜ : ବୈକୁଣ୍ଠପୁରର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁ ନାହିଁ । ବୈକୁଣ୍ଠପୁରରେ କିଛି ସ୍ଥାନ ଯମପୁରକୁ ଦେବା କଥାତ ମୁଁ କଳ୍ପନା ସୁଦ୍ଧା କରିପାରୁ ନାହିଁ । ବୈକୁଣ୍ଠପୁର ସ୍ୱର୍ଗପୁରଠାରୁ ଆହୁରି ଦୁର୍ଲଭ ସ୍ଥାନ । ପାପ କରି ଯମପୁରକୁ ଯାଇଥିବା ଲୋକର ପାଦ ଯଦି ବୈକୁଣ୍ଠପୁର ପଡେ ତେବେ ମୋର ଇନ୍ଦ୍ରପଦ ଚାଲିଯିବ ?

ଯମରାଜ : ତାହେଲେ ମୋ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କିପରି ହେବ ?

ଦେବରାଜ : ଆପଣଙ୍କର ଏଇ ଗୋଟିଏ ସମସ୍ୟା ପାଇଁ ଆପଣ ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ? କିନ୍ତୁ ମୋର ଅନେକ ସମସ୍ୟା ଥାଇବି ମୁଁ ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ ନୁହଁ ।

ଯମରାଜ : ଆପଣଙ୍କର ପୁଣି କି ସମସ୍ୟା ?

ଦେବରାଜ : ମୁଁ ତ ସମସ୍ୟାର ସ୍ତୂପ ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । କେଉଁ ସମସ୍ୟା କଥା କହିବି ?

ଯମରାଜ : ଦେବରାଜ ! ଆପଣ ଏସବୁ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ? ଆପଣଙ୍କ ଦରବାରରେ ପବନ, ଅଗ୍ନି, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ବରୁଣ, କୁବେରଙ୍କ ପରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦେବଗଣ ଓ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ମହେଶ୍ୱରଙ୍କ ପରି ମହାମହିମ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ପାଳନକର୍ତ୍ତା ଓ ସଂହାରକର୍ତ୍ତା ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଆପଣଙ୍କର ପୁଣି କି ସମସ୍ୟା ?

ଦେବରାଜ : ମୋ ପାଇଁ ଏ ଦେବଗଣ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସମସ୍ୟା । ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟର ରାଜା ହେଲେ କ'ଣ ହେବ, ଏମାନଙ୍କ ଉପରେ ମୋର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୋଠାରୁ ବଳଶାଳୀ ହୋଇ

ଥିବାରୁ ମୋତେ କେହି ମାନନ୍ତି ନାହିଁ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ରାଜ୍ୟ ଶାସନ କରିବା କେତେଦୂର କଠିନ ଆପଣ ଅନୁମାନ କରିପାରୁଥିବେ ।

ଯମରାଜ : ସେ ଯାହା ହେଉ, ଆପଣ ସେମାନଙ୍କର ରାଜା, ତେଣୁ ସେମାନେ ଆପଣଙ୍କ କଥା ମାନିବା ଉଚିତ୍ ।

ଦେବରାଜ : କିନ୍ତୁ ମତେ କେହି ମାନନ୍ତି ନାହିଁ । ଅଗ୍ନିଦେବ ଓ ପବନ ଦେବଙ୍କ କଥାତ ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ । ସେମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ଷଣକୋପି । ସେମାନେ କାହାରି କଥା ଶୁଣିବା ଲୋକ ନୁହଁନ୍ତି । ଦେବର୍ଷି ନାରଦଙ୍କ କଥା ଆପଣଙ୍କୁ ଅଜଣା ନଥିବ । ବିନା କାରଣରେ କଳି ଲଗାଇବାରେ ତାଙ୍କର ଆନନ୍ଦ । ତାଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ମୋ ଶକ୍ତିର ବାହାର ।

ଯମରାଜ : କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଓ ମହେଶ୍ୱରତ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣଙ୍କର ସହାୟତା କରୁଥିବେ ?

ଦେବରାଜ : ମାୟାବୀ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମୁଁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚିହ୍ନିପାରି ନାହିଁ । ସେ କେତେବେଳେ କି ମାୟା ରଚନା କରନ୍ତି ମୁଁ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇବା ପାଇଁ ମୋତେ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡେ । ବ୍ରହ୍ମାତ ସବୁବେଳେ ବେଦ ପାଠରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଅନ୍ୟର କଥା ଶୁଣିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ବେଳ ନାହିଁ ? ମହେଶ୍ୱର ମୋର ବଡ ସମସ୍ୟା । ସିଏ ଅଳ୍ପକରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ମଣିଷ ଓ ଅସୁରମାନଙ୍କୁ ଅଦ୍ଭୁତ ବର ଦେଇ ଦିଅନ୍ତି । ସେମାନେ ତାଙ୍କ ବରରେ ବଳିୟାନ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗରେ ନାନା ଅନିଷ୍ଟ ଘଟାନ୍ତି ।

ଯମରାଜ : ବାସ୍ତବିକ୍ ଆପଣଙ୍କର ବହୁତ ସମସ୍ୟା ଅଛି ।

ଦେବରାଜ : ମୋର ସବୁଠୁ ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗଲୋକରେ ସମସ୍ତେ ସ୍ଥାୟୀ, ମୁଁ କେବଳ ଅସ୍ଥାୟୀ । ଏପରିକି ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ସଚୀ ସ୍ଥାୟୀ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନୁହେଁ । ମୋ ଇନ୍ଦ୍ରପଦ କେତେବେଳେ ଗୁଳିଯିବ ତାର ଠିକଣା ନାହିଁ ।

ଯମରାଜ : ଆପଣଙ୍କର ଏତେ ସବୁ ସମସ୍ୟା ଅଛି କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏହାପୂର୍ବରୁ ଏକଥା ଜାଣି ନଥିଲି । ଆପଣଙ୍କର ଏତେ ସମସ୍ୟା ଥିବାରୁ ଆପଣ

ମୋ ସମସ୍ୟାକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରିବେ ।

ଦେବରାଜ : ମୋତେ ଆପଣଙ୍କ ସମସ୍ୟାର ଗୋଟିଏ ସମାଧାନର ପନ୍ଥା ଦେଖା ଯାଉଛି ।

ଯମରାଜ : କି ସମାଧାନ ଦେବରାଜ ?

ଦେବରାଜ : ଆପଣ ଯେମିତି ଯମପୁରର ସୀମା ବଢ଼େଇବା କଥା ଚିନ୍ତା କରୁଛନ୍ତି ସେମିତି ପୃଥିବୀର ମର୍ତ୍ତ ମଣିଷଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କମେଇଲେ ଆପଣଙ୍କ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହୋଇ ପାରିବ ।

ଯମରାଜ : ତଥାପି ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ।

ଦେବରାଜ : ପୃଥିବୀର ମୃତ୍ୟୁହାର କମାଇଲେ ଯମପୁରକୁ ଯାଉଥିବା ମର୍ତ୍ତ ମଣିଷଙ୍କ ଭିଡ କମିବ !

ଯମରାଜ : ସେଇଟା ସତ କଥା ଯେ କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁହାର କମିବ କେମିତି ?

ଦେବରାଜ : ସେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମୁଁ କରିବି । ପୃଥିବୀରେ ଆଉ ଦୁଇ ଚାରିଟା ନୂଆ ଔଷଧ ଉଦ୍ଭାବନ କରାଇ ଦେଲେ ମୃତ୍ୟୁହାର ଆପେ ଆପେ କମିଯିବ । ତାଛଡା ଦୂଷିତ ଜଳ ଦୂଷିତ ବାୟୁ ଓ ଅପମିଶ୍ରିତ ଖାଦ୍ୟ ବହୁ ଲୋକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ । ଅଧିକାଂଶ ରୋଗର ମୂଳ କାରଣ ଏଇ ତିନୋଟି ।

ଯମରାଜ : କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ କଣ କରାଯିବ ? ଗାଁଆ ସହରର ଲୋକମାନେ ଦୂଷିତ ଜଳ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି । ସେଠି ଆଉ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନାହିଁ । ଦୂଷିତ ବାୟୁ ସେବନ କରିବାକୁ ସହରର ଲୋକମାନେ ବାଧ୍ୟ । କଳକାରଖାନା ଓ ଗାଡ଼ି, ମଟରର ଧୂଆଁ ଯେଉଁଠି ନାହିଁ ସେଟା ସହରରେ ଗଣା ନୁହଁ । ଆଉ ଅପମିଶ୍ରିତ ଖାଦ୍ୟତ ସବୁଠି । କି ଗାଆଁ କି ସହର ?

ଦେବରାଜ : ଆପଣତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଅତୀତରେ କେତେ ଲୋକ ହଇଜା, ପ୍ଲେଗ୍‌ରେ ଆଉ ମେଲେରିଆରେ ମରୁଥିଲେ ? ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଦିନରେ ହଜାର, ହଜାର ଲୋକ ପୋକ ମାଛି ପରି ମରୁଥିଲେ । ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଗାଆଁ, ସହର ପୂରା ଘଟି ସଫା କରି ଦେଉଥିଲା ଏ ରୋଗ । କିନ୍ତୁ ମଣିଷ ଯେଉଁଦିନ ଜାଣିଲା ସାମାନ୍ୟ ମାଛି, ମୂଷା ଆଉ ମଶା ଏ ମହାମାରିର କାରଣ ବୋଲି ସେ ସେହିଦିନ ସେ

ରୋଗକୁ ସାବାଡ କରିଦେଲ । ଆଉ ସେ ରୋଗ ନାହିଁ ?

ଯମରାଜ : ସେକଥା ସତ । କିନ୍ତୁ ....

ଦେବରାଜ : କିନ୍ତୁ କ'ଣ ଯମରାଜ ? ମଣିଷ ମନ ଭିତରେ କୌଣସି ମତେ ଏଇ କଥାଟା ପୂରେଇ ଦେଲେ ଆମ କାମ ଶେଷ । ଜଳ, ବାୟୁ ଆଉ ଖାଦ୍ୟ ଏଇ ତିନୋଟିର । ବିଶୁଦ୍ଧତା ପ୍ରତି ମଣିଷ ସନ୍ଦେହ ହେବ । ତା ହେଲେ ମୃତ୍ୟୁହାର କମିଯିବ ।

ଯମରାଜ : ଆପଣ ଏଯାଏ ଯାହା କହିଲେ ଏତ ଭବିଷ୍ୟତ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା କଥା କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଶହ ଶହ ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ମଲା ମଣିଷ ହାଜତରେ ସଢୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର କି ବ୍ୟବସ୍ଥା ମୁଁ କରିବି ?

ଦେବରାଜ : ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାଜ୍ୟରେ କିଛିନା କିଛି ସମସ୍ୟା ରହିଛି । କୌଣସି ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହଠାତ୍ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ । ମୋତେ କିଛି ସମୟ ଦିଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏ ବିଷୟରେ ବ୍ରହ୍ମା ଆଉ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କଲପରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଇବି ।

ଯମରାଜ : ଦୟାକରି ଶୀଘ୍ର ଟିକେ ଏ ବିଷୟରେ ପଦକ୍ଷେପ ନେବେ ।

ଦେବରାଜ : ମୁଁ ସୁବିଧା ଦେଖି ପରାମର୍ଶ କରିବି ।

ଯମରାଜ : ମୁଁ ତେବେ ଆଜି ଆସୁଛି ଦେବରାଜ ।

(ମଞ୍ଚ ଅନ୍ଧକାର ହେଲ)

ଶେଷ ଆଲୋକ

[ଯମରାଜଙ୍କ ଦରବାର । ମଲା ମଣିଷମାନଙ୍କର ବିଚାର ଚାଲିଛି । ଯମରାଜ ସିଂହାସନରେ ବସିଛନ୍ତି । ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ପାଞ୍ଜି ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଅନନ୍ତ ଠିଆ ହୋଇ ଯମରାଜଙ୍କ ବିଚାର ଦେଖୁଛି ।]

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ମୁଁ ଆଗରୁ ଜାଣିଥିଲି ମହାରାଜ ଇନ୍ଦ୍ର ତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟରୁ ଛାଡ଼ି ମୁନରେ ମୁନେବି ଜାଗା ଛାଡ଼ିବେ ନାହିଁ ।

ଯମରାଜ : ତୁମ ଅନୁମାନ ସତ୍ୟ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ । ଠିକ୍ ଅଛି ମୁଁ ଏକଥା ନାରଦଙ୍କ ଜରିଆରେ ବ୍ରହ୍ମା ଆଉ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ କାନରେ ନ ପକାଇ ଛାଡ଼ୁ ନାହିଁ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ହଁ ଆଜ୍ଞା ! ନାରଦ, ବ୍ରହ୍ମା ଆଉ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ।

ଯମରାଜ : କାଲି ତୁମେ ଯାଇ ନାରଦଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଆଣ । ତାଙ୍କର ଆତିଥ୍ୟର ସୁବନ୍ଦୋବସ୍ତ କର । ଯମପୁରର ସମସ୍ତ ଅଭାବ ଅସୁବିଧା ବୁଲାଇ ଦେଖାଅ । ଆଚ୍ଛା, ଆଜି ବିଚାର ଆରମ୍ଭ ହେଉ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଆରେ କିଏ ଅଛରେ !

ଯମଦୂତ : (ପ୍ରବେଶି) ହଜୁର ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ନାରଣ ସାମଲକୁ ହାଜର କରାଅ ।

ଯମଦୂତ : ଆଣିଛି ହଜୁର ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ତା ପଛକୁ ପଛ ମୁଁ ଯେଉଁ କ୍ରମରେ ନମ୍ବର କରି ଦେଇଛି ସେମିତି ଅନ୍ୟ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ପେଶ୍ କରିବୁ ।

ଯମଦୂତ : ହଜୁର ।

ଯମରାଜ : ଆଜି କେତେ ଜଣଙ୍କର ବିଚାର ହେବ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଚାରି ଜଣରୁ ଅଧିକ କରି ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଦଣ୍ଡ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାରେ ଅସୁବିଧା ହେବ ।

ଯମଦୂତ : ଆଜ୍ଞା ଏ ହେଲା ନାରଣ ସାମଲ ।

ଯମରାଜ : ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ, ତୁମ ପାଞ୍ଜି ଦେଖ, ଏ ଲୋକର ଅପରାଧ କ'ଣ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଆଜ୍ଞା ଏ ଲୋକ ବଡ଼ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ । ଗୋଟିଏ ଯୁବତୀକୁ ଧର୍ଷଣ କରିଛି । ପ୍ରତିଦିନ ମଦ୍ୟପାନ କରେ । ଧମକ ଚମକ ଦେଇ ଦୋକାନୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଟଙ୍କା ଆଦାୟ କରେ ଓ ସବୁବେଳେ ମିଛ କହେ ।

ଯମରାଜ : ଏ ଲୋକକୁ ଗରମ ତେଲ କଡ଼େଇରେ ପକେଇ ଦିଅ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ତା ପର ଲୋକକୁ ପେଶ୍ କର ।

ଯମଦୂତ : ଏ ଲୋକର ନାଆଁ ମଦନ ତ୍ରିପାଠୀ ।

ଯମରାଜ : ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ! ଏ ଲୋକର ପାଞ୍ଜି ଦେଖ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ଲୋକ ଯୌତୁକ ପାଇଁ ନିଜ ପୁତ୍ରବଧୂକୁ କିରୋସିନି ଢ଼ାଳି ଜାଳି ଦେଇଥିଲା ।

ଯମରାଜ : ଏ ଲୋକର ଗୋଡରେ ଦଉଡ଼ି ବାନ୍ଧି ଗୋଟିଏ ଗଛ ଡାଳରେ ଝୁଲେଇ ଦିଅ । ତଳୁ ନିଆଁ ଜାଳି ଦିଅ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଆଉ ଜଣକୁ ପେଶ୍ କର ।

ଯମଦୂତ : ଇଏ ଅବିନାଶ ଦାସ ।

ଯମରାଜ : ଦେଖ ଏ ଲୋକ କି ଅପରାଧ କରିଛି ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ଲୋକ ଜଣେ ଅସାଧୁ ବ୍ୟବସାୟୀ । ଭେଜାଲ ଔଷଧ ବିକ୍ରି କରେ । ଭେଜାଲ ଔଷଧ ଖାଇ ବହୁଲୋକ ମରିଛନ୍ତି ।

ଯମରାଜ : ଏ ଲୋକ ଦିନବେଳା ନରକପୁରର ମଇଳା ଗାଡ଼ି ଟାଣୁ । ରାତିରେ ଯାକୁ ଜଳନ୍ତା ନିଆଁ ଉପରେ ଠିଆକର । ଯା'ପର କେଶ୍ ପେଶ୍ କର ।

ଯମଦୂତ : ଏ ଲୋକ ଶୁକଦେବ ପରିଡ଼ା (ହାଉଡ଼ା) ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ଲୋକ ନିଜେ କିଛି ଅପରାଧ କରି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ......

ଯମରାଜ : କିନ୍ତୁ କ'ଣ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଅପରାଧକୁ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦେଇଛି ।

ଯମରାଜ : ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଭିଯୋଗ ପେଶ୍ କର ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ଲୋକ ଜଣେ ଲୋକ ଘରେ ଗ୍ରକରଥିଲା । ତା ମାଲିକ ଖୁବ୍ ନୀଚ ପ୍ରକୃତିର ଲୋକ । ଏ ଲୋକକୁ ତା' ଜମିରେ ସକାଳୁ ସଞ୍ଜ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖଟାଏ । ଦିନଟିଏ ହେଲେ ଛୁଟିଦିଏ ନାହିଁ । ଖୁବ କମ୍ ମଜୁରୀ ଦିଏ । ଦିନେ ଏ ଲୋକର ପୁଅ ଜ୍ୱରରେ ପଡ଼ିଥାଏ । ତା ସ୍ତ୍ରୀ କହିଲା ପୁଅ ପାଇଁ ଔଷଧ ଆଣ । କିନ୍ତୁ ଏଇ ସମୟରେ ତା ମାଲିକର ଲୋକ

ଆସି କାମକୁ ଡାକିଲା । ସିଏ ନ ଯିବାରୁ ତାକୁ ଯୋର ଜବରଦସ୍ତ ବାନ୍ଧିକରି କାମକୁ ନିଅଗଲା । ପୁଅଟି ଜ୍ୱରରେ ପଡି ପଡ଼ି ମରିଗଲା । ତଥାପି ଏ ଲୋକ ମାଲିକର ଏ ଅନ୍ୟାୟର ପ୍ରତିରୋଧ କଲା ନାହିଁ । ଅନ୍ୟାୟକୁ ନୀରବରେ ସହି ଯିବାଟା ଏ ଲୋକର ଅପରାଧ ।

ଯମରାଜ : ଏ ଲୋକର ମୁଣ୍ଡରେ କରତ ଲଗାଇ ଦୁଇ ଫାଳ କରି ଚିରିଦିଅ । ତାପର କେଶ୍ ପେଶ୍ କର ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ଲୋକର ନାମ ହିମାଂଶୁ ଜେନା ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଗାଆଁର ପ୍ରତିପତିଶାଳୀ ଯୁବକ ମର୍ଦ୍ଦରାଜ ଏ ଲୋକକୁ ଆଦେଶ ଦେଲା ବୋତଲେ ମଦ ଆଣି ତାକୁ ଉପହାର ଦେବାକୁ । କିନ୍ତୁ ଏ ଲୋକଟି ଗରିବ ଥିଲା । ସେ ମଦ ଆଣି ଦେବାର କ୍ଷମତା ନାହିଁ ବୋଲି କହିବାରୁ ମର୍ଦ୍ଦରାଜ ତାକୁ ନିସ୍ତୁକ ମାଡ ମାରିଲା । କିନ୍ତୁ ଏ ଲୋକ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଘରକୁ ଗଲା । ମର୍ଦ୍ଦରାଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥାନାରେ ଆତେଲା ନ ଦେଇ ନୀରବ ରହିଲା ।

ଯମରାଜ : ନୀରବରେ ଅନ୍ୟାୟକୁ ସହିବା ଫଳରେ ଏଭଳି ଆହୁରି ଅନେକ ଅନ୍ୟାୟ କାମ କରିବାକୁ ମର୍ଦ୍ଦରାଜ ପ୍ରେରଣା ପାଇଲା । ତେଣୁ ଏ ଲୋକ ପାପି । ଯାକୁ... ... ...

ଅନନ୍ତ : ଏଇଠି ମୋର ଗୋଟେ କଥା କହିବାର ଅଛି ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ତମେ ପୁଣି କାହିଁକି ଏଠିକି ଆସିଲ ଅନନ୍ତ ? ତୁମର ବିଚାର ବେଳ ହୋଇ ନାହିଁ ।

ଅନନ୍ତ : ମୁଁ କାଲି ଯମପୁର ସାରା ବୁଲିକି ଦେଖିଲି । ପଚାରି ବୁଝିଲି... ... ...

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ତୁମେ ଚୁପ୍ କର, ଏଟା ଯମପୁର । ଏଠି ଠିକ୍ ନ୍ୟାୟ ବିଚାର ହୁଏ । ଦେଖୁଛ ଏ ବଡ ନିକିତି ? ଲୋକର ପାପ ଆଉ ଧର୍ମର ଓଜନ ଯମରାଜଙ୍କ ସାକ୍ଷାତରେ ହୁଏ । ସାକ୍ଷୀ ପ୍ରମାଣ କି ଓକିଲଟି ଦରକାର ନାହିଁ ।

ଯମରାଜ : ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ! ସେ ଲୋକ କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ତାକୁ କହିବାକୁ ଦିଅ ।

ଅନନ୍ତ : ଯମରାଜଙ୍କର ଜୟ ହେଉ ।

ଯମରାଜ : କୁହ ଅନନ୍ତ ! ତୁମେ କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଚ କୁହ ।

ଅନନ୍ତ : ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗୁଥିବା ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ପଚାରି ବୁଝିଲି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ଆପଣଙ୍କ ବିଚାରରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।

ଯମରାଜ : ତୁମେ ମିଛ କହୁଛ ଅନନ୍ତ । ମୋର ବିଚାରରେ କେବେ ଭୁଲ ହୋଇ ପାରେନା ।

ଅନନ୍ତ : ମୁଁ ବି ତାଙ୍କ କଥା ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନଥିଲି । କିନ୍ତୁ.........

ଯମରାଜ : କିନ୍ତୁ କ'ଣ ?

ଅନନ୍ତ : ଏଇ କିଛି ସମୟ ହେଲା ଆପଣଙ୍କ ଦରବାରରେ ଆପଣଙ୍କ ବିଚାର ଶୁଣି ମୋତେ ଲାଗିଲା ସେମାନଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ନିପଟ ସତ୍ୟ । ବିନା ଅପରାଧରେ ସେମାନଙ୍କୁ କଠିନ ଦଣ୍ଡ ଦିଆ ଯାଉଛି ।

ଯମରାଜ : ତୁମେ ଚ଼ପକର ଅନନ୍ତ । ମୋ ବିଚାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଉ ପଦେ କହିଲେ ତୁମର ଜିଭ କାଟି ଦିଆଯିବ ।

ଅନନ୍ତ : କିନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ଆମ ପୃଥିବୀର ବିଚାର ଅଲଗା । ସେଠି ନୀରବରେ ସବୁ ଅନ୍ୟାୟ, ଅତ୍ୟାଚାରକୁ ସହିବା ଅପରାଧ ନୁହେଁ । ବରଂ ସହିଷ୍ଣୁ ମଣିଷ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ସୁନାମ ବଢ଼େ ।

ଯମରାଜ : ମୁଁ ତୁମ କଥା ଜମା ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ।

ଅନନ୍ତ : ଏଠି ଆପଣଙ୍କ ବିଚାର ମୁଁ ଦେଖିଲି । ଅନ୍ୟାୟ ଅତ୍ୟାଚାରର ପ୍ରତିବାଦ ନକରି ନୀରବରେ ସହି ଯିବାଟା ଅପରାଧ ବୋଲି ଆପଣ ଶାସ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପୃଥିବୀରେ ଆଜ୍ଞା ବିଚାରାଳୟ ଅଛି । ଆଇନ ପୁସ୍ତକ ଅଛି । ଅନ୍ୟାୟ, ଅତ୍ୟାଚାର କରୁଥିବା ଲୋକ ଅପରାଧୀ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହୁଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟାୟ, ଅତ୍ୟାଚାରକୁ ମୁଣ୍ଡପାତି ସହିନେବା ଯେ ଅପରାଧ ଏ କଥା କୌଣସି ବିଚାରାଳୟ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ନାହିଁ ।

ଯମରାଜ : ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପୃଥିବୀର ଆଇନ୍‌ରେ ଦଣ୍ଡ ବିଧାନର କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ?

ଅନନ୍ତ : ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା । ସେଥି ପାଇଁ ପୃଥିବୀରେ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଆଜି ଅନ୍ୟାୟ ଅନୀତି, ଦୁର୍ନିତି ଦେଖିବି ନ ଦେଖିବା ପରି ଚୁପ୍ ରହୁଛନ୍ତି । କୌଣସି ଅନ୍ୟାୟ କାମର ପ୍ରତିବାଦ ପାଇଁ ଯଦି କେହି ବିଚାରାଳୟର ଆଶ୍ରୟ ନିଏ, ତାହା ସାକ୍ଷୀ, ପ୍ରମାଣ ଅଭାବରୁ ଖାରଜ ହୋଇଯାଏ । ସବୁ

ଆଖି ଆଗରେ ଦେଖିଥିବା ଲୋକ ବି ସାକ୍ଷୀ ହେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହଁ । ପୃଥିବୀର ସବୁଠୁ ବଡ ନୀତି ବାଣୀ ହେଉଛି — ସବ୍‌ସେ ଚୁପ୍ ଭଲ । ଦେହରେ ମଳି, ଧୂଳି ଲାଗିବ ନାହିଁ, ପାଦରେ କଣ୍ଟା ଫୁଟିବ ନାହିଁ । ମନ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ରହିବ । ରାତିରେ ଭଲ ନିଦ ହେବ ।

ଯମରାଜ : ଅଦ୍ଭୁତ କଥା !

ଅନନ୍ତ : ଆହୁରି ଅଛି ଆଜ୍ଞା । ଏବେ ପୃଥିବୀର ଲୋକମାନେ ଆଉ କେଇ ପାଦ ଆଗେଇ ଗଲେଣି ।

ଯମରାଜ : ମାନେ ?

ଅନନ୍ତ : ଅନ୍ୟାୟ, ଅନୀତି, ଅତ୍ୟାଚାର କରୁଥିବା ଲୋକର ପ୍ରତିରୋଧ ନକରି ସେମାନଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ତୁତିଗାନ କଲେ ବେଶ୍ କିଛି ଫାଇଦା ମିଳୁଛି ବୋଲି ସ୍ତୁତିଗାନ ପାଇଁ ଏବେ ରୀତିମତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତା ଦେଖା ଯାଉଛି ।

ଯମରାଜ : ୱାଣ୍ଡରଫୁଲ୍ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : କିନ୍ତୁ ମହାରାଜ ଏହା ସହିତ ଆମ ଯମପୁରର କି ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ? ଏ ବାଜେ କଥା ଶୁଣି ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହଁ ।

ଯମରାଜ : ସତକଥା । ତୁମେ ଏ ସବୁ ବନ୍ଦ କର ଅନନ୍ତ । ତୁମ କଥାର ଯମପୁର ସହିତ କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ।

ଅନନ୍ତ : ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ଆଜ୍ଞା । ସମ୍ପର୍କ ନଥିଲେ ମୁଁ ଅଯଥାରେ ଯମରାଜଙ୍କ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଯମରାଜ : କି ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ?

ଅନନ୍ତ : ମୁଁ ଦେଖୁଛି ନୀରବରେ ଅନ୍ୟାୟ, ଅତ୍ୟାଚାରକୁ ସହ୍ୟ କରି ଅପରାଧ ଅର୍ଜନ କରି ଦଣ୍ଡ ପାଉଥିବା ମଲା ମଣିଷଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଏ ଯମପୁରରେ ପ୍ରାୟ ଅର୍ଦ୍ଧେକ ।

ଯମରାଜ : ତୁମେ କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ?

ଅନନ୍ତ : ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ସେଥିରେ ଆପଣଙ୍କ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହୋଇ ଯିବ ଆଜ୍ଞା । ଆପଣ ଆଉ ଅଧିକ ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମା କିମ୍ବା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଗୁହାରି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

ଯମରାଜ : ମାନେ ?

ଅନନ୍ତ : କେବଳ ଅନ୍ୟାୟର ପ୍ରତିବାଦ ନ କରି ନୀରବରେ ସହିଯାଇ ଅପରାଧୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଏ ଯମପୁରରେ ଦଣ୍ଡ ପାଉଥିବା ଲୋକମାନେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଉତ୍ତମ ମଣିଷ । ସେମାନେ ଏଇ ଅପରାଧ ନ କରିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେକ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତେ ଓ ଆଉ କେତେକ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତେ । ଆପଣଙ୍କ ଯମପୁରରୁ ଅଧା ଏଇମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି । ଏମାନେ ଯଦି ସ୍ୱର୍ଗକୁ କି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତେ ତେବେ ଯମପୁରରେ ସ୍ଥାନାଭାବର ସମସ୍ୟା ମୋଟେ ନଥାନ୍ତା ।

ଯମରାଜ : ଇଉ ଆର୍ ରାଇଟ୍ ମାଇଁ ବଏ । ମୁଁ ତୁମ କଥା ସହିତ ଶତକଡା ଶହେ ଏକମତ । କିନ୍ତୁ ଯାର କି ପ୍ରତିକାର କରାଯାଇ ପାରିବ ?

ଅନନ୍ତ : ଏହାର ପ୍ରତିକାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜ ଆଜ୍ଞା । ଅନ୍ୟାୟକୁ ନୀରବରେ ସହିବାଟା ଯମପୁରରେ ଘୋର ଅପରାଧ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ଏଇ କଥାଟା ପୃଥିବୀବାସୀଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦେଲେ ଏହାର ଯାଦୁକରୀ ଫଳ ଆପଣଙ୍କୁ ମିଳି ଯିବ । ଦେଖିବେ ଅପରାଧୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ନିଶ୍ଚୟ କମି ଯିବ ?

ଯମରାଜ : ଇଏତ ଉତ୍ତମ ପ୍ରସ୍ତାବ କିନ୍ତୁ କିଏ ପୃଥିବୀବାସୀଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାଇବ ? କିପରି ଜଣାଇବ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ମହାରାଜ ! ମୋର କିନ୍ତୁ ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି ।

ଯମରାଜ : ତୁମର ପୁଣି କି ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ଅନନ୍ତ ମଲା ମଣିଷ ନୁହେଁ । ଜୀଅନ୍ତା ମଣିଷ ।

ଯମରାଜ : ତୁମେ କେମିତି ଜାଣିଲ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ମଲା ମଣିଷ ଯମପୁରରେ କଥା ବାର୍ତ୍ତା କରିପାରେ କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧି ତାର ଲୋପ ପାଇ ଯାଇଥାଏ । ତାକୁ କେବଳ ତା ନିଜର ଅତୀତ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ଦୃଶ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଇଏତ ଜୀଅନ୍ତା ମଣିଷ ପରି ବିଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧିର କଥା କହୁଛି । ତେଣୁ ମୋର ସନ୍ଦେହ ହୁଏ ଅନନ୍ତ ଜିଅନ୍ତା ମଣିଷ ।

ଯମରାଜ : ଇଏ କେମିତି ସମ୍ଭବ ହେଲା ? ଯମପୁରରେ ସ୍ୱଦେହରେ ଜୀଅନ୍ତା

ମଣିଷ ପ୍ରବେଶ କଲା କେମିତି ? ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ତୁମେ ଅନନ୍ତର ପାଞ୍ଜି ତୁରନ୍ତ ଦେଖ । ବି କୁଇକ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଦେଖୁଛି ଆଜ୍ଞା ! ଆଚ୍ଛା ଅନନ୍ତ ତୁମର ପୂରା ପରିଚୟ ଦିଅ । ମାନେ ତୁମର ପୂରା ନାମ, ବାପାଙ୍କ ନାମ, ଗାଆଁ ନାମ ଇତ୍ୟାଦି ।

ଅନନ୍ତ : ମୋର ନାମ ଅନନ୍ତ ପ୍ରସାଦ ମହାପାତ୍ର । ପିତାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରତାପ କିଶୋର ମହାପାତ୍ର । ଗାଆଁ ନାଆଁ–ମଙ୍ଗଳପୁର, ଜିଲ୍ଲା–ଢେଙ୍କାନାଳ, ଓଡ଼ିଶା, ଭାରତ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ତୁମର ବୟସ କେତେ ?

ଅନନ୍ତ : ୩୩ ବର୍ଷ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା ଆଜ୍ଞା । ୭୭ ବର୍ଷରେ ଅନନ୍ତର ମୃତ୍ୟୁ ହେବା କଥା । କିନ୍ତୁ ଭୁଲ୍‌ରେ ୩୩ ବର୍ଷରେ ତାକୁ ଅଣା ଯାଇଛି ।

ଯମରାଜ : ତା ହେଲେ ଅନନ୍ତ ମଲା ମଣିଷ ନୁହେଁ ଜୀଅନ୍ତା ମଣିଷ ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ହଁ ଆଜ୍ଞା ! ଜୀଅନ୍ତା ମଣିଷ ।

ଯମରାଜ : ଏ ଭୁଲ କେମିତି ହେଲା ?

ଅନନ୍ତ : କୌଣସି ଲୋକ ଗୋଟିଏ ପଦବୀରେ ବେଶୀଦିନ ରହିଲେ କାମରେ ଢିଲା କରେ । ସମୟ ପଡ଼ିଲେ ଦୁର୍ନୀତି କରେ । ସେଥିପାଇଁ ଆମ ପୃଥିବୀରେ ବଦଳିର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ଭୁଲ ମୁଁ ଜାଣି ଜାଣି କରି ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା !

ଯମରାଜ : କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ଏ ଭୁଲ ଯୋଗୁ... ... ...

ଅନନ୍ତ : ମୁଁ ସତ କହୁଛି ଆଜ୍ଞା ଇଏ ଭୁଲ ନୁହଁ, ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତଙ୍କର ଏହା ଖାମ-ଖିଆଲି କାମ ଯୋଗୁ ମୋ ପରି ଅନେକ ଲୋକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଭୋଗୁଛନ୍ତି ।

ଯମରାଜ : ଏକଥାର ଜବାବ ଦିଅ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ କେମିତି ଏତେ ବଡ଼ ଭୁଲ ହେଲା ?

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଆଜ୍ଞା ମୋର ୩ ଆଉ ୭ ପ୍ରାୟ ଏକାପରି । ତେଣୁ ୭୭ଟା ମୋତେ ୩୩ ପରି ଦେଖାଗଲା ।

ଯମରାଜ : ତୁରନ୍ତ ଅନନ୍ତକୁ ସସମ୍ମାନେ ପୃଥିବୀରେ ତା ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କର ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଛି ଆଜ୍ଞା । ଦୂତ !

ଯମଦୂତ : ଆଦେଶ କରନ୍ତୁ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ।

ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ : ଏ ଲୋକକୁ ସସମ୍ମାନେ ନେଇ ପୃଥିବୀରେ ତାଙ୍କ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସ ।

ଯମରାଜ : ଅନନ୍ତ ! ତୁମକୁ ମୋର ଗୋଟିଏ ଅନୁରୋଧ ଅଛି ।

ଅନନ୍ତ : ତୁମେ ତ ଯମଲୋକର ସ୍ଥାନାଭାବକୁ ଦେଖୁଛ । ଏହି ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଜଣା । ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଲୋକରେ ତୁମେ ତାହାର ପ୍ରଚାର କରିବ ।

ଅନନ୍ତ : କ'ଣ ପ୍ରଚାର କରିବି ?

ଯମରାଜ : ମର୍ତ୍ତ୍ୟବାସୀଙ୍କୁ କହିବ ଯେ ଚୂପଚାପ ଅନ୍ୟାୟକୁ ସହିବା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟାୟ ଅନ୍ୟାୟର ବିରୋଧ ନ କରିବାକୁ ଯମଲୋକରେ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ଭାବରେ ଗଣାଯାଏ । ଓ ସେମାନଙ୍କୁ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଏ ।

ଅନନ୍ତ : ଯାଜ୍ଞା, କହିବି । ନିଶ୍ଚୟ କହିବି । ମୁଁ ଯାଉଛି ଆଜ୍ଞା, ଯମ ରାଜଙ୍କର ଜୟ ହେଉ ।

(ଯମଦୂତ ସହିତ ଅନନ୍ତ ପୃଥିବୀ ଅଭିମୁଖେ ଗଲେ । ମଞ୍ଚ ଧୀରେ ଧୀରେ ଅନ୍ଧକାର ହେଲା ।)

ଆନନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ
ନାଟକ

ଆକାଶବାଣୀରୁ ପ୍ରସାରିତ ନାଟକ

- ଅନେକ ମୁହଁ
- ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ
- ଆଲୋକର ଅନ୍ଧକାର
- ନୀଳ କଇଁ
- ରେଖାଚିତ୍ର
- ଚିଠି
- ଆକ୍‌ସିଡ଼େଣ୍ଟ
- ଅମୁହାଁ ଦେଉଳ
- ସୂର୍ଯ୍ୟ ପରାଗ
- ଅଚିହ୍ନା ଅପରାଧ
- ଆନୁଆଲ୍ ଫଙ୍କସନ୍
- ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ନିବାସ
- ଶୋଷ
- ଅଧିକାର

ଦୂରଦର୍ଶନ କେନ୍ଦ୍ରରୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ନାଟକ

- ଝିଅ ଦେଖା
- ବୁଢ଼ୀଆଣୀ ଜାଲ

ପ୍ରକାଶିତ ଏକାଙ୍କିକା ସଂକଳନ

- ଦୁଇ ଦିଗନ୍ତ